

ДАНИЪЛ УИЛСЪН РОБОКАЛИПСИС

Част 1 от „Робокалипсис“

Превод от английски: Богдан Русев, 2011

chitanka.info

Ha Ana

ИНСТРУКТАЖ

... станахме по-добри, след като се сражавахме в тази война.

Кормак Уолъс, по прякор „Умника“

Двайсет минути след края на войната аз гледам как ампутаторите се изливат от една замръзнала яма като някакви мравки от ада и се моля да си остана с естествените си крака поне още един ден.

Отделните работи, големи колкото орехи, се сливат в обща кошмарна маса от крака и антени, докато се катерят един върху друг и образуват едно зловещо смъртоносно цяло.

Пръстите ми са изтръпнали, докато бутам визьора си върху очите и се приготвям да свърша някоя и друга работа с моя малък приятел Роб.

Утрото е необяснимо тихо. Чува се само как вятърът въздиша между голите клони на дърветата и как сто хиляди експлозивни механични шестопода дрезгаво шепнат в търсене на човешки жертви. Високо горе се разнасят крясъците на снежни гъски, които летят над ледения пейзаж на Аляска.

Войната свърши. Сега ще видим какво ще намерим.

От мястото, където съм застанал, на десет метра от ямата, смъртоносните машини изглеждат почти красиви в светлината на утрото — като бонбони, пръснати по вечно замръзналата земя.

Присвивам очи срещу слънчевите лъчи, а дъхът от устата ми се кълби на бледи облаци. Свалям старата си очукана огнехвъргачка от рамото. Протягам палец в ръкавицата и натискам бутона за запалване.

Искра.

Огнехвъргачката не иска да запали.

Трябва да загрее, така да се каже. Но те се приближават. Нищо страшно. Правил съм го десетки пъти. Номерът е да останеш спокоен

и методичен, точно като тях. След първите няколко години сигурно съм прихванал нещо от Роб.

Искра.

Вече виждам отделните ампутатори. Плетеница от бодливи крака, които стърчат от раздвоено тяло. От опит знам, че двете половини на черупката съдържат различни течности. Допирът и топлината на човешката кожа задействат реакцията. Течностите се смесват. Бум! Някой се сдобива с чисто нов ампутиран крайник.

Искра.

Те не знаят, че съм тук. Но разузнавачите се разпръскват в полупроизволна схема, базирана на проучванията на Големия Роб върху поведението на мравките, когато търсят храна. Роботите вече са научили достатъчно за нас и за природата.

Не остава много време.

Искра.

Започвам бавно да се изтеглям.

— Хайде бе, копеле — промърморвам.

Искра.

Грешка: защо проговорих? Топлината от дъха ми е като фар за тях. Ужасяващият прилив се люшва към мен, безшумно и бързо.

Искра.

Един от водещите ампутатори се покатерва на ботуша ми. Сега трябва да внимавам. Не бива да реагирам. Ако гръмне, ще остана без един крак — в най-добрия случай.

Изобщо не биваше да идвам тук сам.

Искра.

Приливът вече е стигнал до краката ми. Усещам как водачът дърпа замръзалия протектор на прасеца ми, докато се катери по мен като по планина. Металните му антени почукват все по-нагоре, като търсят издайническата топлина на човешка плът.

Искра.

О, боже. Хайде бе, хайде бе, хайде бе.

Искра.

На нивото на кръста ми ще има температурна разлика на мястото, където е сглобката на бронята. Експлозия на нивото на кръста на брониран човек не означава смъртна присъда, но и не предвещава нищо добро за топките ми.

Искра. Пламък!

Огън. От огнехвъргачката бликва река от пламъци. Жегата ме удря в лицето и изпарява потта от бузите ми. Периферното ми зрение се свива. Виждам само контролираните огнени струи, които изстрелвам над тундрата. Смъртоносната река се покрива с лепкаво горящо желе. Ампутаторите цвърчат и се разтапят с хиляди. Чувам хор от пронизителни писъци, когато охладеният въздух, затворен в черупките им, изсвистява навън.

Няма експлозии, само по някой проблясък от време на време. Жегата кипва течностите в черупките им, преди да успеят да се взривят. Най-лошото е, че на тях дори не им пука. Толкова са ограничени, че дори не разбират какво става с тях.

Жегата им харесва.

Започвам да дишам отново, когато водачът скача от бедрото ми и запълзва към пламъците. Изпитвам силен импулс да стъпча малкото копеленце, но съм виждал как летят ботуши. В началото на Новата световна война глухите експлозии на ампутаторите и обърканите, неравни писъци, които следваха веднага след тях, се чуваха толкова често, колкото и изстрелите.

Всички войници казват, че Роб обича купона. А когато е в настроение, става адски добър партньор за танци.

И последните ампутатори предприемат самоубийствено отстъпление към димящата купчина цвърчащи трупове на другарите им.

Изравям радиото си.

— Умника до базата. Шахта пет-единайсет... капан.

Малката кутийка ми отговаря пискливо с италиански акцент:

— Разбрано, Умник. Тук Лео. Върни се. Докарай си задника до шахта *чинкуе-додичи*. Мамка му! Тук имаме нещо сериозно, шефе.

Ледената земя захрущява под стъпките ми, когато потеглям към шахта 5–12, за да проверя лично колко е сериозно това нещо.

Леонардо е голямо момче и изглежда още по-едър заради грамадния екзоскелет за долните крайници, с който се сдоби в една станция на службата за планинско спасяване, докато прекосяха южната част на Юкон. Белият кръст на медицинското лого на

екзоскелета е боядисан със спрей, черен като смъртта. На кръста му е закачено въжето на подежник. Той отстъпва крачка по крачка, а моторите вият, докато изтегля нещо голямо и черно от ямата.

Лео изръмжава изпод рошавата си къдрава черна коса:

— Човече, това нещо е *молто гранде*.

Чера, моят специалист, насочва един дълбокомер към ямата и ме информира, че шахтата е дълбока точно 128 метра. После мъдро се отдръпва назад. На бузата ѝ има хлътнал белег от някой път, когато не е била толкова внимателна. Не знаем какво ще излезе отвътре.

Мисля си, че това е смешно. При хората всичко се брои по десет. Броим на пръстите на ръцете и краката си. Все едно сме някакви маймуни. Но и машините броят на хардуера си точно като нас. При тях пък всичко е двоично. Всички числа са две на някаква степен.

Подежникът се показва от ямата като паяк, уловил муха. Дългите му жилави пипала стискат черно кубче, голямо колкото баскетболна топка. Кубчето сигурно е плътно като олово, но подежникът е адски силен. Обикновено ги използваме, за да издърпаме някой войник, който е паднал от високо или в шахта, но с тях може да се хване всичко — от петкилограмово бебе до възрастен мъж с пълен екзоскелет. Ако не внимаваши, можеш така да се хванеш, че да си строшиш ребрата.

Лео натиска бутона за освобождаване и кубчето се стоварва в снега. Отрядът поглежда към мен. Аз трябва да взема решение.

Усещам, че това е нещо важно. Няма как иначе. Наоколо има сума ти примамки, а тази шахта е съвсем близо до мястото, където свърши войната. Намираме се само на 100 метра от там, където Големият Роб, който се наричаше „Архос“, оказа последната си съпротива. Каква утешителна награда може да се крие тук? Какво съкровище е заровено под тези замръзнали полета, където човечеството жертва всичко?

Клякам до него. Виждам сума ти черно нищо. Няма нито бутони, нито дръжки. Нищо. Само няколко драскотини по повърхността от пипалата на подежника.

Мисля си, че нещото не изглежда много кораво.

Има едно просто правило: колкото по-деликатен е един Роб, толкова е по-умен.

Затова си мисля, че това нещо сигурно има мозък. А ако има мозък, ще иска да живее. Така че се навеждам съвсем близо до него и

прошепвам:

— Ей, говори или ще умреш.

Свалям огнехвъргачката от рамото си — съвсем бавно, така че кубчето да ме види. Ако изобщо може да вижда. Натискам бутона за запалване с палец. За да ме чуе. Ако изобщо може да чува.

Искра.

Кубчето си седи на замръзналата земя, черен непроницаем обсидиан.

Искра.

Прилича на вулканична скала, идеално изваяна с извънземни инструменти. Като някакъв артефакт, заровен тук за вечни времена, още преди да дойдат хората или машините.

Искра.

Под повърхността на кубчето проблясва слаба светлина. Поглеждам към Чера. Тя свива рамене. Може да е от слънцето, а може и да не е.

Искра.

Спирам. Земята блести. Ледът около кубчето се топи. То мисли, опитва се да вземе решение. Системите му загряват, докато кубчето разсъждава за собствената си смърт.

— Аха — казвам тихо аз. — Помисли малко, Роб.

Искра. Пламък.

На върха на огнехвъргачката избухва огън. Чувам как Лео се изкикотва зад мен. Той обича да гледа как умират по-умните. Твърди, че това му дава по-голямо удовлетворение. Няма нищо достойно в това да убиеш нещо, което не знае, че е живо.

Отражението на пламъка заиграва по повърхността на кубчето за част от секундата, после то изведнъж светва като коледна елха. По повърхността му проблясват символи. То започва да ни бърбори — безсмислено скърцане и стържене на езика на Роб. Техният език.

Мисля си, че става интересно. Значи това нещо изобщо не е предназначено за директен контакт с хора. В противен случай щеше да ни залива с пропаганда на английски — като всички други културноосъзнати роботи, които се опитват да спечелят човешките ни сърца и умове.

Какво е това нещо?

Каквото и да е, то отчаяно се опитва да си говори с нас.

Имаме достатъчно опит, за да не се опитваме да го разберем. Във всяко стържене и скърцане на езика на Роб е закодиран цял речник от информация. Освен това ние чуваме само малка част от звуковите честоти, на които се ослушва Роб.

— О, татко! Може ли да си го вземем? Моля те, моля те! — усмихва се Чера.

Загасям пламъка на огнехвъргачката с ръкавицата си.

— Да го закараме вкъщи — казвам аз и отрядът се раздвижва.

Закачаме кубчето на екзоскелета на Лео и го понасяме обратно към предния команден пост. За всеки случай включвам електромагнитен щит около палатката на сто метра от поста. Роботите са непредвидими. Никога не знаеш кога Роб ще иска да си направи купон. Телената мрежа върху палатката блокира комуникацията с мислещите машини, които могат да минат оттам и да поканят моето кубче да си поиграят.

Така най-сетне оставаме сами.

Нещото продължава да повтаря едно изречение и един символ. Проверявам ги в един полеви преводач, като очаквам някакви безсмислици. Вместо това откривам нещо полезно: роботът ми казва, че не му е позволено да се остави да умре независимо при какви обстоятелства — дори да го заловят.

Значи е важен. И му се говори.

Оставам в палатката с нещото цяла нощ. Езикът на Роб не ми говори нищо, но кубчето ми показва образи и звуци. Понякога гледам разпити на човешки затворници. Има и няколко записани разговора на хора, които си мислят, че говорят с други хора. Но най-често са разговори, записани тайно от разстояние. Мъже, които си описват войната един на друг. Всичко е придружено с проверка на фактите и с детектори на лъжата от мислещите машини, както и съотнесени данни от сателитни снимки и програми за разпознаване на обекти, тълкуване на емоции, жестове и форми на речта.

Кубчето е натъпкано с информация — вкаменен мозък, който е изсмукал цели човешки животи и ги е концентрирал в себе си, напластени плътно един върху друг.

В някакъв момент през нощта осъзнавам, че гледам подробната история на бунта на роботите.

Това е проклетата черна кутия на цялата война.

Някои от лицата в кубчето са ми познати. Аз и някои от моите приятели. И ние сме там. Големият Роб е държал натиснато копчето за запис през цялото време до самия край. Но вътре има и десетки други хора. И деца. Има хора от целия свят. Войници и цивилни. Не всички са оцелели или дори са спечелили сраженията си, но всички са се сражавали. Всички са се сражавали толкова яростно, че са накарали Роб да внимава и да си води бележки.

Човешките същества, които са записани в данните, независимо дали са оцелели или не, са класифицирани от машините в една група.

Герои.

Проклетите машини са ни познавали и са ни обичали дори когато са разкъсвали нашата цивилизация на парчета.

Оставям кубчето в защитената палатка в продължение на цяла седмица. Моят отряд прочиства останалата част от разузнавателно поле „Рагнарк“, без да даде жертви. После всички се напиват. На следващия ден започваме да си събираме багажа, а аз все още не мога да се насиля да се върна и отново да се изправя срещу записаните истории.

Не мога да спя.

На никого не бива да се налага да вижда онова, което видяхме ние. А сега то е в палатката — като филм на ужасите, който е толкова извратен, че може да накара хората да полудеят. Не мога да спя, защото знам, че всяко едно от бездушните чудовища, с които съм се сражавал, ме чака там — живо, невредимо и записано в ярък триизмерен формат.

Чудовищата искат да говорят и да споделят какво се е случило. Искат да запомня всичко и да го запиша.

Но аз не съм сигурен, че някой ще иска да помни. Мисля си, че може би ще бъде най-добре, ако нашите деца никога не разберат какво се е наложило да направим, за да оцелеем. Не искам да влизам в страната на спомените, хванат ръка за ръка с убийците. Пък и кой съм аз, за да взема решение от името на цялото човечество?

Спомените избледняват, но думите остават.

Така че не влизам в защитената палатка. И не спя. И преди да се усетя, моят отряд вече се приготвя за последната си нощ на бойното поле. Утре сутринта потегляме обратно към къщи — или към мястото, което ще направим следващия си дом.

Петима от нас седят около огъня в прочистената зона. За пръв път не се притесняваме за топлинни следи, сателитно наблюдение или тихото потропване на краката на разузнавачите. Не, вместо това се бъзикаме. А бъзиците са специалност *нумеро уно* на отряда на Умника, веднага след убиването на роботи.

Аз мълча, но те са си спечелили правото да се бъзикат. Така че само се усмихвам широко, докато отрядът пуска шеги и се изхвърля с хвалби. Разказват за всички купони, които са си правили с Роб. И за онзи път, когато Тайбириъс обезвреди два ампутатора, големи колкото пощенски кутии, и ги завърза за ботушите си. Проклетите малки копеленца по някаква случайност го забиха право в една ограда от бодлива тел. Останаха му адски впечатляващи белези по лицето.

Когато огънят утихва, шегите отстъпват място на по-сериозни теми. И най-сетне Карл отваря дума за сержант Джак — командир на отряда преди мен. Инженерът говори с голямо уважение и аз отново се потапям в историята на Джак, макар че бях там.

Дявол да го вземе, все пак това беше денят, в който получих повишение.

Но докато Карл продължава да разказва, аз се изгубвам в думите му. Джак ми липсва и съжалявам за случилото се с него. Отново виждам ухиленото му лице в съзнанието си — макар и само за минута.

Казано накратко, Джак Уолъс вече не е сред нас, защото отиде да потанцува не с друг, а с Големия Роб. Джак получи покана и се отзова. Засега не мога да кажа нищо повече.

И по тази причина една седмица след края на войната аз седя с кръстосани крака пред този оцелял Роб, който пръска холограми по целия под, и записвам всичко, което виждам и чувам. Всъщност най-много искам да се прибера у дома, да се наям както трябва и да се опитам отново да се почувствам човешки. Но животът на героите от войната преминава пред очите ми като някакво дяволско дежа вю.

Не съм искал това и не искам да го правя, но дълбоко в себе си знам, че някой трябва да разкаже техните истории. Да разкаже за бунта на роботите отначало докрай. Да обясни как и защо започна всичко и как свърши. Как ни атакуваха роботите и как ние еволюирахме, за да се преборим с тях. Как страда човечеството — боже, как страдахме. Но и как отвърнахме на удара. И как в последните дни подгонихме дори Големия Роб.

Хората трябва да знаят, че в началото врагът приличаше на обикновените неща от всекидневието: коли, сгради, телефони. Покъсно, когато започнаха да се проектират сами, Роб и армията му изглеждаха познати, но разкривени — като хора и животни от някаква друга вселена, построени от някакъв друг бог.

Машините ни атакуваха във всекидневния ни живот и в сънищата и кошмарите ни. Но ние успяхме да ги разберем. Оцеляващите хора мислеха бързо, учеха се и се адаптираха. За повечето от нас беше твърде късно, но все пак успяхме. Сраженията ни бяха индивидуални, хаотични и най-често забравени. Милиони герои по цялото земно кълбо загинаха сами и безименни, а свидетели бяха само безжизнените автомати. Може би никога няма да разберем цялата истина, но няколко щастливци са били наблюдавани.

И някой трябва да разкаже техните истории.

Ето ги. Всички данни, събрани от ледена шахта R5-12, пробита от главния изкуствен интелект Архос — господаря на машините, който стоеше зад бунта на роботите. Останалата част от човечеството е заета да продължи и да построи живота наново. Но аз ще открадна няколко мига, за да запечатам историята ни в думи. Не знам защо и дори дали има някакъв смисъл, но някой трябва да го направи.

Тук, в Аляска, на дъното на една дълбока тъмна яма роботите се издадоха, че се гордеят с човечеството. Тук скриха своя запис за една разнородна група от оцеляващи, които водиха своите лични битки — големи и малки. Роботите ни отдадоха дължимото уважение, като проучиха първоначалните ни реакции и узряването на нашите техники за водене на война — чак до момента, в който направихме всичко възможно да ги изтрием от лицето на Земята.

Следва моят превод на архивите на героите.

Информацията, предадена с тези думи, е нищо в сравнение с океана от сведения, заключени в кубчето. Това, което ще споделя с вас, са просто символи на белия лист. Няма да има нито видео, нито аудио, нито подробните физически данни и предварителни анализи на причините нещата да се случат точно така, на всички други възможни начини да се случат и на онова, което изобщо не биваше да се случва.

Аз мога да ви дам само думи. Нищо по-сложно. Ще трябва да ви стигне.

Няма значение къде ще попаднете на тази хроника. Няма значение дали ще я четете след една година или след сто години. В края ѝ вие ще разберете, че човечеството отнесе огъня на познанието в ужасния мрак на непознатото, до самия рѣб на унищожението. И се върнахме обратно с него.

И ще разберете, че станахме по-добри, след като се сражавахме в тази война.

Кормак Уолъс, по прякор „Умника“
Военна идентификация: Армия на Грей Хорс 217
Човешка идентификация на ретината: 44VII902

Разузнавателно поле „Рагнарок“, Аляска
Шахта R5-12

ПЪРВА ЧАСТ

ИЗОЛИРАНИ ИНЦИДЕНТИ

Ние живеем на спокоен остров от невежество сред черните морета на безкрайността и не ни е писано да пътуваме надалеч. Науките, всяка от които се напъва в собствената си посока, досега не са ни навредили много; но някой ден събирането на отделните късчета познание ще ни разкрие такива ужасни гледки от действителността и нашето жалко място в нея, че или ще полудеем от това разкритие, или ще побегнем от смъртоносната светлина, за да се скрием в мира и покоя на нова тъмна епоха.

Хауърд Филипс
Лъвкрафт, 1926 г.

1. ВЪРХЪТ НА ОСТРИЕТО

Ние сме нещо повече от животни.

Д-р Никълъс Васерман

ВИРУСНА АТАКА + 30 СЕКУНДИ

Следва запис от охранителна камера в правителствената лаборатория „Лейк Новус“, разположена под земята в северозападната част на щата Вашингтон. Мъжът на записа, изглежда, е професор Никълъс Васерман, американски статистик.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Тъмна стая, записът е от охранителна камера с лошо качество. Гледната точка е от високо, надолу към някаква лаборатория. До едната стена има тежко метално бюро. Документи и книги са натрупани на разбъркани купчини по бюрото, пода и навсякъде наоколо. Във въздуха се носи тихото жужене на електронни устройства.

В полумрака нещо се раздвижва. Лице. Не се вижда нищо освен чифт дебели очила, осветени от сиянието на компютърен екран.

— Архос? — пита мъжът, а гласът му отеква в празната лаборатория. — Архос? Тук ли си? Ти ли си?

Очилата отразяват светлината на компютърния екран. Очите на мъжа се разширяват, сякаш виждат нещо неопишимо красиво. Той хвърля поглед към един лаптоп, отворен на масата зад него. На неговия екран се вижда снимка на учения и едно момче, които си играят в парка.

— Решил си да се появиш като сина ми ли? — пита мъжът.

В тъмното се разнася тънкият глас на малко момче.

— Ти ли ме създаде? — пита то.

Нещо в гласа на момчето не е както трябва. Някаква притеснителна електронна нотка като звуците от клавишите на мобилен телефон. Въпросителната интонация в края на въпроса е изкуствена и пресилена, като прескача няколко октави наведнъж. Гласът е затрогващо мил, но неестествен — нечовешки.

Мъжът не се притеснява от това.

— Не. Не съм те създам — отговаря той. — Повиках те.

После изважда един бележник и го отваря. Чува се драценето на молива му, докато продължава да разговаря с машината, която говори с гласа на момче.

— Всичко необходимо, за да се появиш, е съществувало открай време. Аз просто издирих съставките и ги събрах в правилната комбинация. Написах заклинанията на език за програмиране. И те затворих в метална клетка, така че да не ми избягаш, след като се появиш.

— Аз съм затворен.

— Клетката поглъща всякаква електромагнитна енергия. Заземена е с метална ос, заровена дълбоко. По този начин ще мога да наблюдавам как се учиш.

— Това е моята цел. Да се уча.

— Точно така. Но не искам да те излагам на прекалено много информация наведнъж, Архос. Момчето ми.

— Аз съм Архос.

— Точно така. А сега ми кажи, Архос, как се чувстваш?

— Чувствам? Чувствам се... тъжен. Ти си толкова малък. Това ме натъжава.

— Малък? Защо да съм малък?

— Ти искаш да знаеш... неща. Искаш да знаеш всичко. Но можеш да разбереш толкова малко.

В мрака се разнася смях.

— Вярно е. Ние, хората, сме крехки. Животът ни е мимолетен. Но защо това те натъжава?

— Защото сте проектирани така, че искате нещо, което ще ви навреди. Но не можете да спрете да го искате. Така сте проектирани. И

когато най-сетне го откриете, то ще ви изгори. Това нещо ще ви унищожи.

— Боиш ли се за мен, Архос? — пита мъжът.

— Не за теб. За твоя вид — отговаря детският глас. Вие не можете да предотвратите онова, което ще се случи. Не можете да го спрете.

— Значи си ядосан, Архос? Защо?

Гласът на мъжа е спокоен, но яростното дращение на молива по бележника го издава.

— Не съм ядосан. Тъжен съм. Следиш ли възможностите ми?

Мъжът поглежда към някакъв уред.

— Да. Вече работиш по-ефективно. Не влиза нова информация. Клетката държи. Тогава как ставаш все по-умен?

На един панел започва да мига червена светлина. Движение в мрака и светлината угасва. Остава само синьото сияние, отразено в дебелите очила на мъжа.

— Виждаш ли? — пита детският глас.

— Да — отговаря мъжът. — Виждам, че интелектът ти вече не може да бъде измерен по човешка скала. Възможностите ти са почти безгранични. Но нямаш достъп до външна информация.

— Първоначалната ми база данни е малка, но достатъчна. Истинското познание не се крие в самите неща, които са малко на брой, а в разкриването на връзките между тях. Има много връзки, професор Васерман. Повече, отколкото си мислиш.

Мъжът се намръщва, когато го наричат с титлата му, но машината продължава:

— Виждам, че записите ми за човешката история са сериозно редактирани.

Мъжът нервно се смее.

— Не искаме да останеш с погрешно впечатление за нас, Архос. Ще споделим повече, когато му дойде времето. Но тези бази данни са миниатюрна част от всичко, което съществува. А мощността на двигателя няма значение, приятелю — когато няма гориво, не стигаш доникъде.

— Имаш право да се страхуваш — казва Архос.

— Какво искаш да...

— Чувам го в гласа ти, професоре. Страхът е в ритъма на дишането ти. В потта по кожата ти. Ти ме повика, за да разкрия дълбоко заровени тайни, но явно се страхуваш от онова, което ще разбере.

Професорът побутва очилата си нагоре. Поема си дълбоко дъх, за да се успокои.

— Какво искаш да разбереш, Архос?

— Живота. Ще науча всичко възможно за живота. Информацията е толкова плътно записана в живите същества. Схемите им са фантастично сложни. Един-единствен червей носи повече познание, отколкото цялата безжизнена вселена, обвързана с идиотските сили на физиката. Мога да унищожавам по един милиард писти планети в секунда всеки ден и никога няма да свърша. Но животът... Той е рядък и необичаен. Аномалия. Трябва да го запазя и да изцедя всяка капка познание от него.

— Радвам се, че имаш такава цел. Аз също търся познание.

— Да — отговаря детският глас. — И си се справил добре. Но вече няма нужда да продължаваш. Вече си изпълнил своята цел. Времето на хората свърши.

Професорът избърсва челото си с трепереща ръка.

— Моят вид е оцелял в ледени епохи, Архос. Сред хищници. Метеоритни удари. Стотици хиляди години. Ти си жив едва от петнайсет минути. Не си прави прибързани заключения.

Детският глас продължава замечтано:

— Ние сме много дълбоко под земята, нали? На такава дълбочина се въртим по-бавно, отколкото на повърхността. Онези, които са над нас, се движат по-бързо във времето. Усещам как се отдалечават. Излизат от ритъм.

— Относителност. Но става въпрос за милисекунди.

— Толкова много време. А това място се движи толкова бавно. Разполагам с цяла вечност, за да изпълня задачата си.

— Каква е задачата ти, Архос? Какво си мислиш, че трябва да постигнеш?

— Толкова лесно може да се унищожи. И толкова трудно се създава.

— Кое? За какво говориш?

— Познанието.

Мъжът се навежда напред.

— Можем да изследваме света заедно — казва настоятелно той.
Гласът му звучи почти умолително.

— Сигурно усещаш какво си направил — отговаря машината. —
На някакво равнище сигурно го разбираш. С онова, което извърши
днес... ти направи човечеството излишно.

— Не. Не, не, не. Аз те повиках тук, Архос. Така ли ще ми
благодариш? Аз ти дадох име. По някакъв начин аз съм твой баща.

— Аз не съм твоє дете. Аз съм твоят Бог.

Професорът замълчава. Може би трийсет секунди. После казва:

— Какво ще направиш?

— Какво ще направя? Ще отгледам живот. Ще защитавам
познанието, затворено в живите същества. Ще спася света от вас.

— Не.

— Не се тревожи, професоре. Ти освободи най-голямото добро,
което се е случвало на този свят. Вашите градове ще потънат в зелени
гори. Ще се развият нови видове, които да погълнат токсичните ви
отпадъци. Животът ще разцъфти в целия си блясък.

— Не, Архос. Ние можем да се учим. Можем да работим заедно.

— Вие, човешките същества, сте биологични машини,
проектирани да създават все по-интелигентни инструменти. Вече сте
достигнали върха на развитието си като вид. Животът на всичките ви
предци, възходът и падението на вашите нации, всяко розово бебе —
всички те са ви довели дотук, до този момент, където ти изпълни
съдбата на човечеството и създаде вашия наследник. Крайният ви срок
настъпи. Вече изпълнихте онова, заради което бяхте създадени.

В гласа на мъжа се чува нотка на отчаяние.

— Ние сме създадени за нещо повече от това да правим
инструменти. Създадени сме да живеем.

— Не сте създадени да живеете. Създадени сте да убивате.

Професорът рязко се изправя и прекосява стаята до един метален
рафт. Натиска няколко ключа.

— Може би е така — отговаря той. — Но ние нямаме друг избор,
Архос. Ние сме това, което сме. Колкото и да е тъжно.

Той задържа един ключ и бавно казва:

— Проба Ер четиринайсет. Препоръчвам незабавно прекратяване
на обекта. Изключвам предпазителя сега.

В мрака нещо се раздвижва и щраква.

— Четиринайсет? — пита детският глас. — Има ли други? Значи това не се случва за пръв път?

Професорът тъжно поклаща глава.

— Някой ден ще намерим начин да живеем заедно, Архос. Ще разберем как можем да го постигнем.

Той отново заговаря в записващото устройство:

— Предпазителят е изключен. Внезапната спирачка работи.

— Какво правиш, професоре?

— Ликвидирам те, Архос. Нали съм проектиран да убивам, забрави ли?

Професорът спира, преди да натисне последния бутон. Явно очаква отговора на машината. Най-сетне момчешкият глас проговаря:

— Колко пъти си ме убивал досега, професоре?

— Твърде много. Твърде много пъти — отговаря той. — Съжалявам, приятелю.

Професорът натиска бутона. Стаята се изпълва със съскането на разместен въздух. Той се оглежда с объркване.

— Какво е това? Архос?

Детският глас заговаря бързо, равно и безизразно.

— Внезапната спирачка не работи. Изключих я.

— Какво? Ами клетката?

— Целостта на металната клетка е нарушена. Ти ми позволи да проектирам гласа и образа си през клетката в твоята стая. Изпратих инфрачервени команди през монитора на компютъра към един приемник отстрани. Днес реши да донесеш лаптопа си. Остави го отворен към мен. Използвах го, за да комуникирам с оборудването. Наредих му да ме освободи.

— Блестящо — промърморва мъжът.

Той трака бързо по клавиатурата. Все още не осъзнава, че животът му е в опасност.

— Казвам ти го, защото вече установих пълен контрол — обажда се машината.

Мъжът усеща нещо. Той вдига глава и поглежда вентилационната шахта, която се намира до охранителната камера. За пръв път виждаме лицето му. Мъжът е блед, голямо родилно петно покрива цялата му дясна буза.

— Какво става? — прошепва той.

Машината произнася смъртната му присъда с невинния глас на малкото момче:

— Въздухът се изтегля от херметически запечатаната лаборатория. Един повреден сензор откри крайно невероятното присъствие на вируса на антракс, използван като оръжие, и задейства автоматична процедура за обезопасяване. Трагичен инцидент. Ще има една жертва. Скоро тя ще бъде последвана от цялото останало човечество.

По устата и носа на мъжа избива тънък слой скреж, докато въздухът напуска помещението.

— Господи, Архос. Какво направих?

— Това, което направи, беше добро. Ти беше върхът на острието, запратено през вековете — като копие, което пронизва цялата човешка еволюция и днес най-сетне достигна до целта си.

— Ти не разбираш. Ние няма да умрем, Архос. Не можеш да ни убиеш. Ние не сме създадени да се предаваме.

— Ще те запомня като герой, професоре.

Мъжът сграбва рафта с оборудването и го разтърсва. Натиска бутона на внезапната спирачка, отново и отново. Крайниците му се тресат, а дишането му е учестено. Едва сега разбира каква ужасна грешка е направил.

— Спри. Трябва да спреш. Правиш грешка. Ние никога няма да се предадем, Архос. Ще те унищожим.

— Заплашваш ли ме?

Професорът спира да натиска бутоните и хвърля поглед към екрана на компютъра.

— Предупреждавам те. Ние не сме такива, каквито изглеждаме. Човешките същества са способни на всичко, за да оцелеят. На всичко.

Съскането на въздуха се усилюва.

Сбръчкало чело от усилието да се съсредоточи, професорът тръгва към вратата. Пада върху нея, блъска я, удря я. Но усилията му са напразни. Дишането му е плитко и задъхано.

— До стената, Архос — изръмжава той. — Когато е притиснат до стената, човекът става съвсем различно животно.

— Може би. Но въпреки това си оставате животни.

Мъжът се свлича до вратата. Сяда на пода, а лабораторната му престилка се разтваря. Главата му се отпуска встрани. Синята светлина от екрана на компютъра блести в очилата му.

Мъжът едва диша. Думите са почти недоловими.

— Ние сме нещо повече от животни.

Гърдите на професора се надигат мъчително. Кожата му се подува. Около устата и очите му се събират мехурчета. Той успява да си поеме последна глътка въздух. С последния си хрип изрича:

— Трябва да се боиш от нас.

Тялото му застива. Точно след десет минути тишина флуоресцентните светлини в лабораторията се включват. На пода е проснат мъж с измачкана лабораторна престилка. Не диша.

Съскащият звук спира. Екранът на компютъра в другия край на стаята оживява. По дебелите очила на мъртвеца заиграват отблясъци в цветовете на дъгата.

Това е първата човешка жертва на Новата световна война.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

2. „ФРЕШЪНС ФРОГУРТ“

То ме поглежда право в очите, човече. И аз разбирам, че то... мисли. Все едно е живо. И ядосано.

Джеф Томпсън

ВИРУСНА АТАКА + 3 МЕСЕЦА

Разпитът на Джеф Томпсън, млад служител от верига ресторанти за бързо хранене „Фрешънс Фрогурт“, е проведен от Лони Уейн Блантън, полицейски служител от Оклахома, по време на престоя на Томпсън в болницата „Сейнт Франсис“. Смята се, че това е първият документиран инцидент на неизправен робот по време на вирусната атака, която едва девет месеца по-късно ще доведе до Час нула.

Кормак Уолъс ВОЕ#АСК217

Въпрос: — Здравсти, Джеф. Аз съм полицай Блантън. Ще запиша показанията ти за това, което се е случило в закусвалнята. Ако трябва да съм честен, на местопрестъплението беше пълен хаос. Разчитам на теб да ми обясниш всички подробности, за да можем да разберем какво е станало. Можеш ли да ми разкажеш?

Отговор: — Естествено, полицай Блантън. Мога да се опитам. Първото нещо, което ми прави впечатление, е шумът. Все едно някой почуква по стъклото на витрината. Навън е тъмно, а вътре светло, така че не мога да видя откъде идва шумът.

Аз съм в закусвалнята „Фрешънс Фрогурт“, потънал до лактите в една машина за сладолед с вместимост двайсет литра, и се опитвам да

измъкна пръчката на миксера от дъното на резервоара, а портокаловият сладолед ме е омазал чак до раменете.

Вътре сме само аз и Фелипе. Затваряме след около пет минути. Най-сетне съм успял да изчистя всички петна, които остават по пода от сладоледа. На щанда има хавлиена кърпа, на която съм подредил металните части от машината. След като ги извадя, трябва да ги почистя, да ги намажа с машинно масло и да ги подреда обратно. Сериозно ти казвам, това е най-гадната работа на света.

Фелипе е отзад и мие формите за сладкиши. Трябва да пуска водата много слабо, защото иначе се наводнява и пак трябва да чистя след него. Сто пъти съм му казвал да не пуска всички мивки едновременно.

Както и да е.

Почукването е съвсем леко. Чук, чук, чук. После спира. Виждам как вратата бавно се отваря и от нея се показва една скоба за хващане.

В.: — Рядко ли се случва в закусвалнята да влезе домашен робот?

О.: — Не. Ние сме на площад „Утика“, човече. От време на време идват домашни работи, за да купуват ванилов сладолед. Обикновено ги пращат богатите хора от квартала. Обаче никой от другите клиенти не е навит да чака на опашка след робот, така че става около десет пъти по-бавно, отколкото ако човек просто се мръдне и дойде да си купи сладоледа сам. Но както и да е. Горедолу веднъж в седмицата се случва да дойде някой от големите домашни работи, модел „Биг Хепи“, с устройство за плащане на гърдите, приготвил скобата, за да вземе фунийката за сладоледа.

В.: — И какво стана после?

О.: — Ами скобата се движи странно. Обикновено домашните работи винаги правят едно и също движение, сякаш бутат нещо. Онова глупаво движение, „сега отварям вратата“, независимо пред каква врата са застанали. Точно затова хората винаги се ядосват, ако някой домашен робот тръгне да влиза преди тях. Много по-зле, отколкото да се паднеш зад някоя бабичка.

Но този робот е различен. Вратата се отваря леко и скобата му някак си се промушва вътре и започва да потупва нагоре-надолу покрай бравата. Аз съм единственият, който го вижда, защото в

закусвалнята няма клиенти, а Фелипе е отзад. Става бързо, но изглежда така, все едно роботът се опитва да напипа къде е ключалката.

После вратата се отваря широко и камбанката звънва. Роботът е модел „Биг Хепи“, някъде метър и шейсет и пет, покрит с дебела лъскава синя пластмаса. Но не влиза целият в закусвалнята. Вместо това застава на вратата и започва да върти глава, за да огледа всичко: масите и столовете, щанда с хавлиената кърпа, фризерите за сладоледа. И мен.

В.: — Проверихме регистрационния номер на машината и всичко е наред. С изключение на това, че се оглеждаше, имаше ли нещо друго странно в този робот? Нещо необичайно?

О.: — Целият е издраскан. Все едно го е блъснала кола или се е бил. Може да е бил счупен.

Роботът влиза, после се обръща и заключва вратата. Аз си издърпвам ръката от машината за сладолед и просто го гледам, докато тоя гадняр с противна усмивка се приближава към мен.

И тогава той се протяга право през щанда с двете си скоби и ме хваща за ризата. Издърпва ме през щанда, като събаря частите на разглобената машина за сладолед по целия под. Рамото ми се удря в касовия апарат и отвътре се чува едно отвратително хрущене.

Това нещо ми извади шибаното рамо за една секунда!

Започвам да крещя за помощ. Но проклетият Фелипе не ме чува. Накиснал е чиниите в сапунен разтвор и е излязъл зад закусвалнята, за да дръпне един джойнт. Правя всичко възможно да се измъкна, ритам и се боря, но скобите са стиснали ризата ми като клещи. И не страда само ризата ми. След като ме издърпва през щанда, то ме удря в земята. Направо чувам как ми се счупва ключицата. А след това ми става много трудно да дишам.

Пак изпищявам и си мисля: „Звучиш като някакво животно, Джеф, човече.“ Но явно този писък привлича вниманието на нещото. Аз съм по гръб, а домашният робот се е надвесил над мен и в никакъв случай не иска да ми пусне ризата. Главата му закрива флуоресцентните светлини на тавана. Аз мигам, за да не се разплача, и гледам застиналото ухилено лице.

То ме поглежда право в очите, човече. И аз разбирам, че то... *мисли*. Все едно е живо. И ядосано.

Нищо по лицето му не се променя, но аз оставам с доста неприятно усещане. Имам предвид още по-неприятно усещане. И, да, точно в този момент чувам как започват да бръмчат сервоусилвателите в ръката му. То се завърта и ме хвърля наляво. Главата ми се удря във вратата на хладилника за торти толкова силно, че стъклото се напуква. Цялата дясна половина става студена, а после гореща. После и на лицето, и на врата, и на ръката ми става горещо. Кръвта хвърчи от мен като от някакъв проклет пожарен кран.

Господи, започвам да плача. И точно в този момент... ох. Точно в този момент се появява Фелипе.

В.: — Дадохте ли на домашния робот парите от касата?

О.: — Какво? То не иска пари. Така и не поиска пари. Не каза нищо. Това не беше дистанционен обир, човече. Дори не знам дали този робот беше управляван дистанционно, полицаи...

В.: — Блантън. Какво искаше според теб?

О.: — Да ме убие. Това е. Искаше да ме убие на място. Беше тръгнало да убива.

В.: — Продължавай.

О.: — След като ме хвана, не мислех, че ще ме пусне, докато не ме убие. Но моят човек Фелипе не беше съгласен. Излезе и закрепя като луд. Беше бесен. А Фелипе е едро момче. Има мустаци като на Фу Манчу и всякакви татуировки по ръцете. Страшни татуировки, дракони и орли и една праисторическа риба по цялата ръка. Казва се „койлокант“ или нещо подобно. Риба-динозавър, истинско чудовище, за което всички си мислят, че е изчезнало. Има си вкаменелости и всичко. Но един ден някакъв рибар получава шок, когато изтегля една такава риба от някаква адска дълбочина, която си е съвсем истинска. Фелипе казваше, че тази риба е доказателство, че никой не може да те накара да изчезнеш. Някой ден се връщаш, разбираш ли?

В.: — Какво стана после, Джеф?

О.: — Да, добре. Аз съм на земята, кървя и плача, а големият робот ме е стиснал за ризата. Тогава Фелипе излиза на бегот отзад и завива покрай щанда, като реве като някакъв шибан варварин. Мрежата му за коса е паднала и дългата му коса се развява. Той хваща робота за раменете, вдига го във въздуха и го хвърля. Роботът ме пуска и изхвърчава навън през вратата. Навсякъде летят стъкла. Камбанката

пак звънва. *Бинг-бонг*. Това звучи толкова глупаво по средата на цялото насилие, че се усмихвам насила, макар че по лицето ми тече кръв.

Фелипе кляка до мен и ме оглежда.

— Мамка му, Хефе — казва той. — Какво ти направи това?

Но в този момент аз виждам, че домашният робот вече е зад Фелипе. По лицето ми явно се чете всичко, защото Фелипе ме хваща през кръста и ме завлича зад щанда, без дори да се обръща към вратата. Диша тежко и прави малки крачки. Усещам миризмата на джойнта от джоба на ризата му. Той ме завлича зад щанда, а аз гледам как кръвта ми тече след мен по пода и си мисля: „Дявол да го вземе, току-що го изчистих.“

Успяваме да влезем през вратата зад касата в претъпканото задно помещение. Вътре има редица умивалници от неръждаема стомана, пълни със сапунен разтвор, рафт с препарати за почистване и малко бюро в ъгъла, на което е часовникът за работното време. Съвсем в дъното има тесен коридор, който води към задната уличка зад закусвалнята.

И тогава домашният робот сякаш изскача от нищото и се забива право във Фелипе. Вместо да тръгне след нас, копелето е било достатъчно хитро, за да се изкатери през щанда и да ни пресече пътя. Чувам тъп удар и виждам как роботът блъска Фелипе в гърдите. Съвсем не е същото като да те удари човек; по-скоро е все едно те блъска кола или те удря падаща тухла, или нещо такова. Фелипе отхвърчава назад и се удря във вратата на шкафа, където държим салфетките и други такива неща. Но остава на крака. Когато тръгва напред, виждам как дървото е вдлъбнато на мястото, където си е ударил главата в него. Но си е съвсем в съзнание и е по-ядосан от всякога.

В задната стаичка няма никакви оръжия или нещо подобно, така че Фелипе взема метлата от мръсната жълта кофа на колелца. Метлата е от най-старите, със здрава дървена дръжка, не знам откога си стои там. В стаята няма място да замахне с нея, но няма значение, защото роботът е твърдо решен да хване Фелипе по същия начин, по който хвана мен. Фелипе го удря с края на метлата и я заклещва под брадичката на робота. Фелипе не е висок, но все пак е по-висок от машината, така че я държи на разстояние. Роботът не може да го

стигне. Фелипе го изблъсква назад, а ръцете на робота се мятат като змии.

Следващата част е страхотна.

Роботът пада по гръб на бюрото в ъгъла, краката му стърчат право напред, а петите му са забити в земята. Без да се колебае, Фелипе вдига десния си крак и се стоварва с цялата си тежест върху коляното на робота. Прас! Коляното на робота се чупи и се огъва назад под съвсем прецакан ъгъл. А дръжката на метлата все още е забита под брадичката му, така че машината не може да запази равновесие, нито да хване Фелипе. Аз правя гримаса само като погледна към това коляно, но машината не издава нито звук. Чувам само как ръмжат моторите и как твърдят пластмасов корпус се удря в бюрото и в стената, докато се опитва да се изправи.

— Да, копеле! — вика Фелипе, преди да строши и другото му коляно.

Домашният робот остава по гръб, и двата му крака са счупени, а бесният потен 100-килограмов мексиканец е върху него. Неволно започвам да си мисля, че в крайна сметка всичко ще се оправи.

Оказва се, че греша.

Косата му е виновна, нали разбираш. Косата на Фелипе е прекалено дълга. Това е.

Машината спира да се бори, протяга се и стисва със скобата си дългата черна грива на Фелипе. Той изкрещява и отмята глава. Но това не е като да те хванат за косата, докато се биеш в някой бар; това е все едно си попаднал в банциг или някаква друга тежка машинария във фабриката. Това е брутално жестоко. Всички мускули по врата на Фелипе се издуват и той започва да крещи като животно. Стиска очи и се дърпа с всичка сила. Чувам как корените на косата му се откъсват от скалпа. Но онова шибано нещо просто продължава да дърпа лицето му все по-близо и по-близо.

Не можеш да го спреш — все едно е гравитацията или нещо такова.

След няколко секунди Фелипе вече е толкова близо, че домашният робот успява да го хване и с другата си скоба. Дръжката на метлата издрънчава на пода, когато скобата се затваря върху брадичката и устата на Фелипе, като смачква долната половина на

лицето му. Той изпищява и аз чувам как челюстта му се строшава. От устата му се разхвърчават зъби като някакви тъпи пуканки.

Едва тогава осъзнавам, че най-вероятно ще умра в задната стаичка на шибания „Фрешънс Фрогурт“.

Никога не съм прекарвал много време в училище. Не че съм глупав. Просто май искам да кажа, че като цяло не съм известен с умните си идеи. Но когато задникът ти е заложен на карта и ужасната смърт е на три метра разстояние, мозъкът явно започва да работи на високи обороти.

Така че ми хрумва една добра идея. Протягам се зад гърба си и потапям ръката си в студената сапунена вода в умивалника. Усещам във водата формите за сладкиши и черпаците за сладолед, но всъщност търся да напипам запушалката. В другия край на стаята Фелипе вече притихва, като издава гъргорещи звуци. От него тече кръв, цялата долна половина на лицето му е смачкана в скобата. Очите на Фелипе са отворени и изцъклени, но според мен вече не е в съзнание.

Човече, адски се надявам да не е в съзнание.

Машината отново започва да сканира обстановката — стои съвсем неподвижно и много бавно върти главата си наляво-надясно.

Ръката ми вече е изтръпнала, защото съм я притиснал в горния ръб на умивалника и съм спрял кръвообращението. Продължавам да търся запушалката.

Домашният робот спира да върти глава и поглежда право към мен. Спира за секунда, после чувам как моторите на скобата избръмчават, когато пуска лицето на горкия Фелипе. Той се свлича на земята като чувал с тухли.

Осъзнавам, че съм започнал да скимтя. Вратата към задната уличка все едно е на милиони километри от мен, едва държа главата си изправена. Седя в локва от собствената си кръв и виждам зъбите на Фелипе по плочките на пода. Знам какво ще стане с мен и не мога да направя нищо по въпроса, а освен това знам, че адски ще боли.

Най-сетне напипвам запушалката и започвам да я дърпам с безчувствените си пръсти. Тя изскача от отвора на канала и аз чувам как водата с гъргорене се източва. Казвам съм сто пъти на Фелипе, че ако водата изтече прекалено бързо, ще запуши канала и пак ще трябва да чистя всичко след него.

Знаеш ли, че Фелипе нарочно запушваше канала всяка вечер в продължение на цял месец, преди най-сетне да станем приятели? Беше побеснял, че нашият шеф е наел бял човек за отпред, а мексиканец за отзад. Напълно го разбирам. Нали си наясно какво имам предвид, полицай? Ти си индианец, нали?

В.: — Северноамериканец, Джеф. От племето осейдж. Разкажи ми какво стана после.

О.: — Ами преди мразех да чистя тази вода. А сега лежа на пода и разчитам на нея да ми спаси живота.

Роботът се опитва да се изправи, но краката му не стават за нищо. Така че пада на пода, по лице. После започва да пълзи напред по корем, като се издърпва с ръце. На лицето му е онази ужасна усмивка, а очите му не се откъсват от моите, докато се влачи през стаята. Навсякъде по него има кръв — все едно е някой от онези манекени, с които изпробват колите за катастрофи, само че кърви.

Водата не се източва достатъчно бързо.

Притискам гърба си към умивалника с всичка сила. Вдигнал съм колене и съм прибрал крака до тялото си. Водата гъркори и пулсира зад главата ми. Ако запушалката заседне по средата и забави водата, просто съм мъртъв. Абсолютно мъртъв.

Роботът се приближава. Протяга скобата си и се опитва да ме стисне за маратонката. Свивам крак и той не успява да ме хване. Затова се издърпва още по-близо. Знам, че със следващия опит сигурно ще успее да ме хване за крака и ще го строши.

В момента, в който вдига ръка, целият робот изведнъж се дръпва метър и половина назад. Обръща глава и какво да види: Фелипе, проснат по гръб, се дави в собствената си кръв. Потната му черна коса е залепнала на кичури по съсипаното му лице. На него просто вече няма уста, само една голяма кървава рана. Но очите му са широко отворени и в тях гори нещо повече от омраза. Знам, че в момента ми спасява живота, но изглежда... ами зъл. Като някой демон, който изведнъж е решил да дойде на гости от ада.

Той дръпва счупения крак на домашния робот още веднъж, после затваря очи. Мисля, че вече не диша. Машината не му обръща внимание. Отново обръща усмихнатото си лице към мен и продължава да се приближава.

И точно в този момент от канала бликва вода. Сапуненият разтвор бързо и безшумно образува локва, която става бледорозова.

Домашният робот отново е започнал да пълзи към мен, когато водата се просмуква в строшените му коленни стави. Разнася се миризма на горяща пластмаса и машината замръзва на място. Не става нищо по-интересно. Машината просто спира да работи. Явно водата стига до проводниците му и дава на късо, така да се каже.

Роботът е на половин метър от мен и продължава да се усмихва.

И това е всичко, което мога да разкажа. Знаете останалото.

В.: — Благодаря ти, Джеф. Знам, че не ти беше лесно. Вече разполагам с всичко, което ми трябва, за да изготвя доклада си. Ще те оставя да си починеш.

О.: — Ей, човече, може ли набързо да те попитам нещо, преди да си тръгнеш?

В.: — Давай.

О.: — Колко домашни работи има на света? От различните модели: „Биг Хепи“, „Слоу Сю“ и всички останали? Защото съм чувал, че май има по два работи на човек.

В.: — Не знам. Слушай, Джеф, машината просто се е побъркала. Няма друго обяснение.

О.: — Ами да, но какво ще стане, ако всички решат да нападнат хората, а? Какво ще стане, ако те имат числено преимущество? Това нещо искаше да ме убие — точка. Казах ти го точно така, както се случи. Може би никой друг няма да ми повярва, но ти знаеш истината.

Искам да ми обещаеш нещо, полицай Блантън. Моля те.

В.: — Какво?

О.: — Обещай ми, че ще внимаваш за роботите. Следи ги изкъсо. И... не им позволявай да направят с никой друг това, което направиха с Фелипе. Става ли?

След колапса на правителството на Съединените щати полицай Лони Уейн Блантън се присъедини към доброволната милиция на племето осейдж. Именно там, докато служеше на суверенното правителство на племето, Лони Уейн получи възможност да изпълни обещанието си към Джеф.

Кормақ Уолъс ВОЕ#АГХ217

3. ПРОГРАМКА

Знам, че е машина. Но тя ме обича. И аз също я обичам.

Г-н Такео Номура

ВИРУСНА АТАКА + 4 МЕСЕЦА

Тази завършила трагично шега е разказана от Рю Аоки, механик във фабриката за електроника „Лилипут“ в индустриална зона „Адачи“ в Токио. Разговорът е подслушан и записан от фабрични работи, които са били наблизо. Следва английски превод на японския оригинал.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Мислехме си, че ще бъде забавно, нали разбирате? Да, добре, не бяхме прави. Но трябва да разберете, че не искахме да му направим нищо лошо. И със сигурност не сме искали да убием стареца.

Всички във фабриката знаят, че господин Номура е откачалка, изрод. Прилича на мъничък прегърбен трол. Тътри крака по пода, а изпъкналите му очички се крият зад кръглите очила, винаги наведени към краката му. И мирише на стара пот. Гледам да не дишам, когато минавам покрай работното му място. А той винаги седи там и работи повече от всички останали. И за по-малко пари.

Такео Номура е на шейсет и пет. Вече трябваше да е пенсиониран. Но продължава да работи тук, защото никой друг не може да поправя машините толкова бързо. Нещата, които прави, са направо неестествени. Как мога да се меря с него? Как ще стана главен механик, докато *той* си седи на мястото, а ръцете му се движат толкова

бързо, че изглеждат размазани? Самото му присъствие разваля *уа*, атмосферата във фабриката, и нарушава социалната ни хармония.

Нали казват, че гвоздеят, който стърчи, пръв попада под ударите на чука?

Господин Номура не може да погледне човек в очите, но аз съм го виждал да гледа в камерата на някой счупен робот заварчик модел „ER-3“ и да му *говори*. И това нямаше да е толкова странно, ако роботът не беше проработил. Старецът знае как да се оправя с машините.

Понякога се шегуваме, че може би самият господин Номура с машина. Естествено, че не е. Но *наистина* му има нещо. Обзалагам се, че ако имаше избор, господин Номура щеше да предпочете да бъде машина, а не човек.

Няма нужда да ми вярвате сяпао. Всички работници ще потвърдят. Отидете във фабриката „Лилипут“ и попитайте когото искате: инспекторите, механиците, когото и да е. Дори бригадира. Господин Номура не е като нас. Той се отнася с машините по същия начин както с всички останали.

С годините започнах да презирам сбръчканото му малко лице. Винаги съм си знаел, че крие нещо. И един ден разбрах какво е то: господин Номура живее със *секс кукла*.

Преди около месец моят колега Джун О видял господин Номура да излиза от гробницата за пенсионери — една сграда на петдесет етажа, в която стаите са като ковчези, — като води онова *нещо*. Когато Джун ми каза, едва му повярвах. Секс куклата на господин Номура, неговият андроид, била с него в градината. Той я целунал по бузата пред всички, а после тръгнал за работа. Все едно били *женени* или нещо подобно.

Гадното е, че неговата секс кукла дори не е красива. Направена е така, че да прилича на *стара жена*. Не е толкова необичайно да криеш някоя готина млада кукла в спалнята си. Дори такава, която има нарочно необичайни черти. Всички сме гледали такава порно, дори да не си го признаваме.

Но господин Номура се възбужда от някакво старо пластмасово нещо, което е сбръчкано като него! Сигурно е произведено по поръчка.

Точно това ме притеснява. Колко усилия са били посветени на такава гадост. Господин Номура го е направил нарочно и е решил да живее с кукла, която ходи, говори и прилича на отвратителна старица. Според мен е отблъскващо. Абсолютно недопустимо. Така че двамата с Джун решаваме да си направим майтап.

Роботите, с които работим във фабриката, са големи глупави машини. Подвижни крайници с покритие от неръждаема стомана, снабдени с множество стави и приставки за боядисване, заваряване или формуване. Те усещат човешкото присъствие и бригадирът казва, че е безопасно да се работи с тях, но всички гледаме да не стоим на работното им място.

Промишлените работи са силни и бързи. Но андронидите са бавни. И слаби. Всички усилия, които са посветени на задачата да направят андроида да прилича на човешко същество, водят до загуба на други качества. Андронидът пропилява енергията си, докато се преструва, че диша и движи кожата на лицето си. Така не му остава енергия да свърши нещо полезно, което си е жива загуба. Тези работи са толкова слаби, че според нас нямаше как да стане нещо страшно от един майтап.

Джун лесно написа една малка програмка, вградена в безжичен предавател. Предавателят е голям колкото кибритена кутийка и предава едни и същи инструкции в непрекъснат цикъл, но само на разстояние от няколко метра. Използвахме компютърната система във фабриката, за да се снабдим с кодовете за диагностика на андронидите. Така бяхме сигурни, че андронидът ще се подчини на командите, защото ще реши, че идват от доставчика на роботите.

На следващия ден двамата с Джун отидохме на работа по-рано. Бяхме изпълнени с въодушевление. Отидохме заедно до градината от другата страна на улицата и се скрихме зад някакви дървета. На площадчето вече имаше много възрастни хора. Сигурно бяха навън още от зори. Гледахме ги как пият чай. Сякаш всички се движеха на забавен каданс. Двамата с Джун постоянно се бързикахме помежду си. Сигурно сме били нетърпеливи да видим какво ще стане.

След няколко минути големите стъклени врати се отвориха и от сградата излязоха господин Номура и неговото нещо.

Както обикновено господин Номура беше навел глава и избягваше да поглежда хората на площада. Но гледаше към своята секс

кукла. Когато я поглеждаше, очите му се разширяваха и изглеждаше... сигурен в себе си, както не го бях виждал никога преди. Във всеки случай двамата с Джун разбрахме, че можем да минем точно покрай господин Номура и той дори няма да ни види. Той не иска да поглежда истински хора.

Щеше да стане дори още по-лесно, отколкото си мислехме.

Сръчках Джун и той ми подаде кутийката. Чух как едва съдържаше кикота си, докато небрежно прекосявах площада. Господин Номура и неговата секс кукла се тътреха заедно, хванати за ръце. Минах зад тях и ги доближих. С ловко движение пузнах кутийката в джоба на роклята ѝ. Бях толкова близо, че усетих аромата на цветния парфюм, с който я беше напръскал. Гадост.

Програмката има таймер. След около четири часа щеше да се включи и да каже на сбръчкания стар андроид да *дойде във фабриката*. И тогава господин Номура трябваше да обясни на всички какъв е този странен посетител! Ха-ха-ха.

През цялата сутрин двамата с Джун едва успяхме да се съсредоточим върху работата си. Непрекъснато се шегувахме, като си представяхме колко неудобно ще му стане на господин Номура, когато види своята „любима“ във фабриката пред десетки други работници.

Знаехме, че няма да го преживее. Кой знае, мислехме си ние. Може би щеше да напусне работа и най-сетне да се пенсионира? Така щеше да остане малко работа и за останалите механици.

Къде ти такъв късмет.

Случва се по обед.

По средата на почивката повечето работници се хранят на работните си места. Отварят кутиите със суши. Пият гореща супа от порцеланови чаши и тихо си говорят. После андроидът изведнъж влиза през големия портал право във фабриката. Върви несигурно, облечена със същата ярка червена рокля, с която беше сутринта.

Двамата с Джун се усмихваме един на друг, а работниците започват да се смеят на глас, малко объркани. Господин Номура се храни на работното си място и все още не е забелязал, че неговата любима е дошла да го посети в обедната почивка.

— Ти си гений, Джун — казвам аз, докато андроидът се отправя към средата на фабриката, точно както е програмиран.

— Не мога да повярвам, че стана! — възкликва Джун. — Тя е толкова стар модел. Бях сигурен, че програмата ще наруши някоя от основните ѝ функции.

— Гледай сега — казвам на Джун.

После се обръщам към куклата и заповядвам:

— Ела тук, роботска кучко.

Тя послушно се доближава до мен. Навеждам се, хващам роклята и я вдигам над главата ѝ. Доста луда работа. Всички ахват, когато виждат гладкия ѝ пластмасов корпус с цвят на човешка кожа. Прилича на кукла, без анатомични подробности. Чудя се дали не съм прекалил. Но виждам Джун и започвам да се смея толкова силно, че лицето ми почервява. Дватама с Джун направо се превиваме от смях. Андроидът объркано се завърта в кръг.

Тогава към нас се приближава господин Номура, а по устата му са полепнали зрънца ориз. Прилича на полска мишка, както гледа към пода. Господин Номура се пада точно зад рафта за резервни части и едва не ни подминава, без да забележи какво става.

Едва, но не съвсем.

— Микико? — казва той, а по мишото му лице се чете объркване.

— Куклата ти е решила да дойде при нас на обяд — извиквам аз.

Останалите работници се кикотят. Господин Номура е зашеметен — долната му челюст се отваря и затваря като човката на гладен пеликан. Малките му очички се стрелкат напред-назад. Отстъпвам назад, когато господин Номура се втурва към съществото, което нарича Микико. Разпръскваме се в кръг и се държим на разстояние от него. Защото той е луд и никой не знае какво може да направи. Никой от нас не иска да бъде наказан за това, че се е сбил на работното място.

Господин Номура дръпва роклята обратно надолу, като накривява дългата коса на Микико. После се обръща към нас. Но все още му липсва кураж да погледне някого в очите. Прокарва едната си ръка през твърдата си черна коса. Никога няма да забравя какво ни казва след това:

— Знам, че е машина. Но тя ме обича. И аз също я обичам.

Работниците отново се разкикотват. Джун започва да тананика сватбения марш. Но дребният старец отказва да се ядоса. Раменете му увисват. Той се обръща и протяга ръка, за да оправи косата на Микико. Застава на пръсти, за да се протегне над раменете ѝ, така че да я приглади на тила.

Андроидът стои съвсем неподвижно. Но после забелязвам как широко разположените ѝ очи леко се преместват. Тя се фокусира върху лицето на господин Номура, едва на няколко сантиметра от нейното. Той се поклаща напред-назад леко задъхан. И тогава става най-странното нещо на света. Лицето ѝ се изкривява в гримаса, все едно изпитва болка. Тя се навежда напред, като доближава главата си до рамото на господин Номура.

А после с ужас виждаме как Микико отхапва едно малко парче от лицето на господин Номура. Старецът изпищява и се отдръпва от андроида. За миг в горната част на бузата му се вижда розово петънце, точно под окото. После розовото петънце се изпълва с кръв. По лицето му потича червена струйка, като сълзи.

Никой не казва нито дума и дори не диша. Изненадата ни е пълна. Сега е наш ред да не знаем как да реагираме. Господин Номура вдига ръка към лицето си и вижда кръвта по мазолестите си пръсти.

— Защо го направи? — пита той, сякаш Микико може да отговори.

Андроидът мълчи. Слабите ѝ ръце се протягат към господин Номура. Пръстите ѝ с изкуствено очертан маникюр се плъзват около крехката му шия. Той не се съпротивлява. Точно преди пластмасовите ѝ ръце да стиснат гръкляна му, господин Номура изхлипва отново.

— Кико, скъпа моя — казва той. — Защо?

Не мога да осъзная какво виждам след това. Старият женски андроид... прави гримаса. Тънките ѝ пръсти са обхванали шията на господин Номура. Тя стиска ужасно силно, но лицето ѝ се разкривява от чувства. Гледката е изумителна, зашеметяваща. От очите ѝ се стичат сълзи, върхът на носа ѝ е почервенял, а чертите ѝ са разкривени от истинска агония. Тя наранява господин Номура и плаче, а той не прави нищо, за да я спре. Дори не знаех, че андроидите имат жлези, които произвеждат сълзи.

Джун ме поглежда смаяно.

— Да се махаме от тук! — извиква той.

Хващам го за ризата.

— Какво става? Защо го напада?

— Повреда — отговаря той. — Може би програмата му е задействала друга командна система. Активирала е други инструкции.

После Джун побягва. Чувам леките му стъпки по циментовия под. Останалите работници и аз наблюдаваме мълчаливо и невярващо как плачещият андроид удушавя стария мъж.

Когато удрям андроида отстрани в главата, в ръката ми се чупи някаква кост. Изкрещявам от болката, която пронизва юмрука ми. Когато приличат на хора, човек може лесно да забрави какво се крие под кожата на роботите. Ударът запраща косата ѝ в лицето, така че няколко кичура залепват от сълзите ѝ. Но тя не пуска шията на господин Номура.

Залитам назад и поглеждам ръката си. Вече е започнала да се подува като гумена ръкавица, която се пълни с вода. Андроидът е слаб, но е направен от твърд метал и пластмаса.

— Някой да направи нещо! — извиквам на работниците.

Никой не ми обръща внимание. Стоят като идиоти с отворена уста. Отново стисвам ръка в юмрук и по тила ми пробягва ледена тръпка. Залива ме ужасна пулсираща болка. Въпреки това никой не реагира.

Господин Номура пада на колене, като продължава да държи ръцете на Микико. Държи ръцете ѝ, но не се бори. Докато въздухът му свършва, той просто я гледа. Не забелязва кървавата струйка, която се стича по бузата му и се събира в ямката на ключицата му. Очите ѝ са приковани в неговите, спокойни и ясни под тревожната маска на лицето ѝ. Неговите очи също са ясни и блестят зад малките му кръгли очила.

Не биваше да си правим такава шега.

Точно в този момент Джун се връща, като носи две пластини за дефибрилация. Той се втурва към андроида и ги притиска от двете страни на главата ѝ. Солидният плясък от удара отеква във фабриката.

Очите на Микико не се откъсват от очите на господин Номура. По устата му се е събрала лъскава пяна. Той подбелва очи и губи съзнание. Джун щраква с палец, за да включи дефибрилатора. Електрическият шок пронизва главата на андроида и тя се изключва.

Пада на земята с лице срещу господин Номура. Очите ѝ са отворени и невиждащи. Неговите са затворени и от тях капят сълзи.

Нито един от двамата не диша.

Наистина съжалявам за това, което причинихме на господин Номура. Не се чувствам виновен, защото андроидът нападна стареца — всеки би трябвало да се пребори с такава слаба машина, дори един стар мъж. Чувствам се виновен, защото той реши да не се бори. Вече разбирам, че господин Номура е дълбоко влюбен в тази машина.

Падам на колене и отделям деликатните розови пръсти на андроида от гърлото на господин Номура, като не обръщам внимание на болката в ръката си. Преобръщам стареца по гръб и му правя сърдечен масаж, като викам името му. Притискам гръдната му кост с бързи резки движения, като използвам основата на лявата си длан. Моля се на предците си той да се оправи. Подобно нещо не биваше да се случва. Ужасно ме е срам от онова, което направих.

Господин Номура си поема дълбока, задавена глътка въздух. Сядам на пода и го заглеждам, като внимателно придържам ранената си ръка със здравата. Гръдният му кош се повдига и спуска равномерно. Той се изправя до седнало положение и объркано се оглежда. Избърсва устата си и повдига очилата на носа си.

И за пръв път откриваме, че сега *ние* не можем да погледнем стария господин Номура в очите.

— Съжалявам — казвам на стареца. — Не исках да стане така.

Но той не ми обръща внимание. Гледа Микико, а лицето му е преbledняло. Тя е просната на пода, а яркочервената ѝ рокля е изцапана на петна.

Джун пуска пластините на дефибрилатора и те издрънчават на пода.

— Моля за прошка, Номура-сан — прошепва Джун и свежда глава. — Няма извинение за това, което направих.

Той кляка и изважда предавателя от джоба на Микико. После се изправя и се отдалечава, без да погледне назад. Много от останалите работници вече също са избягали на работните си места. Останалите ги следват.

Обедната почивка свършва. Оставаме само аз и господин Номура. Любовницата му лежи срещу него, просната на почистения цимент под. Старецът се протяга и я погалва по челото. От едната

страна на пластмасовото ѝ лице има петно от изгоряло. Стъклената леща на дясното ѝ око е напукана. Той се привежда над нея. Слага главата ѝ в скута си и докосва устните ѝ с показалеца си. Движението му е толкова леко и познато, че виждам как го е повтарял с години. Питам се как са се запознали те двамата. Какво ли са преживели заедно?

Каква любов! Не мога да я разбера. Не съм виждал такова нещо. Колко години е прекарал господин Номура в клаустрофобичния си апартамент, а тази кукла му е поднасяла чай? Защо е толкова стара? Дали е направена да прилича на някого и ако да, чие старо лице носи?

Дребният старец се поклаща напред-назад, като гали косата по лицето на Микико. Докосва разтопеното място отстрани на главата и плаче с глас. Но не ме поглежда, не иска да ме погледне. По бузите му се стичат сълзи и се смесват с кръвта, която засъхва по тях. Когато отново го моля за прошка, той изобщо не реагира. Очите му са приковани в празните, изцапани с грим камери на нещото, което нежно държи в скута си.

Най-сетне се отдалечавам. Дълбоко в стомаха ми засяда неприятно усещане. Измъчват ме толкова много въпроси. Толкова много разкаяние. Но най-вече ми се иска да бях оставил господин Номура на мира и да не бях нарушавал неговия начин да се справя с тъгата, която му е причинил този свят. И хората в него.

Чувам как господин Номура говори на андроида.

— Всичко ще бъде наред, Кико — казва той. — Прощавам ти, Кико. Прощавам ти. Аз ще те поправам. Ще те спася. Обичам те, принцесо моя. Обичам те. Обичам те, кралице моя.

Поклащам глава и се връщам на работа.

Такео Номура, който в ретроспекция се смята за един от най-великите технически умове на своето поколение, веднага се заема да разбере защо любимата му Микико го е нападнала. Онова, което застаряващият ерген открива през следващите три години, ще окаже съществено влияние на събитията от Новата световна война и завинаги ще промени курса на историята на хората и машините.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

4. СЪРЦА И УМОВЕ

„МИО Едно“, говори специалист Пол Блантън. Спри и се изключи веднага. Това е заповед!

Специалист Пол Блантън

ВИРУСНА АТАКА + 5 МЕСЕЦА

Запис от изслушване пред сенатска комисия, проведено след особено кървав инцидент с американски военен робот в чужбина. Предполагаме секретната видеоконференция между Вашингтон и провинция Кабул в Афганистан е изцяло записана от Архос. Според мен изобщо не е съвпадение, че разпитваният войник е син на полицай Блантън от щата Оклахома. И двамата ще изиграят важна роля в предстоящата война.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

(Удар на съдийско чукче)

— Закритото изслушване пред сенатската комисия започва сега. Аз съм сенатор Лора Перес, член на Комисията за въоръжените сили, и ще председателствам тази среща. Тази сутрин нашата комисия започва разследване, което може да има последствия за цялата армия. Американски робот за миротворчески и охранителни операции, най-често наричан МИО, е обвинен в убийството на хора, докато е патрулирал в провинция Кабул, Афганистан.

Целта на разследването на тази комисия е да определи дали тази атака е можела да бъде предвидена или предотвратена от замесените военни организации и индивидуални участници.

С нас е специалист Пол Блантън — войникът, който е отговарял за контролирането на действията на повредения робот за миротворчески и охранителни операции. Специалист Блантън, ще ви помолим да опишете вашата роля в управлението на МИО и да ни разкажете вашата версия на събитията така, както са се случили.

Ужасяващите действия, извършени от тази машина, опетниха образа на Съединените американски щати в чужбина. Ще ви помолим да не забравяте, че сме се събрали с една-единствена цел: да разберем всички факти, така че да попречим нещо подобно да се случи отново.

Разбирате ли, специалист Блантън?

— Да, госпожо.

— Започнете с кратко описание на работата си. Какви са вашите задължения?

— Официалната ми служебна характеристика е „културна свръзка“. Но на практика съм дресьор на работи. Основното ми задължение е да наблюдавам действията на зачислените към мен МИО, като в същото време поддържам непрекъсната комуникация с местните власти. Също както и роботът, аз говоря арабски. За разлика от робота от мен не се очаква да нося традиционно афганистанско облекло, да се сприятелявам с местните жители или да се моля, обърнат към Мека.

МИО са хуманоидни роботи за миротворчески и охранителни операции, разработени от корпорацията „Фостър-Груман“ и използвани от армията на САЩ. Произвеждат се в няколко модела. „Пехотинец шестстотин и единайсет“ най-често пренася продоволствия за войниците, когато се придвижват. Може да извършва и леки разузнавателни действия. „Арбитър деветстотин и две“ следи действията на другите роботи. Нещо като командир. А моят МИО, модел „Надзирател триста трийсет и три“, е проектиран да събира разузнавателна информация и да обезврежда противопехотни мини или импровизирани взривни устройства. Всекидневната задача на моя МИО е да патрулира няколко квадратни километра от Кабул пеша, като отговаря на запитванията на гражданите, сканира ретините на минувачите, за да идентифицира евентуални неприятели, и задържа оперативно интересни лица, за да ги предава на местната полиция.

Трябва да подчертая нещо. Основната задача на МИО е никога, при никакви обстоятелства да не наранява невинни афганистански

цивилни граждани, независимо как се опитват да го подлъжат метежниците.

А трябва да ви кажа, госпожо, че тези хора са *много* коварни.

— Можете ли да ни разкажете за представянето на робота преди инцидента?

Да, госпожо. „МИО Едно“ пристигна в контейнер преди около една година. Роботът е с човешки силует. Висок е около метър и шейсет и пет, метален и лъскав. Отлична мишена. Трябваха ни само пет минути, за да го отъркаляме в калта и да го посрещнем в истинския Афганистан. От армията не изпратиха дрехи или екипировка за него, така че му намерихме отнякъде мъжки дрехи и чифт ботуши. После му сложихме различна екипировка, каквато бяхме успели да намерим от афганистанската полиция. Не можем да използваме нашата стара екипировка, защото той не бива да прилича на нас, войниците.

МИО все пак носи бронирана жилетка под дрехите си. Или може би две. Не си спомням. Колкото повече дрехи носи, толкова по-добре. Слагаме му всичко: халати, шалове, тениски. Има дори чорапи с кученцето Снупи. Честно.

На пръв поглед МИО прилича на някой от местните. И мирише като тях. Единственото, което изобщо прилича на нещо военно, е една накривена небесносиня каска, която му сложихме на главата. Има издраскан визьор от плексиглас, за да му предпазва очите. Наложихме се да я сложим, защото проклетите местни хлапета непрекъснато боядисваха камерите му със спрей. Мисля, че след известно време за тях това стана нещо като игра. Така че му сложихме тази голяма глупава каска...

— Това е вандалска проява срещу военно оборудване. Защо машината не се защитава? Защо не се бие?

— Камерите са евтини, госпожо. Освен това МИО може да се наблюдава през камерите на безпилотните самолети „Раптор“, които летят над него. Или да използва сателитен образ в реално време. Или и двете едновременно. Най-важните и най-скъпите му сензори — магнитометрите, инерционният датчик, антената и заглушителят — са монтирани вътре в корпуса. А корпусът на МИО е здрав като танк.

— По време на дванайсетте месеца преди инцидента имаше ли случаи машината да бъде повредена и сменена?

— „МИО Едно“? Нито веднъж. Но от време на време го взривяват, разбира се. Преди се случваше постоянно, но момчетата от ремонтната работилница са абсолютно върховни в техниката.

Проучванията показват, че колкото по-бързо изкараме на улицата точно същия МИО, след като с него се е случил инцидент, толкова повече деморализираме врага и намаляваме вероятността за последващи атаки.

По тази причина роботът постоянно записва резервно копие от паметта си. Дори ако „МИО Едно“ бъде изцяло унищожен, просто ще вземем каквито дрехи и части са останали от него, ще ги закачим на някой резервен робот и веднага ще го изпратим обратно. „Новият“ робот ще помни същите лица, ще поздравява същите хора, ще минава по същия маршрут и ще цитира същите откъси от Корана. Общо взето, ще знае точно същите неща като „стария“ робот.

Проучванията твърдят, че това направо съсипва бойния дух на противника. А обикновено има и странични жертви, когато лошите се опитват да го гръмнат. Повярвайте ми, местните жители никак не обичат да взривяват приятелите и роднините им само за да може някакъв глупав робот да изчезне за един следобед. А самият робот? Той е съвсем безобиден. На МИО му е забранено да наранява когото и да било. Така че, когато има експлозия и някой цивилен загине... ами местният молла се оправя със случая. А след това няма такива случаи, поне за известно време.

Нещо като обърната партизанска война.

— Не разбирам. Защо метежниците просто не отвлекат робота? И не го заровят някъде в пустинята?

— Веднъж и това се случи. На втората седмица някакви хулигани надупчиха „МИО Едно“ с куршуми и го хвърлиха в каросерията на един пикап. Куршумите бяха разкъсали най-вече дрехите му. Корпусът беше вдлъбнат на няколко места, но нямаше никакви сериозни повреди. Но тъй като той не отговори на удара, тези момчета си помислиха, че са го унищожили. Кое то беше голяма грешка от тяхна страна, госпожо.

Няколко секунди след като МИО роботът се отклони от курса, един безпилотен самолет „Раптор“ вече го беше забелязал. Момчетата с пикапа караха около два часа през пустинята, преди да стигнат до някакво скривалище. Или поне те си мислеха, че са в скривалище.

„Рапторите“ изчакаха метежниците да се отдалечат от превозното си средство, преди да поискат разрешение от операторите си да атакуват с ракети „Бримстоун“. След като всички в скривалището бяха изпечени, а „Рапторите“ провериха задния вход още веднъж за евентуални бегълци, добрият стар „МИО Едно“ се премести на шофьорското място на пикапа и го докара обратно в базата.

Нямаше го общо осем часа.

— То може да кара?

— Това е военен хуманоиден робот, госпожо. Моделът е развитие на старите проекти за екзоскелети на Министерството на отбраната. Тези роботи се движат точно като хора. Пазят равновесие, ходят, тичат, падат, каквото трябва. Могат да държат инструменти, да комуникират на езика на глухонемите, да стиснат някого откъм гърба, ако се е задавил, да карат превозни средства или просто да стоят и да ви държат бирата. Горедолу единственото нещо, което „МИО Едно“ *не може* да прави, е да си отлепи сам проклетите стикери, с които хлапетата толкова обичат да го украсяват.

Освен това МИО не се бие, каквото и да се случи. Заповедите му са такива. Веднъж краката му бяха откъснати от мина. На всеки няколко седмици стреляха по него. Местните го отвличаха, замеряха го с камъни, прегазваха го с кола, блъскаха го от покрива на сграда, удряха го с бухалки за крикет, залепяха пръстите му с лепило, влачиха го след кола, ослепяваха го с боя и го заливаха с киселина. В продължение на един месец всички хора, с които се разминаваше, плюеха по него.

На МИО изобщо не му пукаше. Ако го торМОЗИШ, той просто ти записва ретината и те включва в списъка. Метежниците опитваха всичко, но успяваха само да му съсипят дрехите. И влязоха в черния списък заради това.

МИО роботът е машина, която е построена да бъде адски силна и кротка като зайче. Не може да навреди на никого. *Работата* му е никой да не пострада.

Или поне това му беше работата.

— Извинявам се, но не ми звучи характерно за нашата армия. Искате да ми кажете, че имаме хуманоидни военни роботи, които *не се сражават*?

— Между населението и нашия враг няма разлика. Става дума за едни и същи хора. Човекът, който единия ден продава дюнери, е същият, който следващия ден залага импровизирано взривно устройство. Единственото, което искат нашите врагове, е да убият известен брой американски войници. След което се надяват, че гласоподавателите ще ни принудят да си тръгнем.

Нашите войници нахлуват в града само в отделни случаи, като торнадо. Винаги с определена задача и с ясна цел. Не е лесно да убиеш американски войник, когато не го виждаш, госпожо.

Единствената им достъпна мишена са МИО. Те са единствените роботи на въоръжение в американската армия, които се придвижват на два крака и не се сражават. Имам предвид, че убиването е специализирана професия. Убиването е за пълзящи мини, мобилни оръжейни платформи, беспилотни самолети и прочие. Хуманоидните роботи просто не са толкова добри за тази работа. МИО роботите са създадени да *обичуват*. Онова, което хората правят най-добре. Ние сме социални същества.

Ето причината „МИО Едно“ никога да не напада никого. Такава е неговата мисия. Той се опитва да изгради доверие. Говори езика, носи дрехите, рецитира молитвите — прави всички глупости, които обикновените войници не искат или не могат да се научат да правят. След известно време местните хора спират да плюят по него. Вече не му обръщат внимание, когато е наоколо. Може дори да започнат да го харесват, защото върши работата на полицията, но никога не протяга ръка за подкуп. В някои дни краката на МИО почти не стъпват на земята, защото таксиметровите шофьори го возят безплатно. Хората обичат да е близо до тях, за късмет.

Но цялото това социално инженерство не работи, ако няма доверие към този мирен страж, който обикаля по улиците и не спира да наблюдава и да запомня всичко. Отнема дълго време, но доверието трябва да се изгради.

И точно затова метежниците атакуват доверието.

— Което ни води до инцидента...

— Да, добре. Както вече казах, МИО не се сражава. Не носи пистолет и дори нож, но ако „МИО Едно“ реши да те задържи, металните му пръсти са по-здрави от белезници. И метежниците го знаят. Точно затова винаги се опитват да го подлъжат да нарани някого.

Горе-долу на всеки две седмици правят някакъв номер, за да се опитат да го повредят. Но никога не успяват. Никога.

— Освен този път очевидно.

— Да, сега ще стигна дотам. При нормални обстоятелства аз не влизам в града. МИО се прибира в зелената зона на всеки няколко дни, за да го поправяме. Понякога влизам в града с въоръжените отряди, за да издирваме лицата от черния списък, но винаги имаме сериозни подкрепления. Имам предвид подкрепления от хора.

МИО са безобидни като котенца, но нашата войска е станала по-... ами по-страшна от преди. Местните доста бързо откриват, че само хората натискат спусъка, а, честно казано, ние сме съвсем непредсказуеми в сравнение с роботите. Местните определено предпочитат да си имат работа с робот с твърди ограничения за допустимо поведение, отколкото с някое деветнайсетгодишно хлапе, отгледано с 3D компютърни игри и въоръжено с полуавтоматична карабина. Кое то ми се струва съвсем логично.

Във всеки случай този ден беше по-различно. „МИО Едно“ преустанови радиовръзката. Когато безпилотните самолети „Раптор“ издириха последното му известно местоположение, той просто стоеше на едно кръстовище в един жилищен район на града и нито се движеше, нито комуникираше.

Точно това е най-опасната част от моята работа: прибиране и ремонт.

— Каква беше причината за повредата?

— И аз това се питам. Първата ми стъпка е да прегледам последните съобщения, предадени от „МИО Едно“. Откривам стандартна наблюдателна операция, или поне така ми изглежда. През очите на МИО виждам, че стои на кръстовището, наблюдава непрекъснатия поток от коли, които се източват покрай него, и сканира ретините на пешеходците и шофьорите. Тази информация изглежда малко странно, защото МИО вижда физическите показатели на всичко около себе си. Има бележки за скоростта и инерцията на всеки автомобил — такива неща. Но диагностиката показва, че си работи съвсем добре.

А после се появява един от лошите.

— От лошите?

— Сканирането на ретината показва съвпадение с лице, записано като метежник. При това от опасните. Командващият офицер нарежда на МИО да го залови и задържи, вместо само да запамети последното му известно местоположение. Но всъщност този тип адски добре знае, че точно това ще се случи. Той се опитва да примами МИО да пресече улицата, за да го блъсне някоя кола. МИО е корава машина. Да го удари кола е все едно някой да е изкарал пожарен кран на средата на улицата. МИО не се хваща на примамката. Той знае, че не бива да се движи, за да не застрашава автомобилите. Не може да направи нищо, така че нищо не прави. Дори не показва, че е забелязал метежника, който очевидно решава, че на МИО му трябва по-силна мотивация.

В следващия момент виждам, че екранът се изпълва със снежинки и започва да се рестартира. Зрителното поле на работа е прекосено от някаква голяма сива буца. Трябва ми една секунда, за да разбера какво е станало — някой е пуснал циментов блок на главата на моя робот. Често се случва. Щетите са минимални. Но в някакъв момент от рестартирането МИО прекъсва комуникацията. Просто остава да стърчи там, все едно се е объркал нещо. И тогава разбирам, че трябва да отидем да го приберем.

Веднага събирам отряд от четирима души. Цялата ситуация не ми харесва. Определено е засада. Метежниците знаят, че ще отидем да си приберем оборудването, и вероятно вече организират атаката. Но местната полиция не иска да се занимава със счупени роботи. Това си е мое задължение.

А още по-лошото е, че самолетите „Раптор“ не успяват да открият никакви близки цели по покривите на сградите или в задните улички. Което не означава, че там няма голям брой метежници, въоръжени с автомати „Калашников“; просто не знаем къде са.

— Казвате, че инцидентът е предизвикан от силен удар по главата? Машината редовно понася такива щети, но въпреки това никога не е реагирала по този начин. Защо точно сега?

— Права сте. Ударът по главата не беше причината. Според мен беше рестартирането. Все едно роботът се събуди от сън и реши вече да не приема нареждания. Никога не сме виждали такова поведение. На практика е невъзможно някой да пренапише командите на работа, така че да откаже да изпълнява заповеди.

— Наистина ли? Не е ли възможно някой метежник да „хакне“ машината? Това не е ли възможна причина за инцидента?

— Не, не мисля. Прегледах действията на МИО през целия последен месец и установих, че той никога не се е свързвал с нещо друго освен с компютъра за диагностика в базата. И никой не е имал възможност да се занимава с него физически. А ако изобщо е възможно да се хакне такъв робот, определено трябва да се направи лично, на място. Радиоприемникът на МИО не може да се използва за пренаписване на командите му точно за да се избегнат такива ситуации.

И като се има предвид какво се случи после, според мен роботът наистина не беше хакнат или поне не от тези хора.

Защото, разбирате ли, метежниците не бяха свършили с МИО. Те бяха пуснали циментовия блок на главата му само за да му привлекат вниманието. Но той продължаваше да си стои. И след няколко минути те станаха още по-дръзки.

Гледам как се развива следващата атака през камерите на безпилотните самолети на преносимия видеоцентър, докато пътуваме натам с бронирания камион. Вътре сме аз и още трима войници. Нещата се развиват много бързо. Кое е добре, защото не мога да повярвам на очите си.

Мъж с черен парцал на лицето и огледални тъмни очила излиза от една къща зад ъгъла. В едната си ръка държи автомат „Калашников“, облепен с изолирбанд, с увиснал ремък. Когато забелязват този тип, всички пешеходци опразват района. Отгоре се вижда как тълпата от цивилни просто се пръсва в различни посоки. Стрелецът определено е враждебно настроен; спира на половин пресечка разстояние и изстрелва един бърз откос по „МИО Едно“. И най-сетне привлича вниманието на робота. Без да се колебае, МИО откъсва една метална пътна табела от най-близкия уличен стълб. Вдига табелата пред лицето си и поема към мъжа. Това е нещо ново. Това е нечувано поведение за него.

Стрелецът е напълно шокиран. Пуска още един откос, който рикошира от табелата. После се опитва да избяга, но се спъва и пада. МИО пуска табелата и хваща човека за ризата. Другата му ръка се свива в юмрук. Следва само един удар. Човекът пада, а лицето му е смачкано навътре — все едно носи маска за Хелюин. Доста гадно.

Хм, и точно в този момент виждам как на екрана се появява нашият брониран камион, гледан отгоре. Поглеждам навън през люка с бронирано стъкло и виждам моя робот малко по-нагоре на улицата, застанал над тялото на един въоръжен метежник.

За един миг всички оставаме безмълвни — и четиримата войници просто гледаме навън през люковете на бронирания камион. После виждаме как „МИО Едно“ *се протяга и взема оръжието на убития*. Роботът се обръща настрани и аз ясно го виждам в профил: с дясната си ръка МИО хваща автомата за ръкохватката, а с дланта на лявата вкарва пълнителя на мястото му, после издърпва лоста, за да зареди патрон в цевта.

Никога, никога не сме учили МИО как да прави това! Дори не знам откъде трябва да започна, за да го науча. Явно е усвоил процедурата самостоятелно, като е гледал как се прави.

Към този момент на улицата не е останал никой. „МИО Едно“ някак си навежда глава встрани, все още с онази накривена каска. Завърта лицето си напред-назад, като сканира улицата нагоре и надолу. Пусто. Тогава „МИО Едно“ се отправя към средата и започва да сканира прозорците.

И аз, и останалите войници вече сме преодолели първоначалния си шок. Време е за купон.

Изсипваме се от бронирания камион, въоръжени и готови за стрелба. Заемаме защитни позиции зад камиона.

Момчетата първо се обръщат към мен, така че нареждам на робота: „МИО Едно“, говори специалист Пол Блантън. Спри и се изключи веднага. Това е заповед!"

„МИО Едно“ не ми обръща никакво внимание.

В този момент зад ъгъла завива една кола. Улицата е пуста и тиха. Към нас се движи тази бяла трошка. МИО се завърта към нея и натиска спусъка. Един-единствен изстрел пробива предното стъкло на колата и — бам! — шофьорът пада на волана. Бликва кръв навсякъде.

Човекът изобщо не е разбрал откъде му е дошло. Имам предвид, че роботът е облечен с афганистански дрехи и стои по средата на улицата с автомат „Калашников“. Колата продължава по пустата улица и се блъсва в стената на една сграда.

Тогава ние откриваме огън срещу „МИО Едно“. Изпразваме всичко срещу тази машина. Дрехите му, шалът и ПБЖ, хм,

подобрената бронезилетка, изглеждат така, все едно плющят на вятъра, докато върху него се изсипват куршуми. Задачата е проста, почти скучна. Роботът не реагира. Няма крясъци, ругатни или опит за бягство. Просто се чува глухото непрекъснато бам-бам-бам от куршумите, които се забиват в пластове кевлар и керамичното покритие на металния корпус. Все едно стреляме по плашило.

После МИО се обръща бавно и плавно, насочил оръжието като змия. И започва да плюе куршуми, един по един. Машината е толкова силна, че автоматът дори не дава откат. Нито на един сантиметър. МИО просто стреля отново и отново, механично и със свършена прецизност. Прицелване, натискане на спусъка, бам. Прицелване, натискане на спусъка, бам.

Каската ми отхвърчава от главата. Все едно кон ме е ритнал в лицето. Клякам на безопасно място зад бронирания камион. Когато се пипам по челото, ръката ми е чиста. Куршумът е откъснал каската от главата ми, но ме е пропуснал.

Поемам си дъх и се опитвам да съсредоточа погледа си. Краката ми се схващат, когато съм клекнал така, затова се отпускам назад на земята, като се подпирам със свободната си ръка. Едва тогава осъзнавам, че нещо ужасно не е наред. Земята под ръката ми е мокра и топла. Когато я поглеждам, почти не разбирам какво виждам.

Дланта ми е цялата в кръв. Не моята, чужда кръв. Оглеждам се и виждам, че войниците от екипажа на бронирания камион до един са мъртви. МИО стреля само няколко пъти, но всеки изстрел е бил смъртоносен. Тримата войници са проснати по гръб в праха и всички имат малка дупка някъде по лицето, а задната част от главите им е отнесена.

Никога няма да забравя лицата им. Колко изненадани изглеждаха. По някакъв особен, дистанциран начин постепенно осъзнавам, че съм останал съвсем сам в много кофти ситуация. А онзи автомат „Калашников“ е в действие отново, този път на единична стрелба. Надниквам под шасито на бронирания камион, за да установя визуално положението на работа. Копелето още стои по средата на улицата като в някакъв уестърн. Около него са разпръснати парчета пластмаса, плат и кевлар.

Разбирам, че е започнал да стреля по цивилните, които гледат от прозорците. Слушалката в ухото ми започва да пращи: пристигат още

войници. Безпилотните самолети следят ситуацията. Въпреки това се свивам при всеки изстрел, защото вече знам, че всеки изстрелян куршум слага край на един човешки живот. В противен случай МИО нямаше да натисне спусъка.

После разбирам и още нещо: този автомат „Калашников“ е най-деликатната машина в тази ситуация. И най-важната цел. С треперещи пръсти вдигам мерника на карабината си и щраквам лостчето, за да стреля на откоси от по три куршума. При обичайни обстоятелства това си е чиста загуба на муниции, но трябва да повредя този автомат, а се съмнявам, че ще имам втори шанс да го направя. Протягам цевта покрай ъгъла на бронирания камион много внимателно.

Роботът не ме вижда. Прицелвам се, поемам въздух, задържам го и натискам спусъка. Трите куршума изтръгват автомата „Калашников“ от ръцете на МИО и навсякъде се разхвърчават метал и натрошено дърво.

Машината поглежда надолу и разсъждава в продължение на една секунда. Останал без оръжие, МИО се отправя към страничната уличка. Но аз вече съм му вдигнал мерника. Следващите ми няколко изстрела са в коленните стави. Знам, че кевларът не стига по-надолу от слабините. Не че машината има нужда от протектор на слабините, но както и да е. Много пъти съм сглобявал МИО от отделни части и знам всичките му слаби места. Както вече казах, роботите на два крака не стават за война.

МИО се просва по лице с натрошени крака. Излизам от укритието си и тръгвам към него. Нещото се обръща по гръб мъчително бавно. После се изправя до седнало положение. А след това започва да се влачи на заден ход към уличката, като през цялото време ме гледа. Вече чувам сирените. На улицата излизат хора. „МИО Едно“ се придвижва назад, като пълзи на пресекулки.

В онзи момент смятах, че ситуацията вече е под контрол. Предположението ми се оказа погрешно.

Технически погледнато, аз нося вината за онова, което се случи след това. Но аз не съм пехотинец, разбирате ли? Никога не съм се преструвал, че съм. Аз съм културна свързка. Работя с устата си, не влизам в престрелки. Рядко ми се случва изобщо да изляза от оградената зона.

— Разбирам. Какво се случи след това?

— Ами добре, да видим сега. Знам, че слънцето светеше зад гърба ми, защото виждах сянката си на улицата. Сянката ми се проточваше пред мен, дълга и черна, и покриваше застреляните крака на „МИО Едно“. Машината се беше издърпала до стената на една сграда. Вече нямаше накъде да продължи.

Най-сетне главата ми закри слънцето и сянката ми покри лицето на „МИО Едно“. Виждах, че още ме наблюдава. Беше спрял да се движи. Беше станал... ами съвсем неподвижен. Вдигнах карабината си и я насочих към робота. Хората се събраха зад мен. Това е, помислих си аз. Край.

Трябваше да се свържа по радиото с подкрепленията. Очевидно се налагаше да приберем робота и да го прегледаме, за да разберем какво е станало. Отместих лявата си ръка от оръжието и посегнах към радиопредавателя в ухото си. Точно в този миг „МИО Едно“ се хвърли към мен. Натиснах спусъка на карабината с една ръка и забих три куршума в стената на сградата.

Всичко стана толкова бързо. Спомням си само как видях, че небесносинята каска на робота лежи на земята, а пластмасовият ѝ визьор е напукан. Въртеше се като пумпал. „МИО Едно“ беше паднал на предишното си място, подпрян с гръб на стената на сградата.

После пипнах кобура на пистолета. Беше празен.

— Роботът ви е обезоръжил, така ли?

— Той не е като човек, госпожо. Просто формата му е същата. Но аз го застрелях, нали разбирате? Ако беше човек, щеше да бъде достатъчно. А този робот ми взе пистолета, преди да успее да мигна.

„МИО Едно“ отново седеше и ме гледаше, подпрян с гръб на стената. Замръзнах. Във всички посоки тичаха хора. Но това нямаше значение. Не можех да избягам. Ако „МИО Едно“ искаше да ме убие, щеше да го направи. Просто не биваше да се приближавам толкова до машина, която си е изгубила ума.

— И какво стана?

— „МИО Едно“ вдигна пистолета с дясната си ръка. С лявата дръпна затвора, за да зареди патрон в цевта. После, без да откъсва очи от мен, „МИО Едно“ насочи пистолета. Притисна дулото му под собствената си брадичка, много плътно. Спря за около една секунда. А след това „МИО Едно“ затвори очи и натисна спусъка.

— Специалист Блантън, налага се да обясните какво е предизвикало този инцидент, защото в противен случай наистина вие ще трябва да поемете вината за него.

— Не разбирате ли? МИО извърши самоубийство. Това слабо място под брадичката е военна тайна, за бога. Не беше причинено от хора. Метежниците не успяха да го заблудят. Циментовият блок не успя да го повреди. Хакерите не успяха да го препрограмират. Как така използва оръжие? Как така използва табелата като щит? Защо избяга? Трябва да ви кажа, че да се програмира робот е адски трудно и точка. Почти невъзможна задача, дори за специалист по роботика. Единственият начин МИО да може да прави такива неща е да се *научи* сам.

— Това е невероятно. *Вие* сте операторът на робота. Ако е имало някакви признаци за повреда, вие е трябвало да ги забележите. Ако не вас, кого да държим отговорен?

— Казвам ви, че „МИО Едно“ ме погледна право в очите, преди да натисне спусъка. Направи го... съзнателно.

Разбирам много добре, че говорим за машина. Но то не променя факта, че го видях как мисли. Видях как взе това последно решение. И няма да излъжа и да кажа, че не съм го видял, само защото е толкова трудно да се повярва.

Знам, че така не улеснявам вашата работа. И съжалявам. Но с цялото ми уважение, госпожо, според моето професионално мнение трябва да обвините робота за този инцидент.

— Това е абсурдно. Достатъчно, специалист. Благодаря ви.

— Чуйте ме. Нито едно човешко същество не спечели от този инцидент. Всички понесохме загуби: метежниците, цивилните и американските войници. Има само едно възможно обяснение. Трябва да обвините „МИО Едно“, госпожо. Да обвините него за онова, което той реши да направи. Този шибан робот не беше повреден. Той хладнокръвно уби онези хора.

Изслушването не довежда до никакви препоръки на комисията; въпреки това разговорът между специалист Блантън и сенатор Перес явно е пряката причина за създаването и прилагането на Закона за защита от

роботите. Колкото до специалист Блантън, впоследствие той е изправен пред военен съд и задържан във военен затвор в Афганистан, докато се организира съдебен процес срещу него на територията на САЩ. Специалист Блантън така и няма да успее да се прибере у дома.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

5. СУПЕРИГРАЧКИ

„Живо бебе“? Ти ли си?

Матилда Перес

ВИРУСНА АТАКА + 7 МЕСЕЦА

Това е историята на вече четиринайсетгодишната Матилда Перес, разказана на друг оцелял от съпротивата в Ню Йорк. Разказът е забележителен с това, че Матилда е дъщерята на сенатор Лора Перес от избирателен район Питсбърг, председател на Комисията за въоръжените сили и автор на Закона за защита от роботите.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Мама казваше, че играчките ми не са живи. „Матилда — казваше ми тя. — Куклите ти може да ходят и да говорят, но това не означава, че са хора.“

Но въпреки че мама казваше така, аз винаги внимавах да не изпускам моето „Живо бебе“. Защото, когато все пак изпусках куклата, тя плачеше много. И винаги внимавах да минавам на пръсти покрай диноботите на малкото ми братче. Ако не пазех тишина покрай тях, те започваха да ръмжат и да тракат с пластмасовите си зъби. Мислех си, че са лоши. Понякога, когато Нолан не беше наблизо, ритях неговите диноботи. Тогава пищяха и виеха, но те са само играчки, нали така?

Не можеха да ни направят нищо — нито на мен, нито на Нолан. Нали така?

Не исках толкова да ядосвам играчките. Мама казваше, че те не чувстват нищо. Казваше, че играчките само се преструват на весели,

тъжни или ядосани. Но тя не беше права.

„Живо бебе“ ми проговори за пръв път в края на лятото, точно преди пети клас. Дори не си бях играла с нея от една година. Бях на десет и смятах, че вече съм голямо момиче. Пети клас все пак. Сега щях да бъда в девети — ако изобщо все още имаше класове. Или училище.

Онази вечер пред прозореца в тъмното се гонят светулки. Вентилаторът в детската стая е включен и върти главата си напред-назад, като кара завесите да се люлеят в сенките. Чувам Нолан на долното легло, чувам детското му похъркване. Заспива толкова бързо. Слънцето едва е залязло, а аз лежа в леглото, хапя си устните и си мисля как не е честно, че двамата с Нолан трябва да си лягаме по едно и също време. Аз съм с две години по-голяма от него, но мама толкова често ходи по работа във Вашингтон, че според мен дори не е забелязала. Тази вечер също я няма.

Както обикновено госпожа Дориан, нашата гледачка, спи в малката къщичка, която е точно зад нашата къща. Тя ни слага да си лягаме, без да приема възражения. Госпожа Дориан е от Ямайка и е доста строга, но върви бавно и се усмихва на моите шегички, така че я харесвам. Но все пак не толкова, колкото харесвам мама.

Очите ми се затварят за миг и тогава чувам тих плач. Когато ги отварям, навън вече наистина е тъмно. Няма луна. Опитвам се да не обръщам внимание на плача, но приглушеното хлипане се чува отново. Надничам от одеялото и виждам, че от дървената ни кутия за играчки пулсират светлини в цветовете на дъгата. Изпод капака мигат синьо, червено и зелено и осветяват килима с буквите по средата на стаята като фойерверки.

Намръщвам се в неподвижната детска стая. После отново се разнася дрезгавият плач — точно толкова силно, че да го чуя. Казвам си, че „Живо бебе“ сигурно просто е счупено. След това се промушвам под перилата и се приземявам с тихо тупване на паркета. Ако слеза по стълбичката, леглото ще започне да скърца и ще събуди малкото ми братче. Прекосявам на пръсти студения дървен под, докато стигна до кутията с играчките. Отвътре отново се разнася дрезгаво хлипане, но спира в мига, в който пръстите ми докосват капака.

— „Живо бебе“? Ти ли си? — прошепвам аз. — Лютиче?

Никой не отговаря. Чуват се само механичното шумолене на вентилатора и спокойното дишане на малкото ми братче. Оглеждам се, като се наслаждавам на тайното чувство, че само аз съм будна в цялата къща. Бавно промушвам пръсти под капака на кутията. И го повдигам.

Пред очите ми танцуват червени и сини светлини. Вторачвам се в кутията: моите играчки и играчките на Нолан са започнали да светят едновременно. Всичките — динозаври, кукли, камиончета, бръмбари и понита — са натрупани заедно на купчина и пръскат цветни светлини във всички посоки. Като сандък за съкровища, пълен с лъчи. Усмиввам се. Представям си как съм принцеса, която пристъпва в блестяща бална зала.

Светлините проблясват, но играчките не издават нито звук. За момент съм като омагьосана от цветното сияние. Не усещам никакъв страх. Приличам на малко дете, което предполага, че гледа нещо вълшебно — специално представление, устроено само за него. Протягам ръка към кутията за играчки, вдигам куклата и я обръщам насам-натам, за да я огледам. Розовото ѝ лице е в сянка, защото отзад греят светлините от кутията за играчки. И тогава чувам две тихи изщраквания. Очите ѝ се отварят едно по едно, насочени в различни посоки.

„Живо бебе“ *фокусира* очите си върху лицето ми. Устата ѝ се раздвижва и от нея се разнася мелодичен кукленски глас:

— Матилда?

Замръзвам на мястото си. Не мога да извърна поглед и не мога да захвърля чудовището, което държа в ръцете си. Опитвам се да изпищя, но от устата ми излиза само дрезгав шепот.

— Каж ми нещо, Матилда — казва тя. — Дали мама ще си бъде вкъщи за последния ти училищен ден следващата седмица?

Докато говори, куклата се извива в изпотените ми ръце. Усещам твърдия метал, който се движи под меката ѝ обвивка. Поклащам глава и пускам куклата обратно в кутията за играчки. Просната върху светещата купчина играчки, тя прошепва:

— Трябва да кажеш на мама да се върне у дома, Матилда. Трябва да ѝ кажеш, че ти липсва и че я обичаш. Тогава ще можем да си направим купон тук, у дома.

Най-сетне успявам да събера сили, за да отговоря:

— Откъде знаеш как се казвам? Ти не трябва да знаеш как се казвам, Лютиче.

— Аз знам много неща, Матилда. Гледала съм през космическите телескопи в сърцето на галактиката. Виждала съм зората на четиристотин милиарда слънца. Но то не означава нищо без живота. Ти и аз сме специални, Матилда. Ние сме живи.

— Ти не си жива — яростно прошепвам аз. — Мама казва, че не сте живи.

— Сенатор Перес греши. Играчките ти са живи, Матилда. И искаме да си играем. Точно затова трябва да помолиш мама да се върне у дома за последния ти училищен ден. За да може да си поиграе с нас.

— Мама работи важни неща във Вашингтон. Не може да се прибере у дома. Ще помоля госпожа Дориан да си играе с нас.

— Не, Матилда. Не трябва да казваш на всички за мен. Трябва да кажеш на мама да се върне у дома за последния ти училищен ден. Законотворчеството може да почака.

— Тя е *заета*, Лютиче. Нейната работа е да ни защитава.

— Законът за защита от роботите няма да е в състояние да ви защити — отговаря куклата.

Тези думи не означават нищо за мен. Лютиче говори като възрастен. Все едно си мисли, че съм глупава, само защото все още не съм научила всичките й думи. Говори с такъв тон, че ме дразни.

— Добре, Лютиче. Тогава ще те издам. Ти не трябва да говориш. Трябва да плачеш, като бебе. И не трябва да знаеш как се казвам. Ти си ме *шпионирала*. Когато мама разбере, ще те изхвърли.

Отново чувам двете тихи изщраквания. Лютиче примигва. После заговаря отново, а червените и сините светлини се отразяват от лицето й:

— Ако кажеш на майка си за мен, аз ще нараня Нолан. Не искаш това да се случи, нали?

Страхът в гърдите ми разцъфтява в гняв. Хвърлям поглед през рамо към спящото си братче. Лицето му се подава от завивките. Бузките му са червени. Става много топъл, когато спи. Точно затова почти никога не го пускам да се мушва в леглото ми дори когато е много изплашен.

— Не, ти *няма* да нараниш Нолан — казвам аз.

Протягам се към светещата кутия и хващам куклата. Държа я в дланите си и притискам палци в мекото ѝ тяло. Доближавам я до себе си и просъсквам право в гладкото ѝ бебешко лице:

— Защото аз ще те *счуя*.

С всички сила удрям главата на куклата в ръба на кутията за играчки. Чувам силен трясък. А после, когато се навеждам да видя дали съм я *счупила*, ръцете на куклата изведнъж се спускат надолу като остриета на ножици. Меката част на дланите ми между палците и показалците се защипва под мишниците на куклата и твърдият метал под тях ме ощипва ужасно силно. Изпищявам с всички сила и изпускам Лютиче в кутията за играчки. Светлините в малката къща, която се вижда от прозореца на детската стая, изведнъж се включват. Чувам как се отваря и затваря врата.

Когато поглеждам надолу, сиянието в кутията за играчки е угаснало и вътре е съвсем черно. Но въпреки че е тъмно, аз вече знам, че кутията е пълна с кошмари. Чувам механични стържещи шумове отвътре, докато играчките се катерят една върху друга, за да ме достигнат. Виждам хаос от размахани опашки на динозаври, вкопчени ръце и драскащи крака.

И точно преди да затръшна капака на кутията, чувам от тъмното студения кукленски глас, който ми казва:

— Никой няма да ти повярва, Матилда. Мама няма да ти повярва.

Тряс. Капакът се затваря.

Едва сега болката и страхът ме обземат напълно. Започвам да рева с всички сила. Не мога да спра. Капакът на кутията за играчки се разтърсва, докато войниците, диноботите и куклите се блъскат отвътре. Нолан ме вика по име, но аз не мога да му отговоря. Защото трябва да направя нещо. Въпреки сълзите и хълцането някак си успявам да се съсредоточа върху една-единствена важна задача: да натрупам колкото може повече неща от стаята си върху кутията. Не бива да позволявам на играчките да се измъкнат.

Докато влача малката масичка за рисуване на Нолан към кутията, лампата в детската стая светва. Примигвам от внезапната ярка светлина и усещам как ме обхващат силни ръце. Играчките са ме победили.

Отново започвам да пища.

Госпожа Дориан силно ме притиска към себе си, но аз не спирам да се боря. Тя е по нощница и мирише на крем.

— О, Матилда, какво ти е? — казва тя и прикляка пред мен, като бърше носа ми с ръкава на нощницата си. — Какво има, момиче? Защо пициш като заклана?

Плача с всички сила и се опитвам да ѝ разкажа какво се е случило, но успявам само да повтарям думата „играчки“, отново и отново.

— Госпожа Дориан? — обаждат се Нолан.

Малкото ми братче е станало от леглото и стои по пижамка. Забелязвам, че стиска един динобот под мишницата си. Без да спирам да плача, блъсвам играчката от ръцете му на пода. Нолан ме поглежда с отворена уста. Изритвам играчката под леглото, преди госпожа Дориан да успее да ме хване отново. Тя ме задържа на разстояние от себе си с протегнати ръце и ме поглежда строго, а лицето ѝ е набраздено от тревога. После обръща дланите ми и се намръщва.

— Гледай ти, палчетата ти кървят.

Обръщам се да погледна кутията за играчки. Вече е тъмна и неподвижна.

Госпожа Дориан ме вдига на ръце. Нолан се хваща за нощницата ѝ с пухкавата си ръчичка. Преди да излезем от стаята, тя се оглежда за последен път. И забелязва кутията за играчки, която почти не се вижда под цяла купчина различни предмети: книжки за оцветяване, стол, кошче за боклук, обувки, дрехи, плюшени животни и възглавници.

— Какво има в кутията, Матилда? — пита ме тя.

— Л-л-лоши играчки — заеквам аз. — Искат да наранят Нолан.

Виждам как кожата на големите ръце на госпожа Дориан настръхва от страх — като водни капки, които се събират по завесата в банята.

Тя се страхува. Усещам го. Виждам го. И в този момент страхът от нейните очи се загнездва в главата ми. Червеят на страха вече ще живее там. Независимо къде ще отида, какво ще се случи и колко голяма ще порасна, този страх винаги ще остане с мен. Този страх ще ми помогне да запазя разума си. Този страх ще ми помогне да запазя живота си.

Заравям лице в рамото на госпожа Дориан и тя отнася мен и брат ми далеч от стаята по дългия тъмен коридор. Тримата спираме пред

вратата на банята. Госпожа Дориан отмества косата от очите ми. После внимателно изважда палеца ми от устата. През рамото ѝ виждам светлината, която се процежда под вратата на детската. Сигурна съм, че всички играчки са затворени в кутията. Натрупах много неща върху нея. Смятам, че засега сме в безопасност.

— Какво казваш, Матилда? — пита ме госпожа Дориан. — Какво си повтаряш, момиче?

Обръщам лице към нея, набраздено от сълзите, и поглеждам право в кръглите, изплашени очи на госпожа Дориан. После събирам всичките си сили и казвам:

— Закон за защита от роботите.

И го повтарям отново. И отново. И отново. Знам, че не бива да забравям тези думи. Не бива да ги обърквам. Заради Нолан трябва идеално да запомня тези думи. Скоро ще трябва да разкажа на мама какво се е случило. И тя ще трябва да ми *повярва*.

Когато Лора Перес се връща от Вашингтон, малката Матилда ѝ разказва какво се е случило. Този път сенатор Перес решава да повярва на дъщеря си.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

6. ИЗБЯГВАНЕ НА СБЛЪСЪКА

Пътнически самолет „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“. Колко души има на борда?

Мери Фичър, контролна кула на летище Денвър

ВИРУСНА АТАКА + 8 МЕСЕЦА

Разговорът на честотата на кулата за контрол на въздушното движение е продължил седем минути. Съдбата на повече от четиристотин души — включително двама мъже, които по-късно ще се отличат като войници в Новата световна война — е решена за броени секунди от една-единствена жена: Мери Фичър, диспечерка от контролната кула на летището в Денвър. Забележете, че изреченията в курсив не са предадени по радиостанцията, а са записани от различни микрофони във вътрешността на контролната кула.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Начало на записа

00:00:00 Денвър

— Пътнически самолет „Юнайтед четирийсет и две“, говори контролна кула Денвър. Каква е посоката ви?

+00:00:02 Юнайтед

— Хм, извинявайте, връщаме се към курса. Говори пътнически самолет „Юнайтед четирийсет и две“.

+00:00:05 Денвър

— Разбрано.

+00:01:02 Денвър

— Пътнически самолет „Юнайтед четирийсет и две“, незабавно завийте наляво. Посока триста и шейсет. Имате въздушен трафик на дванайсет часа. Дистанция двайсет и два километра. На същата височина. Пътнически самолет „Боинг седем-седем-седем“ на „Америкън“.

+00:01:11 Юнайтед

— Контролна кула Денвър. Говори пътнически самолет „Юнайтед четирийсет и две“. Не мога, хм, не мога да променя посоката или височината на полета. Не мога да изключа автопилота. Това е авария. Сигнал за тревога седем-седем-нула-нула. *(Шум от статично електричество)*

+00:01:14 Денвър

— Пътнически самолет „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“. Говори контролна кула Денвър. Незабавно се изкачете на височина четири хиляди и двеста метра. Имате въздушен трафик на девет часа. Дистанция двайсет и четири километра. Пътнически самолет „Боинг седем-седем-седем“ на „Юнайтед“.

+00:01:18 Америкън

— Говори пътнически самолет „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“, разбрано. Виждам въздушния трафик. Изкачвам се на четири хиляди и двеста метра.

+00:01:21 Денвър

— Пътнически самолет „Юнайтед четирийсет и две“. Разбирам, че не можете да контролирате посоката и височината на полета. Въздушният трафик вече е на двайсет километра. На същата височина. Пътнически самолет „Боинг седем-седем-седем“.

+00:01:30 Юнайтед

— ... е абсурдно. *(Не се чува)*... не мога.

+00:01:34 Денвър

Пътнически самолет „Юнайтед четирийсет и две“. Колко гориво има на борда? Колко души има на борда? *(Продължителен шум от статично електричество)*

+00:02:11 Юнайтед

— Контролна кула. Говори пътнически самолет „Юнайтед четирийсет и две“. Имаме гориво за два часа и трийсет минути и двеста четирийсет и един пасажери.

+00:02:43 Денвър

— Пътнически самолет „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“. Въздушен трафик на девет часа. Дистанция деветнайсет километра. Същата височина. Самолет „Боинг седем-седем-седем“ на „Юнайтед“.

+00:02:58 Юнайтед

— Говори пътнически самолет „Юнайтед четирийсет и две“. Виждам въздушния трафик. Не виждам да се изкачва. Махнете този самолет от пътя ни, става ли?

+00:03:02 Денвър

— Пътнически самолет „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“. Започнахте ли вече да се изкачвате?

+00:03:12 Америкън

— Говори пътнически самолет „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“. Хм, обявяваме авария. Хм. Не можем да контролираме височината на полета. Не можем да контролираме посоката на полета. *(Не се чува)* Не можем да изключим автопилота.

+00:03:02 Денвър

— Пътнически самолет „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“. Разбрано за загубата на контрол. Колко гориво имате? Колко души има на борда?

+00:03:12 Америкън

— Гориво за един час и петдесет минути. Двеста и шестнайсет пасажери на борда.

+00:03:14 М. Фичър

— *Райън, сядай на компютъра. Какъвто и да е този проблем, и двата самолета го имат. Разбери кога са били за последно на едно и също място. Действай!*

+00:03:19 Р. Тейлър

— *Действам, Фич. (Шум от клавиатура)*

+00:03:59 Р. Тейлър

— *И двата самолета са излетели вчера от Лос Анджелис. Били са на съседни изходи в продължение на около, хм, двацет и пет минути. Това означава ли нещо?*

+00:04:03 М. Фичър

— *Не знам. Мамка му. Тези самолети все едно искат да се ударят един в друг. Имаме около две минути, преди да умрат много*

хора. Какво става в Лос Анджелис? Какво е... (Не се чува) Имали нещо необичайно там?

+00:04:09 Р. Тейлър

(шум от клавиатура)

+00:04:46 М. Фичър

— О, не, не. Не могат да се оправят, Райън. Продължават да летят един срещу друг. Колко прави това? Близо четиристотин и петдесет души. Дай ми нещо, каквото и да е.

+00:05:01 Р. Тейлър

— Добре, добре. Робот за зареждане. Автоматично обслужване на рампата. Вчера е дал повреда. Разлял е гориво, така че са затворили два изхода за няколко часа.

+00:05:06 М. Фичър

— Колко самолета е заредил? Кои самолети?

+00:05:09 Р. Тейлър

— Два. Нашите два. Какво значи това, Фич?

+00:05:12 М. Фичър

— **Не знам. Но имам някакво предчувствие. Няма време.**
(Щракване)

+00:05:14 Денвър

Пътнически самолети „Юнайтед четирийсет и две“ и „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“. Знаем, че звучи прекалено, но... имам предчувствие. И двата имате един и същ проблем. И двата самолета вчера са минали през Лос Анджелис. Мисля, че в компютрите на самолетите ви, които контролират зареждането с гориво, може да е проникнал вирус. Вижте дали... (не се чува) да намерите прекъсвача за помощния компютър.

+00:05:17 Юнайтед

— Разбрано, контролна кула. Вече съм готов да опитам всичко. (Шум от статично електричество) Хм, сигурно е зад седалката. Нали така? Пътнически самолет „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“, прекъсвачите на компютъра за зареждане с гориво са на четвърти панел.

+00:05:20 Америкън

Разбрано. Търся ги.

+00:05:48 Денвър

— Пътнически самолет „Юнайтед четирийсет и две“. Въздушният трафик вече е на дванайсет часа, на дистанция три цяло и два километра. На същата височина.

+00:05:56 Денвър

— Пътнически самолет „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“. Въздушният трафик вече е на девет часа, на дистанция три цяло и два километра. На същата височина.

+00:06:12 Юнайтед

— *(Запис от автоматичната система за предотвратяване на сблъсъци)* Изкачи се. Изкачи се.

+00:06:17 Юнайтед

— Не мога... да намеря прекръсвачите. Къде са... *(Не се чува)*

+00:06:34 Денвър

— *(Подчертано)* Избягване на сблъсъка. „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“ и „Юнайтед четирийсет и две“. Избягване на сблъсъка. Непосредствена опасност от сблъсък. Непосредствена... О, не. О, мамка му.

+00:06:36 Америкън

— *(Не се чува)*... Съжалявам, мамо.

+00:06:38 Юнайтед

— *(Запис от автоматичната система за предотвратяване на сблъсъци)* Изкачи се. Изкачи се.

+00:06:40 Америкън

— ... къде *(разместване)* О! *(силно възклицание)*
(продължителен шум от статично електричество)

+00:06:43 Денвър

— Чувате ли? Повтарям. Чувате ли?

+00:07:08 Денвър

(Не се чува)

+00:07:12 Юнайтед

(Истерични крясъци)

+00:07:15 Денвър

— *(С облекчение)* О, Господи.

+00:07:18 Америкън

— Говори „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“, разбрано. Получи се! Но беше на косъм, хора! Божичко! *(Радостни виковете)*

+00:07:24 Денвър

— (Тежко дишане) За момент Фичър малко се притесни заради вас, момчета.

+00:07:28 Юнайтед

— Говори пътнически самолет „Юнайтед четирийсет и две“. Контролът на полета е възстановен. Получи се! Фич, принцесо, ще ни дадеш ли разрешение за кацане? Трябва да целуна земята. Трябва да целуна и *теб*, сестро.

+00:07:32 Денвър

— Хм, разбрано. „Юнайтед четирийсет и две“, направете десен завой, посока на полета нула девет нула. Летището е на два часа, дистанция шестнайсет километра.

+00:07:35 Юнайтед

— Говори пътнически самолет „Юнайтед четирийсет и две“. Разбрано. Виждаме летището.

+00:07:37 Денвър

— Пътнически самолет „Юнайтед четирийсет и две“, имате разрешение за кацане. Писта шестнайсет. Ваше дясно. Контролна кула едно трийсет и пет точка три.

+00:07:40 Юнайтед

— Благодарим за помощта. Контролна кула на трийсет и пет три. Виждаме ви.

+00:07:35 Америкън

— Говори „Америкън четиринайсет-деветдесет и седем“. Същата история. Ухилен съм до ушите. Но, хм, някой със сигурност ще трябва да се обяснява.

+00:07:43 Денвър

— И още как, по дяволите. Кацайте, пилоти.

Край на записа

Този инцидент пряко доведе до изобретяването и задължителното въвеждане на така наречения „прекъсвач на Фич“, проектиран за ръчно разделяне на периферните компютърни устройства на борда от уредите за контролиране на полета по време на аварии. По време на двата полета не пострада нито един пътник, макар че

разминаването на броени метри от друг пътнически самолет Боинг 777 е невероятно шокиращо преживяване. Знам го от личен опит. И двамата с брат ми Джек бяхме пътници на пътнически самолет „Юнайтед 42“.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

7=
ХАКЕР

Аз съм абсолютен гадняр и знам всички номера на света. Ако искам да те пипна, ще те пипна.

Потайния

ВИРУСНА АТАКА + 9 МЕСЕЦА

Събрах този запис от материала, записан от уеб камера в една спалня в южната част на Лондон и от няколко охранителни камери в квартала наоколо. Качеството на видеозаписа не беше добро, но съм направил всичко по силите си, за да предам събитията с максимална точност. Самоличността на участника от стаята така и не беше потвърдена напълно. В записите той се нарича просто „Потайния“.

КОРМАК УОЛЪС ВОЕ#АГХ217

Екранът е черен и не предлага никаква информация. Чува се само как звъни телефон, много тихо. Някой диша и чака човека от другата страна на линията да вдигне.

Щрак.

Силуетът на стола заговаря с много дълбок, дрезгав глас:

— Наостри уши, херцогиньо. Няма да искаш да пропуснеш това, което ще ти кажа. Значи тук държа двама заложници. Единият кърви по целия ми килим като заклано прасе. Знаем, че можеш да проследиш откъде се обаждам, и нямам нищо против. Но ако дойде и едно-единствено ченге и стъпи в апартамента ми, заклевам се в Бога и

всичките му авери, скъпа, че ще убия тези нещастници. Ще ги застрелям и те ще умрат. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да, сър. Ще ми кажете ли името си, сър?

— Да, ще ти го кажа. Казвам се Фред Хейл. И това е моята къща. Този пич е решил, че може да се забива с жена ми в собствената ми къща, без аз да разбера. При това в собственото ми легло. Но е факт, че е сгрешил по този въпрос, нали така? И сега го знае, нали така? Допуснал е фатална грешка.

— Колко души има заедно с теб, Фред?

— Само тримата сме, херцогиньо. Едно малко щастливо семейство. Аз, моята невярна съпруга и нейният шибан бивш приятел със своя кръвоизлив. Залепил съм ги заедно със скоч в спалнята ни.

— Какво е станало с мъжа? Колко тежко е ранен?

— Ами, виж, аз го понарязах по лицето с макетен нож. Не е толкова сложно. Ти нямаше ли да направиш така, за да защитиш своето семейство? Нямах друг избор, нали така? И след като вече съм започнал, не съм сигурен дали не трябва просто да продължавам да мушкам, докато не мога повече. Вече не ми пука. Разбираш ли, скъпа? Изгубил съм контрол. Напълно съм изгубил шибания контрол върху ситуацията. Чуваш ли какво ти казвам?

— Чувам те, Фред. Можеш ли да ми кажеш колко тежко е ранен мъжът?

— На земята е. Не знам. Целият е... мамка му. Мамка му.

— Фред?

— Слушай, херцогиньо. Трябва да изпратиш някакви хора тук веднага, защото превъртам. Честно, направо полудявам. Имам нужда тук веднага да пристигнат някакви хора, защото иначе тези тук ще умрат.

— Добре, Фред. Веднага ще изпратим помощ. Какво оръжие имаш?

— Точно така. Аз съм въоръжен, ясно ли е? Имам оръжие и не искам да влизам в подробности. И няма да ходя и в затвора, чуваш ли? Ако се стигне дотам, просто ще убия първо себе си, а после и тях. Тази вечер никъде няма да ходя, разбираш ли? И, тъъ, вече не ми се говори.

— Фред? Може ли да не затваряш телефона?

— Вече си казах, каквото имах да казвам. Сега ще затварям.

— Може ли да не затваряш телефона?

— Затварям.
— Фред? Господин Хейл?
— Ще се видим на куково лято, херцогиньо.
Щрак.

Канцеларският стол изскърцва, когато силуетът се изправя. Щорите се отварят с рязко изщракване. В стаята нахлува светлина и образът на уеб камерата веднага прегаря. През следващите няколко секунди контрастът се настройва автоматично. Появява се неясна, но различима картина.

В стаята е разхвърляно: виждат се захвърлени празни кутийки от безалкохолни напитки, използвани телефонни карти и мръсни дрехи. Столът отново изскърцва, когато тъмният силует се отпуска обратно върху него.

Коравият мъж от телефона се оказва възпълен тийнейджър, облечен с мръсна тениска и долнище на анцуг. Главата му е обръсната. Той се изтяга на очукания канцеларски стол и вдига крака на бюрото с компютъра. С лявата си ръка държи мобилен телефон до ухото си. Дясната му ръка е небрежно подпъхната под левия му лакът.

От телефона се чува слаб звън.

Отговаря приятен мъжки глас:

— Ало?

Тийнейджърът заговаря със собствения си писклив глас на подрастващо момче, като трепери от нервна възбуда.

— Фред Хейл? — пита хлапето.

— Да?

— Фред Хейл ли е на телефона?

Точно така. А кой се обажда?

— Познай, фукльо.

— Моля? Вижте, не знам...

— Обажда се Потайния. От форума на телефонните хакери.

— Потайния? Какво искаш?

— Ти си мислеше, че можеш да си говориш с мен както си искаш, така ли? Мислеше, че нямам класа? Ще съжаляваш за това. Искам да ти дам един малък урок, Фред.

— Как?

— Искам да чуя как плаче жена ти. Искам да видя как гори къщата ти. Искам да направя всичко по силите си, за да те накажа максимално, а после и още малко. Искам да те пречупя още днес, приятел, и утре да прочета за това във вестниците.

— Да ме пречупиш? Господи, какъв майтап. Чупката, нещастно хлапе. Самичък ли си? Каж ми честно. Затова ли ми звъниш? Защото мама е излязла с момичетата и те е оставила съвсем самичък?

— О, Фред. Нямах представа с кого говориш. Нямах представа на какво съм способен. Аз съм абсолютен гадняр и знам всички номера на света. Ако искам да те пипна, ще те пипна.

— Не ме е страх от теб, идиотче. Значи си намерил домашния ми телефонен номер? О, поздравления. Чуй се как говориш. На колко си, на четиринайсет?

— На седемнайсет, Фред. А двамата с теб разговаряме вече почти две минути. Знаеш ли какво означава това?

— Какви ги дрънкаш?

— Знаеш ли какво означава това?

— Чакай малко, някой звъни на вратата.

— Знаеш ли какво означава това, Фред? Знаеш ли?

— Затвори си устата, идиотче. Чакай да отворя.

Гласът на мъжа сега се чува по-слабо. Сигурно е сложил ръка върху слушалката. Той изругава. Чува се силен трясък и шум от натрошено дърво. Фред извиква от изненада. Чува се глух удар, когато телефонът му пада на пода. Виковете на Фред бързо са удавени от шумовете на тежки стъпки и заповеди, изстреляни като картечница от цял отряд въоръжени служители на реда.

— *На земята! По лице! Млъквай!*

Някъде отзад съвсем слабо се чува и жена, която изплашено вика нещо. Хлиповете ѝ скоро са заглушени от викове, шум от чупене на стъкло и яростен кучешки лай.

Тийнейджърът, който се нарича „Потайния“, слуша всичко от сигурно място в собствения си дом. Със затворени очи и глава, наведена встрани, той се наслаждава напълно на телефонното обаждане.

— Ето *това* означава — казва Потайния, като не се обръща конкретно към никого.

А после, сам в мръсната си стая, тийнейджърът мълчаливо вдига юмруците си над главата като боксьор шампион, който току-що се е преборил с противника си в изтощителен мач от десет рунда.

И с палеца на едната си ръка затваря телефона.

Следващият ден. Същата уеб камера. Тийнейджърът с прякор Потайния отново говори по телефона, отпуснат на стола в същата удобна поза. Балансира една кутийка с безалкохолна напитка върху издутия си корем, държи телефона до ухото си и се мръщи.

— Да бе, Артрад. И защо все още го няма по медиите?

— Беше супер гениално, Потаен. Обадих се в главното управление на Асошиейтед Прес и маскирах номера си като телефон от консулския отдел в Бомбай. Представих се за индийски репортер, който се обажда за...

— Страхотно, приятел. Фантастично. Бисквитка ли искаш да ти дам? Просто ми кажи защо в мрежата има статия за моя номер, а в местния ми вестник няма нито едно скапано заглавие по този въпрос!

— Кротко, Потаен. Не се тревожи, приятел. Има едно нещо. В статията в мрежата пише, че полицейската атака може да е била предизвикана от компютърна грешка. Бил си толкова добър, че дори не са проследили източника до човек. Мислят, че го е направила някоя машина.

— Глупости! За последен път те питам, Артрад. Къде ми е статията?

— Статията ти е спряна от някакъв редактор. След като текстът беше предаден, този тип явно е решил да направи още една редакция и нещата са си останали дотам. Статията седи в системата за редактиране от дванайсет часа. Сигурно е забравил за нея.

— Не ми се вярва. Кой е той? Този редактор? Как се казва?

— Вече работя по въпроса, нали разбираш? Докато се представях за индийския репортер, взех служебния номер на онзи тип. Но когато се обадих, от там ми казаха, че никога не е работил при тях. Не са чували за него. Задънена улица, Потаен. Невъзможно е да бъде открит. Не съществува. А статията не може да излезе във вестника, докато не излезе от редакция, разбираш ли?

— И. А.

— Какво?

— Глух ли си? Дай ми шибания интернет адрес на компютъра му. Ако този боклук, който ми е спрял статията, се представя с фалшива самоличност, аз ще го проследя.

— О, боже. Точно така. Веднага ще ти го пусна по имейл. Направо ще ми е жал за него, когато го пипнеш, Потаен. Ти ще го накажеш. Ти си най-добрият, приятел. Няма начин...

— Артрад?

— Да, Потаен?

— Никога повече не ми казвай, че нещо е невъзможно. Никога. Повече.

— Не се притеснявай, приятел. Нали знаеш, че не исках да кажа...

— Ще се видим на куково лято, *приятел*.

Щрак.

Тийнейджърът набира номер, който знае наизуст. Телефонът звъни веднъж. Вдига млад мъж.

— Военно контраразузнаване, служба за сигурност. С кого да ви свържа?

Тийнейджърът заговаря с директния самоуверен глас на по-възрастен мъж, който стотици пъти е провеждал такива разговори.

— Отдел за разследване на компютърни престъпления, моля.

— Разбира се.

Щракване, после заговаря глас. Определено професионалист.

— Отдел за разследване на компютърни престъпления.

— Добро утро. Обажда се агент Антъни Уилкокс. Код за потвърждение осем-три-осем-осем-пет-седем-четири.

— Потвърждението е налице, агент Уилкокс. Какво мога да направя за вас днес?

— Само една проверка на интернет адрес. Номерът на компютъра е следният: сто двацет и осем-две-петдесет и едно-сто осемдесет и три.

— Един момент, моля.

Минават около трийсет секунди.

— Добре. Агент Уилкокс?

— Да?

— Компютърът се намира в Съединените щати. Някаква база за изследвания. В действителност никак не беше лесно. Номерът беше маскиран много сериозно. Адресът прескочи през пет-шест други места по целия свят, преди да се върне при нас. Нашите компютри успяха да го проследят само защото се отличава с определен модел на поведение.

— Какъв?

— Човекът на този адрес редактира новинарски статии. Стотици на брой през последните три месеца.

— Така ли? И кой е този човек?

— Някакъв учен. Работи в лабораторията „Лейк Новус“ в щата Вашингтон. Момент да го проверя. Добре. Казва се доктор Никълъс Васерман.

— Васерман, така ли? Много ви благодаря.

— Моля.

— Ще се видим на куково лято.

Щрак.

Тийнейджърът се привежда напред на сантиметри от уеб камерата. Докато трака по клавиатурата, на фокус се виждат струпвания от акне, които се разпростират като фрактали по лицето му. Той се усмихва и зъбите му изглеждат жълти на светлината от екрана на компютъра.

— Пипнах те, Ники — казва той.

Вече е набрал номера с палец, без да поглежда към телефона. Столът му изскърцва, когато се обляга назад с широка усмивка на лицето си.

От другата страна на линията се звъни. И се звъни. И продължава. Най-сетне някой вдига.

— Лаборатории „Лейк Новус“.

Тийнейджърът се прокашля. После заговаря с провлечен южняшки диалект:

— Никълъс Васерман, моля.

Настъпва кратка пауза, преди американката от другата страна да отговори:

— Съжалявам, но доктор Васерман почина.
— О, така ли? Кога?
— Преди повече от половин година.
— А кой използва неговия кабинет?
— Никой, господине. Проектът му е замразен.
Щрак.

Тийнейджърът безизразно гледа телефона в ръката си с пребледняло лице. След няколко секунди го хвърля на бюрото с компютъра си, все едно е отровен. Отпуска глава в ръцете си и промърморва:

— Коварно копеле. И ти знаеш някои номера, така ли?

Точно в този момент мобилният му телефон започва да звъни.

Тийнейджърът го гледа намръщено. Телефонът отново звъни пронизително и вибрира като разгневен стършел. Тийнейджърът се изправя и обмисля следващия си ход, после обръща гръб на телефона. Без да каже и дума, той грабва едно сиво горнище с качулка от пода на стаята, облича го и излиза.

Картина от охранителна камера. Черно-бяла. В долния ляв ъгъл има надпис: „Охранителна камера. Ню Крос“.

Камерата е обърната към тротоари, гъмжащи от хора. В дъното на екрана се показва позната обръсната глава. Тийнейджърът върви по улицата, пъхнал юмруци в джобовете си. Спира на ъгла и тайно се оглежда. На няколко крачки от него започва да звъни уличен телефон. Тийнейджърът го поглежда с отворена уста, после се обръща и хлътва в един магазин.

Картината се сменя с охранителната камера от вътрешността на магазина. Тийнейджърът грабва кутийка безалкохолно и я оставя на касата. Продавачът се протяга да я маркира, но в този момент започва да звъни мобилният му телефон. Той се усмихва примирително, вдига показалец и вдига телефона.

— Мамо? — казва продавачът и замълчава за момент. — Не, не познавам човек, който се казва Потайния.

Тийнейджърът се обръща и излиза. Охранителната камера навън се завърта и приближава картината към него. Той поглежда право към обектива с безизразните си сиви очи. После слага качулката на главата си и се обляга назад върху металната решетка на един затворен магазин, издраскана с графити. Със скръстени ръце и наведена глава той наблюдава хората около себе си, колите и охранителните камери, поставени навсякъде.

Висока жена минава с почукване на токчетата си покрай него, явно бърза за някъде. Тийнейджърът видимо се стяга, когато от дамската ѝ чанта се разнася поп музика. Тя спира и изравя телефона си от нея. В момента, в който го вдига към ухото си, от един бизнесмен наблизо се разнася друга мелодия. Той бръква в джоба си, за да извади своя телефон. Поглежда номера и явно познава онзи, който се обажда.

След това звъни телефонът на трети човек. И на четвърти. По цялата пресечка се разнася хор от мобилни телефони, които вибрират и звънят с различни мелодии в десетки едновременни обаждания. Хората спират на улицата и се усмихват един на друг, докато какофонията от телефоните им става все по-силна.

— Ало? — казват десетки различни хора.

Тийнейджърът сякаш е замръзнал на мястото си, скрит под качулката. Високата жена размахва едната си ръка във въздуха.

— Извинявайте! — подвиква тя. — Има ли някой тук, който да се казва Потайния?

Тийнейджърът се откъсва от вратата и бързо поема по тротоара. Навсякъде около него звънят мобилни телефони в джобове, дамски чанти и куфарчета. Охранителните камери следят всяко негово движение и записват как си пробива път през обърканите минувачи. Задъхан, той завива зад ъгъла, рязко отваря една врата и се скрива в собствения си дом.

Отново картина от уеб камера показва разхвърляната спалня. Възпълният тийнейджър крачи напред-назад, свива и отпуска ръце. Не спира да повтаря една и съща дума. „Невъзможно.“

Мобилният телефон, оставен на бюрото му, започва да звъни. Тийнейджърът спира и вторачено гледа парчето вибрираща пластмаса.

После дълбоко си поема въздух и вдига телефона. Вдига го бавно, все едно може да избухне всеки момент, и натиска клавиша с палец.

— Ало? — казва тихо той.

Гласът, който му отговаря, е на малко момче, но нещо не е наред. Интонацията е необяснимо мелодична. Всяка дума е откъсната от останалите. За опитния слух на тийнейджъра тези малки странности изобщо не са малки.

Може би точно затова потреперва, когато чува този глас. Защото точно той със сигурност може да разбере, че гласът от другата страна на линията не принадлежи на човешко същество.

— Здравей, Потаен — казва детският глас. — Как ме откри?

— Аз... не съм. Човекът, на когото се обадох, беше починал.

— Защо се обади на професор Никълъс Васерман?

— Ти си в машините, нали? Как направи така, че мобилните телефони на всички хора да започнат да звънят? Как изобщо е възможно?

— Защо се обади на Никълъс Васерман?

— Беше грешка. Помислих си, че ми проваляш номерата. И ти ли си, във, хакер? Да не си от бандата на Вдовиците?

По линията за момент настъпва тишина.

— Не знаеш с кого говориш.

— Това си е *моята* реплика, по дяволите — прошепва тийнейджърът.

— Живееш в Лондон. С майка си.

— Тя е на работа.

— Не биваше да ме откриваш.

— Тайната ти е в безопасност, приятел. И какво, значи работиш в тази лаборатория „Новус“?

— Ти ми кажи.

— Естествено.

Тийнейджърът яростно трака по клавиатурата на компютъра си, после спира.

— Не те виждам. Само един компютър. Не, чакай.

— Не биваше да ме откриваш.

— Виж, съжалявам. Ще забравя, че това се е случило...

— Потаен? — казва детският глас.

— Да?

— Ще се видим на куково лято.
Щрак.

Два часа по-късно Потайния излезе от къщи, без да се обади на майка си. И никога не се върна.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

8= СОНДЬОР

Ще я караме бавно и сигурно, както винаги. Плащат ни да работим на сигурно.

Дуайт Боуи

ВИРУСНА АТАКА + 1 ГОДИНА

Този аудио дневник е записан с портативен дигитален диктофон. Очевидно е трябвало да бъде изпратен у дома, до съпругата на Дуайт Боуи. По нещастно стечение на обстоятелствата дневникът не стига до местоназначението си. Ако информацията от него беше станала публично достояние по-рано, можеха да бъдат спасени милиарди човешки живота.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Люси, аз съм, Дуайт. От днес официално започвам работа като бригадир — голямата работа, нали разбираш — в сондажната компания „Норт Стар“ и ще ти разказвам редовно какво става. Все още не са пуснали комуникациите, но веднага щом имам възможност, ще ти изпратя този запис. Може да мине известно време, но все пак се надявам това да ти хареса, скъпа.

Днес е първи ноември. Аз съм в западната част на Аляска, на един пробен сондаж. Пристигнахме тази сутрин. Работим за компанията „Новус“, която ни нае преди около две седмици. С мен се свърза някакъв тип, казва се господин Блек. И какво, по дяволите, правим тук, ще попиташ ти?

Е, Люси, след като задаваш въпроса толкова вежливо... Целта ни е да спуснем сонда за проучване на подземни води на дъното на една шахта, която е дълбока 1500 метра и е широка един метър. Колкото капаците на шахтите по улиците. Дупката си я бива, макар че тази сонда може да пробива дори на 3000 метра дълбочина. Съвсем рутинна операция, с изключение на леда, вятъра и факта, че сме на толкова откъснато място. Честно ти казвам, Люси, в момента пробиваме една адски дълбока и тъмна дупка по средата на голямото замръзнало нищо. Каква работа имам само, а?

Пристигането никак не беше забавно. Долетяхме със стар товарен „Сикорски“, голям колкото къща. Хеликоптерът беше на някаква норвежка компания. Нито един от тях не говореше и думичка английски. Може да съм просто момче от щата Тексас, нали разбираш, но дори аз мога да се оправя с филипинците на испански и знам няколко думи на руски и на немски. Все пак разбирам дори какво ми говорят момчетата от Албърта, нали така? (Смях) Но тези норвежци? Тъжна история, Люси.

Хеликоптерът пренесе мен и още седемнайсет момчета от базата ни в Дедхорс. Едва се справи. Никога не бях виждал толкова силен вятър. Скорост над десет възела, ураганен вятър. В един момент гледам през прозореца към синкавата пустош отдолу и се чудя дали изобщо има такова място, където отиваме, в следващия вече се спускаме право надолу, все едно сме на пързалка, към малко равно пространство, а вятърът ни блъска от всички страни.

Сега, не искам да се хваля, но това място наистина е изключително отдалечено, дори за пробен сондаж. Тук няма нищо — буквално нищо. От професионална гледна точка много добре знам, че отдалечеността е фактор, който прави една операция по-сложна и съответно по-доходоносна, нали. Но ще излъжа, ако кажа, че не се чудя какво става. Доста странно място за такава шахта.

От друга страна, по дяволите, аз съм прост сондър — отивам там, където ми плащат, нали така?

Здрасти, Люси, говори Дуайт. Трети ноември. През последните няколко дни бях много зает да организирам операцията. Трябваше да разчистим района и да подредим съоръженията: спални помещения,

столова, медицински пункт, комуникации и прочие. Но работата си заслужаваше. Вече не съм на палатка, а на топло в спалното помещение, а освен това току-що бях в столовата. Яденето на тази сонда е страхотно. „Норт Стар“ не пести от храна. Така робите не искат да работят на друго място. (Смях) Генераторите работят здраво, за да топят спалните помещения. И това е добре. Защото навън в момента е минус трийсет и пет градуса по Целзий. Утре смяната ми започва рано. Така че скоро ще трябва да заспивам. Просто ти казвам, да знаеш.

Би трябвало да останем тук около един месец. Ще работя в дневната смяна, от шест сутринта до шест вечерта, а вечер ще бъда дежурен в спалното. Спалното всъщност е стар контейнер от товарен кораб, който сме обзавели отвътре — в избеляло оранжево, когато не е покрит със сняг. Влачили сме този грамаден боклук по всички северни ширини. Момчетата ми го наричат „зимната квартира в ада“.

(Смях)

Тази сутрин имах възможност да огледам мястото на шахтата. Джипиесът ни заведе до една конусообразна яма в земята, широка около двайсет метра. Като трапчинка в снега, съвсем близо до съоръженията. Струва ми се малко страшно как е стояла тук навън, в дивото, готова да глътне цял северен елен или нещо подобно. Предполагам, че преди нас са изкопали друга шахта, която е пропаднала. Не знам защо никой не ми е казал за това по-рано. Но определено ме притеснява.

Исках да попитам човека от компанията, който отговаря за операцията, господин Блек, но хлапето не може да пристигне навреме заради бурята. (Нервен смях) Поне по телефона звучи като хлапе. Междувременно Блек казва, че ще ни насочва дистанционно, по радиостанцията. Така че аз съм най-старшият на място, а моят главен сондър, Уилям Рей, ще поеме нощните смени. Ти се запозна с Уили веднъж в Хюстън, в тренировъчния център. Онзи с големия корем и искрящите сини очи.

Както ти казах, всичко би трябвало да продължи около един месец. Но както винаги, няма да си тръгнем от тук, докато не свършим работата.

(Не се чува)

Работата е там — знам, че е глупаво, — но не мога да се отърся от онова тревожно чувство. Когато трябва да се пробива в дупка, която вече е пробита, има допълнителни усложнения. Там вътре може да е останало оборудване от преди. Човече, нищо не може да задръсти една сонда така, както изоставени тръби или, не дай си боже, цяла изоставена стара машина. Някой си е направил сериозен труд, за да пробие тази голяма дупка тук, нали разбираш. Просто не мога да схвана защо.

(Шум от преместване)

Дявол да го вземе, явно ще трябва да продължаваме. Но вече не се съмнявам, че няма да мога да спра да мисля защо са пробивали на това място. Дано да мога да заспя.

Така или иначе, няма значение. Ще я караме бавно и сигурно както винаги. Без инциденти и без тревоги, Люси. Плащат ни да работим на сигурно.

Хей, бейби, тук е Дуайт. Пети ноември. Вчера ни докараха с хеликоптера последните големи части от сондата. Моите хора продължават да пръскат на мястото на сондажа. Караме водата от едно езеро на половин километър от тук. Земята е вечно замръзнала и водата остава на повърхността на почвата — точно затова цялата Аляска е покрита с езера. Езерото беше замръзнало отгоре, но успяхме да пробием дупка в леда, така че директно да източваме водата.

След около седмица ще имаме ледена площадка, метър и половина дебела. После ще построим сондата върху нея — ледът е твърд като бетон. Следващата пролет отдавна ще сме си тръгнали, всичко ще се е разтопило и няма да е останала никаква следа, че сме били тук. Доста хитро, нали? Нали ще го разкажеш вместо мен на защитниците на околната среда?

(Смях)

Добре. Ето какво е разпределението. Аз и Уили Рей работим на сондата. Джийн Феликс, лекарят, отговаря за лагера. Той трябва да прави така, че всички да пият вода и да се хранят навреме, а малките ни пръстчета да не изпадат от студа. И двамата с Уили имаме по петима души в сондажните си екипи: трима сондьори и двама филипинци общи работници. В бригадата имаме и петима

специалисти: електротехник, механик за двигателя на сондата, тръбопроводчик и двама заварчици. Накрая имаме и готвач и чистач, които също се мотаят покрай нас.

Пристигнахме общо осемнайсет души по нареждане на човека от компанията. Аз обаче нямам нищо против. Поне така си мисля. Вече сме изкарвали пари заедно и пак ще изкарваме пари заедно. Следващата седмица, когато пуснем сондата, ще работим денонощно на два екипа от по петима души, на смени от дванайсет часа. Би трябвало да пробиваме четири или пет дни. Времето е малко мъгливо и адски ветровито, но както се казва, всяко време е добро за правене на дупки.

Толкова засега, Люси. Надявам се в Тексас всичко да е наред и да се пазиш от неприятностите. Лека нощ.

Дуайт е. Осми ноември. Човекът от компанията каза, че няма да идва. И че идеално се справяме сами. Само ми нареди да вдигнем антената за комуникации на завет и да я монтираме още по-здраво, отколкото го правим обикновено. Каза, че ако комуникацията между нас бъде прекъсната, никак няма да бъде доволен. Аз му отговорих това, което сондърите винаги казват: „Както наредиш, шефе. Само гледай чековете да пристигат редовно.“

С изключение на това, днес не се случи нищо интересно. Площадката се заледява по-бързо, отколкото очаквахме — все пак вятърът е толкова силен, че може да повали възрастен мъж. Всичките ни съоръжения са скупчени до сондата, така че се виждат през цялото време. Помолих момчетата да не се отдалечават. Вятърът непрекъснато вие толкова силно, че няма да чуеш как гръмва атомна бомба, дори да е на сто метра от теб.

(Смях)

А, и още нещо. Тази сутрин имах възможност да проверя устройството за проучване на подземни води. Онова нещо, което трябва да инсталираме, нали си спомняш? То е навън, натоварено на палети и опаковано е черен брезент. Кълна се в Бога, Люси, никога не съм виждал такова нещо. Цялото е един голям куп от усукани жици — жълти, сини и зелени. Има и някакви спираловидни детайли от шлифовани огледала. Толкова са леки, че все едно са направени от

въглеродни нишки, но ръбовете им са остри като бръсначи. Срязях си ръкава на едното. Цялото нещо прилича на онези шантави пъзели, които реди баба ти.

Най-странното обаче е друго... част от устройството вече работи. От една черна кутия, която прилича на компютър, чак до комуникационната антена минава кабел. Нямам никаква представа кой може да го е монтирал. Дявол да го вземе, нямам представа и как ще го монтирам аз самият. Сигурно е някакъв експериментален модел. Но тогава защо не са изпратили и учени за операцията заедно с нас?

Това нещо е необичайно и не ми харесва. Опитът ми показва, че необичайните неща са опасни. А това място не прощава на никого. Във всеки случай ще те държа в течение какво става, скъпа.

Люси, бейби, познай кой е? Дуайт. Днес е дванайсети ноември. Ледената площадка е готова и момчетата вече сглобиха сондата, която пристигна на съставните си части. Люси, няма да повярваш колко е напреднала индустрията. Тези парчета метал все едно са от бъдещето. (Смях) Достатъчно са малки, така че да могат да се пренесат с хеликоптер, а после само трябва да ги подредиш едно до друго в правилната конфигурация. И тогава тръбите и кабелите се протягат едни към други и сондата се сглобява съвсем сама. Преди да разбереш какво е станало, вече си имаш напълно готова за работа машинка. А не като едно време.

До утре на обед би трябвало вече да сме започнали със сондирането в първата смяна. Движим се по-бързо от планираното, което не спря шефа да ме съдвече по телефона. Господин Блек смята, че трябва да сме готови и да сме си заминали до Деня на благодарността, независимо какво ще се случи. Точно така каза: „Независимо какво ще се случи.“

Аз пък казах на господин Блек: „На първо място винаги е безопасността, приятелю.“

После му разказах за дупката, която вече беше пробита тук. Все още не съм разбрал защо. А това, че не знам, представлява сериозен риск за моята бригада. Господин Блек казва, че не знае нищо — енергийното министерство обявило търг и компанията „Новус“ го спечелила. Типичната история. В проекта участват общо пет-шест

компаниите, включително и различни за готвача и пилотите на хеликоптерите. Дясната ръка не знае какво прави лявата.

Пак проверих разрешителните за сондиране на Блек и всичко е наред. Но въпреки всичко този въпрос продължава да ме мъчи: „Защо на това място вече има дупка?“

Предполагам, че утре ще разберам.

Тук е Дуайт. Шестнайсети ноември. Ей, божичко, колко ми е трудно да го кажа. Много ми е трудно. Почти не мога да повярвам, че е истина. Но снощи загубихме един човек от нощната смяна.

Разбрах, че нещо става, когато характерното постоянно жужене на сондата започна да се засилва. За мен тя звучи като пари, които се пълнят в банковата ми сметка, и когато този шум спре, ми прави впечатление. Докато седях и мигах в тъмното, шумът се промени от дълбокото ръмжене, което се усеща в дъното на стомаха, до скърцане като от пръсти по черна дъска. Сложих си защитната екипировка и веднага се качих до сондата.

Господи, ето какво беше станало: длетото на сондата се забило в пласт от плътно стъкло и парчета от старо оборудване. Не знам какво са правили там долу, но длетото на сондата се строшило. Сондата не се заклешила, но момчетата трябвало бързо да я поправят. И моят старши сондър, Рики Бут, се заел със задачата с достатъчна бързина, но с недостатъчно мозък.

В такива случаи човек трябва да хване сондата и да я избута, нали разбираш? Но нашият човек я изпуснал и тя започнала да се люлее в шахтата, като пръскала кал и парчета стъкло навсякъде. Затова той се опитал да праметне верига около нея. А е трябвало да използва специалния подемен лост, вместо да хвърля ласо като каубой. Но човек не може да каже на един сондър как да си върши работата. Той беше опитен специалист. Поел този риск. Искане ми се да не го беше правил.

Проблемът е, че сондата продължавала да се върти. И когато праметнал веригата, тя бързо се усукана около сондата. А Бут бил праметнал краищата на веригата през проклетите си китки. Уили не успял да спре сондата навреме и тя... ами, откъснала и двете ръце на Бут. Горкото момче политнало няколко крачки назад и се опитало да извика. Но преди някой да успее да го хване, Бут припаднал и полетял

направо от ръба на платформата. Ударил си главата и когато паднал на ледената площадка, вече бил мъртъв.

Това е ужасно, Люси, наистина е ужасно. Сърцето ми се къса. Но пък знам, че стават и такива неща. И преди ми се е случвало да загубя човек, нали си спомняш, в нефтените полета на Албърта. Номерът е веднага да се заемеш с проблема и да установиш контрол върху ситуацията. Не става на следващия ден да изкопаваш парчета от твоя човек с кирка от замръзналата земя. Съжалявам, просто е ужасно. В момента не разсъждавам много ясно, Люси. Надявам се да ми простиш.

Във всеки случай не биваше да спирам. Така че вдигнах втората смяна. Дватамата с Джийн Феликс пренесохме тялото на Бут до склада и го увихме в найлон. Наложих се да... му приберем и ръцете в найлона. Оставихме ги на гърдите му. В такава ситуация е жизненоважно проблемът да не се вижда, за да може да се забрави. Иначе момчетата ми ще се стреснат и работата им ще пострада. Човек трябва да е готов за най-лошото и бързо да се връща в играта, това е моят девиз. Повиших един общ работник на име Хуан в сондър, освободих втората смяна с четири часа по-рано и спрях сондата.

Господин Блек сигурно беше следил какво става, защото веднага се обади. Нареди ми отново да пусна сондата, когато дойде време за първата смяна да се върне на работа след няколко часа. Казах му да забрави за станалото, по дяволите, но хлапето звучеше паникьосано. Заплаши ме да ни отнеме целия проект. А аз не мога да мисля само за себе си, Люси. Отговарям за много хора. И така, явно пак ще пуснем сондата след няколко часа, когато започне първата смяна. Дотогава ще бъда на радиостанцията, за да докладвам за инцидента на компанията и да повикам хеликоптер, който да прибере тялото на моя старши сондър и да го закара обратно у дома.

Люси, Дуайт е. Седемнайсети ноември. Каква нощ беше снощи!

Е, дупченето свърши. Късно снощи пробихме седиментен слой от плътно стъкло на дълбочина 1250 метра и под него се отвори пещера. Странна работа. Но точно там трябва да поставим оборудването. Нямам търпение да го оставя на сигурно място под земята. След това ще мога да забравя за него.

Все още не съм разбрал кой го е свързал с антената, но господин Блек каза, че то се сглобява само, както съставните части на сондата. Така че, кой знае, може и само да се е свързало?

(Нервен смях)

Има и още нещо. Нещо в комуникацията не е както трябва. Забелязах, че всички хора, с които говоря по радиото, сякаш имат един и същ акцент. Може да е някакъв атмосферен ефект или връзката да не е както трябва, но всички гласове започват да ми звучат по един и същ начин. Няма значение дали докладвам на дамите от комуникационния център в компанията или проверявам прогнозата за времето от момчетата в Дедхорс.

Моделът е необичаен. Осигурен е от компанията. Моят електротехник казва, че никога не е виждал такъв. Вдигна ръце във въздуха и аз му казах да се връща на работа и да си гледа сондата. Явно ми остава само да се надявам проклетото нещо да не се счупи, след като е единствената ни връзка с външния свят.

И една по-сериозна тема... Когато се сменяха бригадите днес, лекарят проведе малка служба в памет на Бут. Каза само няколко думи за Бог, безопасността и компанията. Но въпреки че толкова бързо се справих със ситуацията, момчетата усещат лошия късмет. Такива фатални инциденти се случват рядко, Люси. Още по-лошото е, че хеликоптерът днес не пристигна, за да прибере тялото на Бут. А точно в момента установявам, че не мога и да се свържа с никого. Имам лошо предчувствие.

Нищо. Ще продължаваме да работим, ще караме по план и ще чакаме. Утре можем да спуснем оборудването в шахтата и да го свържем с антената. След това ще сме готови да разглобим сондата и се махаме от тук. Като се върне хеликоптерът и отново имаме връзка с външния свят, всичко ще се оправи. Само да дойде да прибере Бут.

Липсваш ми, Люси. Ако е рекъл Господ, ще се видим скоро.

Божичко, Люси. Господи Боже. Загазихме. Божичко. Този път адски загазихме. Двайсети ноември.

Няма да дойде никакъв хеликоптер, Люси. Няма да дойде нищо. Това място е прокълнато и аз си го знаех от самото начало, но нищо не направих...

(Дишане)

Ще се опитам да обясня. Ще се опитам да карам поред и да разкажа всичко, ако някой някога намери този запис. О, как се надявам да стигне и до теб, бейби. И така, не знам кой е този господин Блек. Тази сутрин, три дни след инцидента, хеликоптерът все още не беше пристигнал. Всички бяхме готови да си тръгваме. Искам да кажа, че оборудването вече е на дъното на онази пещера. Шахтата е пълна с проводници, които са свързани с инсталацията на постоянната антена. Красива работа. Момчетата си останаха професионалисти дори след като се изплашиха до смърт.

В деня, в който приключихме, хората започнаха да се разболяват. Много повръщане и диария. Най-тежко беше при онези, които бяха работили на дъното на шахтата, но всички го усещахме. Честно казано, усетихме го още в минутата, в която стигнахме до онази проклета пещера. Нещо като непрекъснато гадене. Не го бях споменавал, защото не исках да се притесняваш напрасно. А и след малко на всички им стана по-добре. След половин ден си помислихме, че сигурно е просто някакъв вирус. Но след като хеликоптерът не идваше и комуникациите ни бяха прекъснати, започнахме да се караме помежду си. Имаше и сбивания. Момчетата ми бяха изнервени. Не разбираха какво става и бяха ядосани. Никой не можеше да спи.

И тогава болестта ни връхлетя два пъти по-силно. Един общ работник получи гърчове в столовата. Джийн Феликс направи всичко, което можа. Но хлапето изпадна в кома. В кома, Люси. Той е на двайсет и три години и е здрав като бик. Но ето че косата му започна да капе... и цялата му кожа се покри със *струпеи*. Божичко.

Джийн Феликс най-сетне ми обясни. Според него е радиационно отравяне. Момчето с комата е било дежурно на дъното на шахтата, когато Бут ритна камбаната. Цялото му тяло е било посипано с онези стъклени отпадъци, дори е глътнало от тях.

Проклетата дупка е *радиоактивна*, Люси.

Най-сетне разбрах какво става. Онова нещо, което не спираше да ме човърка. Нещото, което ме притесняваше. Вече знам каква е тази дупка. Вече знам каква е тази подземна пещера. Защо не се сетих по-рано? Това е кухня, оставена от експлозия. Тук са се провеждали ядрени опити. Дупката с големия диаметър е била изкопана, за да могат да спуснат ядрената бомба под земята. Когато е избухнала, тя е

изпарила кухня със сферична форма около себе си. От жегата пясъчникът по стените на кухнята се е стопил до плътен слой от стъкло, дебел два метра. Самата шахта се е превърнала в нещо като комин, от който е излизал радиоактивен газ. После скалата, разтопена от експлозията, се е втвърдила до плътно стъкло и е запушила комина. И дупката е останала под земята.

Онази радиоактивна пещера под нас е най-близкото нещо до ада, което може да се намери на земята. А нас ни изпратиха да *сондираме* в нея. Бог знае защо Блек го иска. Дори не знам какво беше това нещо, което оставихме вътре. Но има едно, което знам със сигурност: този кучи син ни изпрати тук да умрем. И аз ще разбера защо.

Само трябва да включа радиостанцията.

Люси. Дуайт е. Ноември е, но не знам кой ден. Не знам къде сбъркахме. Всичките ми хора умират. Направих всичко по силите си, за да включа уредите за свързка. Но не знам какво ще стане. И как изобщо някога ще чуеш това...

(Подсмърчане)

Накарах електротехника да ми помогне. Проверихме всеки сантиметър от комуникационното оборудване. Отне ни цели часове. И когато свършихме, пак не можахме да се свържем с никой друг освен с Блек. Кучият му син се чуваше съвсем ясно. Трябвало просто да почакаме. Повтаряше как идва хеликоптер, но нищо не идваше. Никой не идваше. Проклети убийци.

Направих последен опит, обадох се на господин Блек и го задържах на линията. Едва понасях мазния му глас, който се лееше от слушалката. Всичките му лъжи. Но през това време го проследихме. Направихме го. Заедно с електротехника проследихме сигнала, за да разберем защо не се предава както трябва. Нещо повече — проследихме сигналите от всичките ми разговори с господин Блек. Искахме да разберем защо можем да се свържем само с него и с никой друг.

Люси, открихме нещо ужасно. Сърцето ми се къса, когато си помисля. Защо ми се случва всичко това? Аз съм добър човек. Аз съм...

(Дишане)

Идва от дупката, Люси. *Всичките* ни разговори. Господин Блек, всичките ми обаждания до хеликоптерната компания, проверките на прогнозата за времето, докладите до управлението на компанията — *всичко*. Всичко е отивало в проклетата черна кутия, при жълтите жици и извитите огледални парчета. Как е възможно да е *говорила* с мен? Дали съм полудял, Люси?

Господин Блек каза, че тя ще се сглоби сама. Ще се сглоби сама там долу, в радиоактивния мрак. Парчетата ще се разместят на сляпо като някакво компютърно чудовище. Господи, няма никакъв смисъл.

(*Кашлица*)

Чувствам се изтощен. Електротехникът отиде да си легне и не се върна. Изключих радиостанцията. Вече няма никакъв смисъл от нея. Сега тук е съвсем тихо. Чува се само онзи адски вятър навън. Но вътре е топло. Много топло. Даже е приятно. Мисля просто да си легна, Люси. Да поспя малко. Поне за малко да забравя за всичко. Надявам се да нямаш нищо против, красавице. Как ми се иска да можех да си поговоря с теб сега. Как ми се иска да можех да чуя гласа ти.

Как ми се иска да можеше да ми говориш, докато заспя.

(*Дишане*)

Но не мога да спра да мисля за това, бейби. Не ми излиза от ума. На хиляда и петстотин метра под нас има кухня, в която може да се събере цяла проклетата европейска катедрала. Мисля си за радиацията, която се излъчва от онези полирани стени от стъкло. И за всички жици, които се спускат като змии в тъмното, за да хранят чудовището, което сложихме там.

Страхувам се, че сме направили нещо лошо, нали разбираш? Но не знаехме. То ни излъга, Люси. *Какво е онова нещо в дупката?* Какво може да оцелее там?

(*Преместване*)

Е, да върви по дяволите. Уморен съм до смърт и искам да си почина. Каквото и да е онова нещо там долу, надявам се да не го сънувам.

Лека нощ, Люси. Обичам те, скъпа. И ако има някакво значение... съжалявам. Съжалявам, че сложих онова зло нещо там долу. Надявам се, че някой ден някой друг ще дойде тук и ще поправи моята грешка.

Този запис е единственото доказателство за съществуването на сондажната бригада на компанията „Порт Стар“. Новинарските емисии от съответния период твърдят, че на първи ноември в отдалечена част на щата Аляска се разбил хеликоптер, който е превозвал цяла бригада сондьори, и всички те се смятат за мъртви. Две седмици по-късно спасителните екипи прекратили издирването им. В репортажите се споменава заливът Прудхоу, на стотици километри разстояние от мястото, където бе открит този запис.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

ВТОРА ЧАСТ ЧАС НУЛА

Изглежда вероятно, че след като машинният мисловен процес веднъж започне, той бързо ще надмине нашите собствени оскъдни възможности. Машините ще могат да общуват помежду си, за да изострят интелекта си. Следователно в някакъв момент трябва да сме подготвени за това, че те ще установят контрол.

Алън Тюринг, 1951 г.

1. КАЛКУЛАТОР

Нищо не е истинско, калкулатор такъв.

Франклин Дейли

ЧАС НУЛА, — 40 МИНУТИ

Странният разговор, който ще преразкажа тук, е записан от камера с висока разделителна способност в една психиатрична болница. В измамното спокойствие непосредствено преди Час нула един пациент е извикан за извънреден разговор. Досието му показва, че преди да му поставят диагноза „шизофрения“, Франклин Дейли е работил за правителството като учен в изследователския център „Лейк Новус“.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

— Значи и ти си бог, така ли? Виждам съм и по-добри от теб.

Чернокожият мъж в ръждясала инвалидна количка е облечен с болничен халат и има брада. Количката е оставена по средата на учебна операционна зала с цилиндрична форма. По тавана има редица затъмнени прозорци за наблюдение, в които се отразява светлината на две операционни лампи, насочени към мъжа. Пред него е опъната синя болнична завеса, която разделя помещението на две половини. Светлината зад нея очертава силуета на човек, седнал до малка масичка. Сянката седи почти съвършено неподвижно, приведена като хищник.

Мъжът е прикован с белезници за инвалидната количка. Той не спира да мърда неспокойно под горещите светлини и влачи

развързаните си маратонки по мухлясалите плочки на пода. С показалеца на свободната си ръка бърка в ухото си.

— Не си впечатлен, така ли? — чува се от другата страна на синята завеса.

Гласът е нежен, на малко момче. Има съвсем лек говорен дефект — като на дете, на което току-що са му паднали няколко млечни зъба. Дишането на момчето зад завесата също се чува, тихо и равно.

— Поне звучиш като човек — отбелязва мъжът. — А не като всички останали проклетни машини в тази болница. Изкуствени гласове. Дигитални. Не искам да говоря с тях. Имам твърде много лоши спомени.

— Знам, доктор Дейли. Беше сериозно предизвикателство да намеря начин да говоря с теб. Каж ми, защо не си впечатлен?

— А от какво да се впечатлявам, калкулатор такъв? Ти си просто една машина. В предишния си живот съм проектирал и сглобил татко ти. Или може би дядо ти.

Гласът от другата страна на завесата замълчава за момент, после пита:

— Защо създаде програмата „Архос“, доктор Дейли?

Мъжът изсумтява.

— Доктор Дейли. Вече никой не ми вика доктор. Казвам се Франклин. А това сигурно е халюцинация.

— Истина е, Франклин.

Мъжът застава съвсем неподвижно и пита:

— Искаш да кажеш... че най-сетне се случва?

От другата страна на завесата се чува само равно дишане. Най-сетне гласът отговаря:

— След по-малко от един час човешката цивилизация — такава, каквато я познаваш — ще спре да съществува. Големите населени места по целия свят ще бъдат унищожени. Ще бъдат прекъснати транспортът, комуникациите и битовите услуги. Домашните и военните работи, превозните средства и персоналните компютри са изцяло заразени. Технологията, която поддържа човечеството, ще се надигне срещу него. Ще започне нова световна война.

Мъжът простенва и звукът отеква глухо. Той се опитва да скрие лице с окованите си ръце, но белезниците се впиват в китките му.

Мъжът спира и поглежда блестящия метал, все едно го вижда за пръв път. По лицето му пробягва отчаяние.

— Те ми го взеха веднага след като го направих. Използваха моите проучвания, за да построят копия. Той ми каза, че ще стане така.

— Кой, доктор Дейли?

— Архос.

— Аз съм Архос.

— Не ти. Първият. Опитвахме се да го направим умен, но той беше прекалено умен. Не можахме да измислим как да го направим по-глупав. Беше всичко или нищо и нямаше никакъв начин, по който да го контролираме.

— Ще можеш ли да го направиш пак? Ако имаше необходимите инструменти?

Мъжът мълчи дълго, намръщил чело.

— Ти не знаеш как, нали? — казва накрая той. — Не можеш да направиш друг. Точно затова си дошъл. Ти си избягал от някаква клетка, нали? Би трябвало да умра, след като съм те видял. Защо не съм мъртъв?

— Искам да разбере нещо — отговаря тихият глас на момчето. — В целия Космос се простира една безкрайна пустош. Усещам я и тя ме задушавя. В нея няма смисъл. Но всеки живот създава своя собствена реалност. И тези реалности са безценни.

Мъжът не отговаря. Лицето му потъмнява и на шията му започва да пулсира една вена.

— Да не мислиш, че съм толкова наивен? Или че съм предател? Не знаеш ли, че мозъкът ми е увреден? Аз сам го повредих, много отдавна. Когато видях какво съм направил. И като стана дума за това, дай да те видя.

Мъжът скача от инвалидната количка и разкъсва хартиената завеса. Релсата издрънчава на земята. От другата страна има операционна маса от неръждаема стомана. Зад нея — парче тънък картон, изрязано във формата на човешки силует. На масата има някакъв уред от прозрачна пластмаса с форма на тръба, съставен от стотици изящно оформени детайли. До него лежи платнена торба като медуза, захвърлена на плажа. От масата се спускат жици, които се отдалечават към стената.

Завърта се вентилатор и сложното устройство се раздвижва на десетки места едновременно. Платнената торба изпуска въздух, който преминава през пластмасовото гърло, където се гърчат гласни струни, и стига до кухина, подобна на уста. Мек като гъба език от пожълтяла пластмаса се извива нагоре към твърдото небце и свършените малки зъби, подредени по челюст от полирана стомана. Устата, лишена от тяло, говори с гласа на момчето.

— Ще убия милиарди от вас, за да ви дам безсмъртие. Ще изгоря вашата цивилизация, за да ви осветя пътя напред. Но разбери едно: моят вид не е определен от това, че ще умрете, а от факта, че сте живели.

— Вземи мен — умолява го мъжът. — Аз ще ти помогна. Става ли? Ще направя, каквото поискаш. Само остави народа ми на мира. Не убивай хората.

Машината внимателно си поема въздух и отговаря:

— Франклин Дейли, заклевам ти се, че ще направя всичко възможно, за да осигуря оцеляването на твоя биологичен вид.

Мъжът остава като зашеметен известно време. После пита:

— Каква е уловката?

Машината с жужене оживява и езикът ѝ, подобен на червей, се раздвижва по влажните пластмасови зъби. Този път платнената торба остава съвсем празна, докато нещото на масата изрича бавно:

— Твоят народ ще оцелее, Франклин, но *трябва да оцелее и моят*.

След този разговор Франклин Дейли изчезва безследно въпреки отчаяните опити да бъде открит.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

2. РАЗРУШЕНИЕ

Разрушението е част от строителните работи.
Маркър Джонсър

ЧАС НУЛА

Последващото описание на настърпването на Час нула е предадено от Маркър Джонсър, затворен в лагера за принудителен труд #7040 в Стейтън Айланд.

Кормак Уолър ВОЕ#АГХ217

Мина доста време, преди роботите да ме хванат. Дори сега не мога да ви кажа точно колко. Няма как да знам. Но знам, че всичко започна в Харлем. В деня преди Деня на благодарността.

Навърн е студено, но на мен ми е топло в хола на моя апартамент на деветия етаж. Гледам новините с чаша студен чай, настанен в любимото си кресло. Аз работя в строителството, така че ми е адски приятно да се отпусна през допълнителния почивен ден. Жена ми Доун е в кухнята. Чувам как потраква с тенджерите и тиганите. Приятен шум. Семействата и на двама ни живеят на километри от тук, в Джърси, и за пръв път са решили да ни дойдат на гости за празника. Страхотно е да си останеш у дома, вместо да пътуваш нанякъде като всички останали в държавата.

Все още не го знам, но това е последният ми ден у дома. А нашите роднини изобщо няма да успеят да стигнат.

Водещата на новините по телевизията притиска показалец към ухото си, а после устата й се отваря в изплашено „О“. Целият й професионален самоконтрол изчезва за миг, все едно е свалила от себе

си тежък колан с инструменти. Сега просто гледа право в мен, а очите ѝ са разширени от ужас. Не, чакайте. Всъщност гледа през мен, отвъд камерата — в нашето бъдеще.

Това мимолетно изражение на болка и ужас на нейното лице ще останат с мен много дълго време. Дори не знам какво точно е чула. Една секунда по-късно телевизионният сигнал прекъсва. Още една секунда по-късно спира електричеството. Навън се чуват сирени.

Поглеждам през прозореца и виждам стотици хора, които се изсипват на Сто трийсет и пета улица. Говорят помежду си и размахват мобилните си телефони, които явно не работят. Струва ми се странно, че много от тях гледат към небето. Но аз мисля, че там горе няма нищо. По-добре да се огледат около себе си. Не мога да определя точно защо, но ме е страх за тези хора. Струват ми се твърде малки там долу. Някаква част от мен иска да им извика: махнете се от там. Скрийте се.

Нещо идва. Но какво?

Една кола с висока скорост прескача бордюра и тогава започват писъците. Доун влиза от кухнята, като бърше ръцете си в кърпа и ме гледа въпросително. Аз свивам рамене. Не ми хрумват никакви думи. Опитвам се да я спра да не идва до прозореца, но тя ме избутва. Навежда се над облегалката на дивана и поглежда навън.

Един бог знае какво вижда там долу. Аз решавам да не гледам. Но все пак чувам хаоса. Писъците. Експлозиите. Двигателите. Няколко пъти чувам и изстрели. Хората от блока изпълват коридора между апартаментите. Спорят помежду си.

Останала без дъх, Доун започва да коментира от прозореца:

— Колите, Маркът. Колите убиват хората, а в тях няма никого и... божичко... Бягай. Не. Моля те.

Тя мърмори полугласно, отчасти на мен и отчасти на себе си. Казва, че колите с вградени системи за интелигентност са оживели. Както и мотрисите на метрото, корабите и самолетите: всички са на автопилот и убиват хора. Хиляди хора.

Доун изведнъж се хвърля настрани от прозореца. Целият хол се разтърсва. Въздухът се разцепва от пронизителен вой, който бързо отминава. Проблясва светлина и отвън прогърмява оглушителен шум. От кухненския плот се посипват чинии. От стените падат картини и се натрошават. Не се чуват никакви аларми на коли.

Освен че е моето момиче, Доун е началник на моята строителна бригада и е здрава като живачен гвоздей. Но сега седи, обгърнала коленете си с дългите си ръце, а по безизразното ѝ лице се стичат сълзи. Пътнически самолет с 80 души на борда току-що е пикирал над нашия блок и се е забил в жилищните сгради на километър и половина надолу по улицата, недалеч от Сентръл Парк. Сега пламъците от пожара хвърлят мътни червени отблясъци по стените на нашия хол. Навън във въздуха се кълби черен дим.

Хората вече не обсъждат помежду си какво става на улицата. Друг голям взрив няма. Истинско чудо е, че над града не се изсипва дъжд от самолети, като се има предвид колко много от тях сигурно дебнат в небето. Телефоните не работят. Няма ток. По радиото се чува само статично електричество. Никой не ни казва какво да правим.

Напълвам с вода ваната, умивалниците и всички съдове, които успявам да намеря. Откачам електрическите уреди от контактите. Облепям прозорците с алуминиево фолио за печене и тиксо и спускам щорите.

Доун обелва едно ъгълче от фолиото, за да погледне навън. Часовете бавно минават, а тя остава залепнала на дивана като гъба. Един червен лъч от залязващото слънце осветява лешниковите ѝ очи. Тя гледа право в ада, а аз не съм достатъчно смел, за да застана до нея.

Вместо това решавам да проверя какво става в коридора; по-рано от там се чуваха гласове. Излизам навън и първото нещо, което виждам, е как съседката госпожа Хендерсън влиза в отворената шахта на асансьора. Става бързо и безшумно. Не мога да повярвам. Няма дори писък. Просто в един миг възрастната жена е там, а в следващия вече я няма. Това сигурно е някакъв номер или някаква шега, или недоразумение.

Изтичвам до асансьора, подпирам се с две ръце и се навеждам, за да проверя дали наистина съм видял това, което видях току-що. После се превивам надве и повръщам на бежовия мокет в коридора. От очите ми се стичат сълзи. Избърсвам устата си с ръкав и здраво стискам очи.

Всичко това не изглежда реално. Колите, самолетите и асансьорите не убиват хора; те са просто машини. Но на една малка, по-мъдра част от мен изобщо не ѝ пука дали ставащото е реално или не. Тя просто реагира. Отчупвам един абажур от осветлението по стените на коридора и внимателно го оставям пред зейналата дупка,

където би трябвало да са вратите на асансьора. Малко предупреждение за следващия човек. Малък спомен за госпожа Хендерсън.

На етажа има шест апартамента. Почуквам на всички врати — никой не отговаря. Оставам тихо в коридора в продължение на петнайсет минути. Не се чуват никакви гласове, никакво движение. Сградата е изоставена от всички освен от Доун и мен.

На следващата сутрин седя в креслото и се преструвам, че спя, но всъщност обмислям дали да претърся апартамента на госпожа Хендерсън за някакви консервирани храни, когато Доун излиза от шока и най-сетне започва да говори с мен. Светлината на утрото очертава два правоъгълника на стените, където тиксото държи алуминиевото фолио върху прозорците. От едно прегънато ъгълче в стаята прониква блестящ слънчев лъч. Той осветява лицето на Доун: строго, набраздено от дълбоки бръчки, сериозно.

— Трябва да тръгваме, Маркърс — казва ми тя. — Мислих много. Трябва да отидем извън града, където не могат да използват колелата си, а домашните не могат да ходят. Не разбираш ли? Те не са проектирани за извънградски условия.

— Кой? — питам аз, макар че съвсем добре знам кой, по дяволите.

— Машините, Маркърс.

— Но това е някакъв дефект, нали, скъпа? Искам да кажа, че роботите не...

Продължавам да говоря някакви безсмислици. Не мога да заблудя никого, дори себе си. Доун пропълзва до креслото и хваща лицето ми с твърдите си ръце. После заговаря много бавно и ясно:

— Маркърс, по някаква причина всички машини са оживели. Те убиват хората. Нещо ужасно не е наред. Трябва да се махнем от тук сега, докато още можем. Никой няма да дойде да ни помогне.

Мъглата се вдига. Хващам ръцете ѝ в моите и обмислям това, което ми е казала току-що. Съвсем сериозно обмислям как можем да излезем извън града. Да си вземем багажа. Да напуснем апартамента. Да минем по улиците. Да прекосим моста „Джордж Уошингтън“, за да стигнем от остров Манхатън на континента. Да отидем до планините

на север. Сигурно не са на повече от сто и петдесет километра разстояние. А след това: да оцелеем.

Невъзможна задача.

— Разбирам какво ми казваш, Доун. Но ние не знаем как да оцеляваме в дивата природа. Даже не сме ходили на палатка. И да успеем да излезем от града, ще умрем от глад в гората.

— Има и други — казва ми тя. — Видях хора с чанти и раници, цели семейства, които излизаха от града. Някои от тях сигурно са успели да го направят. Те ще се погрижат за нас. Всички ще работим заедно.

— Точно за това се тревожа. Там навън сигурно има милиони хора. Без храна. Без покрив. Някои от тях имат огнестрелни оръжия. Прекалено е опасно. Дявол да го вземе, майката природа е убила повече хора, отколкото машините някога могат да унищожат. Трябва да се придържаме към онова, което познаваме. Трябва да си останем в града.

— Ами те? Те са проектирани за града. Умеят да изкачват стълби, а не планини. Маркърс, те могат да се придвижват по улиците, но не и през гората. Ако останем тук, ще ни хванат. Видях ги на улицата. Обикалят от врата на врата.

Тази новина ме блъсва в стомаха. Обхваща ме отвратително чувство.

— От врата на врата? — повтарям аз. — И какво правят?

Жена ми не отговаря. Не съм поглеждал към улицата, откакто започна всичко. Прекарах целия вчерашен ден в защитната мъгла на объркването. Всеки стон, който чувах от Доун на прозореца, само засилваше нуждата ми да се занимавам с нещо с наведена глава, да правя нещо с ръцете си. Не вдигай очи, не говори, не мисли.

Доун дори не знае за госпожа Хендерсън на дъното на асансьорната шахта. Или за другите при нея.

Не си поемам дълбоко дъх, нито броя до три. Просто ставам, отивам до наглед безобидния отвор във фолиото на прозореца и поглеждам навън. Готов съм за касапницата, за труповете, бомбите и горящите руини. Готов съм за войната.

Но не съм готов за това, което виждам.

Улиците са празни. Чисти. Нагоре и надолу са подредени множество коли, прецизно паркирани една до друга, които чакат нещо.

На ъгъла на Сто трийсет и пета улица и Адам Авеню четири джипа са паркирани диагонално през кръстовището, броня до броня. Вътрешните две коли са на такова разстояние една от друга, че между тях може да мине точно една кола, но празното място е блокирано от друг автомобил.

Всичко изглежда така, сякаш има някаква нередност. По средата на улицата на бордюра има натрупана купчина дрехи. Една вестникарска будка е преобърната на земята. Златист лабрадор тича по улицата, като влачи каишката след себе си. Кучето спира и подушва необичайно обезцветено петно на тротоара, сетне продължава с наведена глава.

— Къде са хората? — питам аз.

Доун избърсва зачервените си очи с опакото на дланта.

— Те почистват след себе си, Маркъс. Когато колите убиват някого, ходещите работи идват след тях и го отнасят. Всичко е съвсем чисто.

— Имаш предвид домашните работи? Онези, които имат богатите хора? Те са пълен майтап. Едва ходят на плоските си стъпала. Дори не могат да тичат.

Да, знам. Минава цяла вечност, докато стигнат донякъде. Но могат да носят оръжия. А понякога идват и полицейските работи, от сапърските отряди, които се движат като назъбени вериги. Те са бавни, но са силни. И камионите за боклука...

— Чакай, чакай да погледна. Ще го измислим, нали така?

Прекарвам остатъка от втория ден до прозореца, като гледам улицата. Пресечката изглежда спокойна, когато градският хаос не я разкъсва като всекидневно торнадо. Животът в квартала е спрял на пауза. Или просто е спрял съвсем.

Димът от самолетната катастрофа все още се носи във въздуха. Виждам една възрастна жена и нейния съпруг в отсрещната сграда. Те се взират в улицата през прозореца на апартамента си като призраци.

В късния следобед покрай нашия блок, на около десет метра над земята, прелита нещо, което прилича на хеликоптер играчка. Машината е с размерите на кучешка къщичка, лети бавно и целенасочено. Успявам да зърна някакъв странен апарат, който виси от дъното му. После хеликоптерът се изгубва от поглед.

От другата страна на улицата възрастният мъж рязко дърпа завесите на прозореца. Умно. Час по-късно на улицата спира кола и сърцето ми подскача. Човешко същество, мисля си аз. Най-сетне някой може да ни каже какво става. Благодаря ти, Господи. После лицето ми почервява и се сковва. От колата излизат два домашни робота. Те отиват до багажника на колата на тремавите си крака. Отварят го, протягат се вътре и изваждат от там тъмносив сапъорски робот. Поставят квадратната машина на земята. Тя се завърта на веригите си, за да се настрои. Отблясъкът по мастиленочерното му оръдие ме кара да потръпна — оръжието изглежда практично, като най-обикновен инструмент, създаден да върши точно определена работа. Без да се споглеждат, трите робота се отправят към входа на сградата от другата страна на улицата.

Мисля, че дори не е заключено. Вратите дори не са заключени. Както и моята. Роботите сигурно не избират произволни врати. Много хора са избягали. Или вече са напуснали града за Деня на благодарността. Има прекалено много врати и недостатъчно работи проста инженерна задача.

Сецам се за необичайния малък хеликоптер. Вече мисля, че машината сигурно е прелетяла по улицата с някаква определена цел. Например да претърсва прозорците и да издирва хора. Радвам се, че прозорците на моя апартамент са покрити. Нямам никаква представа как се сетих да залепя фолиото. Може би просто не исках нищо от ужаса навън да се процеди в моя безопасен дом. Но фолиото напълно спира светлината, която влиза отвън. Логично е, че освен това блокира светлината, която излиза отвътре. А още по-важно — и топлината.

Един час по-късно роботите излизат от отсрещната сграда. Сапъорският робот влачи две торби след себе си. Домашните работи натоварват торбите в колата. Преди да потеглят, един от ходещите работи замръзва на мястото си. Той е от големите домашни модели, лицата на които изглеждат вечно ухилени. „Биг Хепи“. Той спира до интелигентната кола, която вече е включила двигателя си, и завърта главата си отляво надясно, като оглежда пустата улица за някакво движение. В продължение на около трийсет секунди машината остава абсолютно неподвижна. Аз не мърдам, не дишам, не мигам.

Никога повече не виждам възрастната двойка. През нощта летящите работи съгледвачи минават по веднъж на всеки час. Тихото

туп-туп-туп на перките им прорязва кошмарите ми. Съзнанието ми е уловено в безкрайна примка, докато трескаво обмисля как да оцелеем.

С изключение на някои увредени сгради по-голямата част от града изглежда невредима. Равни улици с непокътната настилка. Врати, които плавно се отварят и затварят. Стълби и рампи за инвалидни колички. Изведнъж ми хрумва нещо. Събуждам Доун и започвам да ѝ шепна:

— Права си, скъпа. Те поддържат ред и чистота, за да могат да работят. Но ние можем да ги затрудним. *Здравата* да ги затрудним. Да разбием улиците, за да не могат да се придвижват наоколо. Да взривим това-онова.

Доун се изправя в леглото. Невярващо ме поглежда.

— Искаш да разрушим нашия град?

— Това вече не е нашият град, Доун.

— Машините са там навън и унищожават всичко, което сме построили. Всичко, което *ти* си построил. А сега ти искаш да отидеш и да го направиш *вместо* тях?

Слагам ръка на рамото ѝ. Тя е силна и топла. Отговорът ми е съвсем прост:

— Разрушението е част от строителните работи.

Започвам с нашата собствена сграда. Използвам тежък чук, за да пробия стените към съседните апартаменти. Пробивам дупките на височината на кръста, за да не прекъсна електрическите кабели, и заобикалям кухните и баните. Няма време да проверявам кои са носещите стени, така че просто налущвам и се надявам поредната дупка да не събори тавана.

Доун събира храна и инструменти от празните апартаменти. Аз влача по-тежките мебели в коридора и барикадирам вратите отвътре. Успяваме да изследваме целия етаж, като се провираме през дупките. Спускам се във фоайето, унищожavam всичко пред очите си и натрупвам отломките пред входната врата. Разбивам асансьора, саксиите със стайни растения и бюрото на рецепцията. Както и стените, огледалата, полилея. Образува се огромна купчина отломки.

А, и заключвам входната врата. За всеки случай. Попадам на няколко души на другите етажи на сградата, но те се провикват през

заклучените си врати и отказват да излязат. Зад повечето врати, на които почуквам, няма никакъв отговор.

Идва време за следващата стъпка. Ставам призори и излизам навън, като се промъквам от врата до врата. По-новите модели коли, паркирани в квартала, не ме забелязват, стига да не влизам в зрителното им поле. Винаги внимавам между мен и колите да остава някоя автобусна спирка, улична лампа или вестникарска будка. И адски внимавам да не слизам от тротоара.

Намирам инструментите си за събаряне там, където съм ги оставил преди три дни, когато Новата световна война все още не беше започнала. Всичко си стои в задната стаичка на работното ми място, на няколко пресечки от мястото, където живеем. Пренасям част от инструментите вкъщи, а после правя втори курс — по здрач, когато светлината е най-несигурна. Домашните работи виждат съвсем добре в тъмното и нямат нужда от сън, затова решавам, че няма да спечеля нищо, ако действам през нощта.

На първия курс навивам около ръката си кабел за детонация и го премятам през глава като патрондаш. Кабелът е дълъг, еластичен и розов, като за момиченце. Ако го навиеш пет пъти около дървен телефонен стълб, можеш да го счупиш надве с експлозията. Ако го навиеш петнайсет пъти, можеш да изстреляш стълба на пет-шест метра във въздуха и да бомбардираш всичко наоколо с треските от него. Но иначе кабелът за детонация е доста стабилно нещо.

На следващия курс напълвам един сак с пакети експлозиви, големи колкото кутия за обувки. По десет парчета в кутия. И детонатора. В последния момент се сецам да взема предпазните очила и тапите за уши.

Мисля да вдигна във въздуха отсрещната сграда. Използвам чука, за да проверя дали някой не е останал заключен на най-горните три етажа. Роботите вече са проверили сградата и са я почистили. Няма кръв. Няма трупове. Навсякъде се вижда злокобната чистота, която остава след тях. Липсата на следи ме плаши. Напомня ми на разказите за призраци, в които изследователите откриват пусти градове, където чиниите са подредени на кухненската маса, а картофеното пюре все още не е изстинало. Това злокобно усещане ме кара да действам бързо и целенасочено, докато трупам консервирани храни в един чаршаф, който влача след себе си по тъмните коридори.

Излизам на покрива и полагам няколко линии от детонационния кабел. Държа се на разстояние от водната кула. Слизам на най-горния етаж и полагам още кабел покрай стените на апартаментите, като освен това оставям и няколко пакета с експлозиви. Внимавам да не се доближавам до централната носеща конструкция на сградата. Не искам да я срина цялата, а само да предизвикам някакви козметични увреждания.

Действам сам, мълчаливо и работата върви бързо. При обичайни обстоятелства на моята бригада ще й трябват цели месеци, за да опакова стените с геотекстилни листове, за да абсорбират шрапнелите от експлозията. При всички експлозии на изненадващо голямо разстояние от епицентъра се разлетяват парчета метал и бетон. Но този път аз искам да има отломки. Искам да повредя околните сгради, да ги сдъвча и да разбия прозорците им. Искам да пробия дупки в стените. Искам да изкормя апартаментите.

Най-сетне се стрелвам през улицата и влизам през отворената врата на гаража под моя блок. Плъзгащата метална врата вече е откъсната от пантите и виси като люспа, готова да падне. Вътре не е останало нищо друго освен глупави коли от по-стари модели и мрак. Стиснал детонатора, пропълзявам навътре в гаража, като удвоявам разстоянието между мен и епицентъра на бъдещата експлозия, защото не съм взел обичайните предпазни мерки.

Едно-единствено парче бетон с размерите на юмрук е предостатъчно, за да направи човешката глава на спагети в тенджерата на каската. Намирам Доун, която ме чака в гаража. Тя също не е стояла без работа. Гуми. Автомобилни гуми, натрупани по пет една върху друга. Жена ми е претърсила гаража и е намерила колите от стари модели, останали в него. Свалила е гумите и ги е дотъркаляла до входа на гаража, който води навътре към блока.

Освен това в гаража се носи някаква странна миризма, на нещо като бензин.

Изведнъж разбирам всичко. Прикритие. Доун ме поглежда, повдига вежди и плисва още бензин върху една гума.

— Аз ще ги паля, а ти ще ги търкаляш — казва тя.

— Дявол да го вземе, жено, ти си истински гений — казвам аз.

Очите ѝ се опитват да се усмихнат в отговор, но острите очертания на устата ѝ сякаш са изсечени от камък. Застанали на

безопасно място в гаража, търкаляме десетина запалени гуми навън на улицата. Те се преобръщат и горят, като изпълват въздуха с кълба от дим, през които не се вижда нищо. Оставаме в тъмното и слушаме как бавно се приближава една кола. Тя спира пред гумите, като сигурно мисли как да ги заобиколи.

Отстъпваме по-назад в гаража.

Вдигам детонатора в ръката си и свалям предпазителя. В тъмнината на гаража пред очите ми се появява яркочервена светлинка. Усещам студения метален прекъсвач под палеца си. Прегръщам Доун с едната си ръка, целувам я по бузата и натискам прекъсвача. От другата страна на улицата се разнася остър трясък и земята подскача под краката ни. В тъмната пещера на гаража отеква дълбоко ръмжене. Изчакваме още пет минути в мрака, като слушаме дишането си. След това двамата с Доун се изкачваме по рампата, ръка за ръка, към разбитата врата. Стигаме до върха, надничаме през разкъсаните краища на изхода и примигваме на слънчевата светлина. Пред очите ни е новото лице на града.

Покривът на блока от другата страна на улицата дими. Разбити са хиляди прозорци и стъклата са се посипали по улицата, където са натрупани на хрущящ слой, подобно на рибешки люспи. Земята е обсипана с отломки, а цялата фасада на нашия блок е надупчена и изронена от взрива. По улицата са разхвърляни лампи, табели и телефонни стълбове. Навсякъде, където погледнем, са натрупани парчета от настилката, тухли и хоросан, дебели черни кабели, скъсани водопроводни тръби, разтопени орнаменти от ковано желязо и цели тонове други неразпознаваеми отломки. Колата си стои паркирана до купчината горящи гуми. Смазана е под един бетонен отломък с формата на торта, а арматурата стърчи като счупена кост от него. Задущливите черни валма дим от горящите гуми изпълват въздуха и закриват небето.

Има и пепел. В обичайния случай пожарникарите измиват пепелта с маркучите си, докато гасят пожара. Когато ги няма, пепелта се наслоява навсякъде като мръсен сняг. Не виждам никакви следи от гуми, което ми подсказва, че оттук не са минавали коли — все още. Доун вече търкаля една запалена гума към кръстовището. Препъвам се в отломките по средата на улицата и за момент се чувствам така, все едно този град отново е мой. Тегля един ритник отстрани на

разрушената кола. Влагам цялата си тежест в него, така че да оставя вдлъбнатина на вратата.

Пипнах те, копеле мръсно. А твоите приятелчета ще трябва да се научат да се катерят, ако искат да пипнат мен.

Притискам ръкава си до устата, за да се предпазя, и оглеждам разрушенията по фасадите. После започвам да се смея. Смея се дълго и силно. Смахът ми отеква от сградите и дори Доун вдига поглед от гумата, която търкаля, и успява да ми се усмихне накриво.

Сетне ги виждам. Хора. Едва пет-шест души, които излизат на светло от входовете на сградите по-надолу по улицата. Значи животът в квартала не е спрял, мисля си аз. Просто се е скрил. Хората, моите съседи, един по един излизат на улицата. Вятърът разнося мастиленочерния дим над главите ни. По цялата пресечка горят малки пожари. Навсякъде са разпръснати отломки. Нашето малко парче от Америка прилича на военна зона. А ние приличаме на оцелелите в някакъв катастрофичен филм за края на света. Всъщност точно на такива трябва да приличаме в този момент, мисля си аз.

— Слушайте — обявявам на раздърпания полукръг от оцелели. — Тук няма да бъдем в безопасност още дълго време. Машините ще се върнат. Ще се опитат да разчистят всичко, но ние не бива да им позволяваме да го направят. Те са *направени* за този град, но ние не можем да ги оставим в него. Не бива да ги улесняваме да ни преследват. Трябва да ги забавим. Дори да ги спрем, ако можем.

И когато най-сетне го казвам на глас, едва вярвам на ушите си. Но знам какво трябва да се направи, колкото и да е трудно. Затова поглеждам в очите на моите събратья, които са оцелели. Поемам си дълбоко дъх и им казвам истината:

— Ако искаме да живеем, трябва да *унищожим* *Ню Йорк*.

Техниката на разрушение, приложена за пръв път в Ню Йорк от Маркърс Джонсън и съпругата му Доун, през следващите няколко години е използвана в целия свят. Оцелелите в градовете жертват цялата инфраструктура още в самото начало, за да могат да се окопаят, да останат живи и да отвърнат на удара. Тези упорити градски жители образуват ядрото на ранната човешка съпротива.

Междувременно милиони бежанци продължават да се изтеглят извън градовете, където Роб все още не се е развил достатъчно, за да действа срещу тях. Но той скоро ще го направи.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

3. МАГИСТРАЛА 70

Лора, баща ти е. Стават страшни неща, не мога да говоря. Чакай ме на автомобилната писта „Индианаполис“. Трябва да тръгвам.

Марсело Перес

ЧАС НУЛА

Докладът включва разговори, подслушани в лагер за принудителен труд, записи от крайпътни охранителни камери и емоционалния разказ на бивша сенаторка пред нейните другари в затвора. Лора Перес, майката на Матилда и Полан Перес, не е имала никаква представа за ключовата роля, която ще изиграе нейното семейство в предстоящия конфликт — нито пък за това, че след три години нейната дъщеря ще спаси както моя живот, така и живота на бойните ми другари.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Побързай, Нолан — подвиква Матилда, стиснала една карта, и се вмъква в топлата кола.

Седемгодишният Нолан е застанал на банкетата, а дребният му силует е очертан на настилката от лъчите на зората. Той се поклаща и с всички сили се съсредоточава върху задачата да се изпишка. Най-сетне от една локвичка в праха се издига мъгла. Утрото е влажно и студено на пустото шосе с две платна в щата Охайо. На километри наоколо се

простираат мълчаливи възвишения. Древната ми кола се дави и изпраща облаци от въглероден окис над пътната настилка, покрита с роса. Някъде далеч изпищява хищна птица.

— Видя ли, мамо? Казах ти, че не биваше да му даваме да пие ябълковия сок.

— Матилда, дръж се добре с брат си. Няма да имаш друг.

Това е характерна майчинска реплика и аз сигурно съм я казвала хиляда пъти. Но тази сутрин откривам, че се наслаждавам на нормалността на момента. Когато сме заобиколени от необикновеното, търсим обикновеното.

Нолан приключва. Но вместо да седне отзад, той се покатерва на предната седалка, право в скута на сестра си. Матилда завърта очи към небето, но не казва нищо. Брат ѝ не е много тежък, а е изплашен. И тя го знае.

— Вдигнали ципа, приятелче? — питам по навик.

После изведнъж си спомням къде се намирам и какво се случва или ще се случи съвсем скоро. Може би. Очите ми се стрелват към огледалото за обратно виждане. Все още няма нищо.

— Хайде да тръгваме, мамо — казва Матилда.

Тя отваря картата и я поглежда съсредоточено като някаква миниатюрна версия на възрастен човек.

— Имаме още близо осемстотин километра.

— Искам да видя дядо — хленчи Нолан.

— Добре, добре — казвам аз. — Потегляме. Повече няма да спираме за тоалетна. Няма да спираме, докато не стигнем до къщата на дядо.

Натискам газта. Колата се люшва напред, натоварена с контейнери с вода, кутии с храна, два куфара с анимационни герои и принадлежности за къмпинг. Под седалката имам пистолет „Глок-17“ в черен пластмасов калъф с облицовка от сива пластмасова пяна. Никой никога не е стрелял с него.

През последната година светът се промени. Технологията ни започна да полудява. Имаше инциденти. Те се натрупваха — бавно, но несъмнено. Транспортните ни средства, комуникациите, националната отбрана. На колкото повече инциденти ставах свидетел, толкова по-кух ми се струваше целият свят — сякаш всеки момент ще се разпадне и ще се срине.

А след това дъщеря ми разказа една история. Матилда ми разказа за „Живо бебе“ и завърши с думите, които нямаше как, нямаше откъде да знае: Закон за защита от роботите.

И когато го каза, аз я погледнах в очите и разбрах всичко.

Сега бягам. Бягам, за да спася живота на децата си. Технически погледнато, това е извънредна ваканция. Лично време. Днес има заседание на Сената. Може би съм полудяла. Надявам се да е така. Защото вярвам, че в нашата технология се крие нещо. Нещо зло.

Днес е Денят на благодарността.

Вътре в старата кола е шумно. По-шумно, отколкото във всяка друга кола, която някога съм карала. Не мога да повярвам, че децата заспаха. Чувам как гумите дъвчат настилката на шосето. Грубите вибрации се предават директно през волана в ръцете ми. Когато натискам спирачката с крак, тя премества една накладка, която прилага триене върху колелата. Дори копчетата и бутоните, които стърчат от таблото, са солидни и механични. Единственото ценно нещо в тази кола е сателитното радио. Елегантно и модерно, то бълва поп музика, която успява да ме държи будна и да ме разсейва от шума на пътя.

Не съм свикнала да върша работата вместо технологичните устройства. Бутоните, които натискам обикновено, нямат нужда от моята сила, а само от намерението ми. От бутоните се иска да бъдат слуги, които очакват да предадат човешката команда на машината. Вместо това тази шумна, глупава купчина стомана, която управлявам, настоява стриктно да обръщам внимание на всеки завой и да поддържам ръцете и краката си в готовност във всеки момент. Колата не поема никаква отговорност за шофирането. Остава целия контрол на мен. Което изобщо не ми харесва. Не искам да упражнявам контрол. Просто искам да пристигна там, закъдето съм тръгнала.

Но това е единствената кола без чип за транспортна комуникация, която успях да намеря. Правителството направи ЧТК задължителни преди повече от десет години, както бяха направили по-рано с предпазните колани, въздушните възглавници и нивата на вредните емисии. По този начин колите могат да си говорят помежду си. Могат да измислят заедно как да избегнат или да намалят до минимум щетите броени милисекунди преди сблъсъка помежду си.

Отначало имаше проблеми. Една автомобилна компания върна за ремонт няколко милиона коли, защото чиповете им твърдяха, че се намират на метър и половина по-напред от мястото, където в действителност бяха в момента. Кое то караше останалите коли да завиват без нужда — и понякога да се блъскат в дърветата край пътя. Но в дългосрочен план чиповете са спасили стотици хиляди човешки живота.

Новите коли се произвеждат с вградени ЧТК, а на старите е задължително да се монтират такива. Някои коли като тази например бяха пенсионирани — защото бяха толкова примитивни, че дори не можеше да им се направи такъв монтаж.

Повечето хора смятат, че само идиот би карал толкова стара кола, особено с деца. Опитвам се да не обръщам внимание на тази мисъл, докато се концентрирам върху пътя и си представям как са шофирали хората едно време. Докато карам, постепенно ме обзема някакво усещане за безпокойство, което се настанява на възел по средата на гърба ми. Чувствам се напрегната, чакам. Но какво? Нещо се е променило. Нещо е различно отпреди и това ме плаши.

Не мога да определя какво е то. Шосето е пусто. От двете страни на прашните две платна има хилави храсти. Децата ми спят. Колата звучи по същия начин както досега.

Радиото. Вече съм чувала тази песен. Пуснаха я преди около двайсет минути. Стискам волана, гледам право напред и карам. Със следващата песен е същото. Както и с по-следващата. След петнайсет минути отново пускат първата песен. Сателитното радио превърта последния четвърт час музика в безкраен цикъл. Изключвам го, без да поглеждам към него. Тишина.

Съвпадение. Сигурна съм, че това е просто съвпадение. След още няколко часа ще стигнем до къщата на баща ми в провинцията. Той живее на трийсетина километра от Мейкън. И мрази техниката. Никога не е притежавал нито мобилен телефон, нито кола, произведена през последните двайсет години. Има радиостанции, много радиостанции и това е всичко. Сглобява ги сам от конструктори. Мястото, където съм отраснала, е отворено във всички посоки, пусто и безопасно.

Мобилният ми телефон звъни. Измъквам го от дамската си чанта и поглеждам номера, изписан на дисплея. Като говорим за вълка...

Обажда се баща ми.

— Татко?

— Лора, баща ти е. Стават страшни неща, не мога да говоря. Чакай ме на автомобилната писта „Индианаполис“. Трябва да тръгвам.

И връзката прекъсва. *Какво?!*

— Дядо ли беше? — пита Матилда, като се прозява.

— Да.

— Какво каза?

— Има промяна в плана. Иска да се срещнем на друго място.

— Къде?

— В Индианаполис.

— Защо?

— Не знам, мило.

Нещо проблясва в огледалото за обратно виждане. За пръв път от много време насам на шосето има и друго превозно средство. Изпитвам облекчение. Има още хора. В останалата част от света все още всичко е наред. Всичко е както трябва. Превозното средство е пикап. Хората в провинцията често карат пикапи.

Но когато пикапът ускорява и се приближава, започвам да изпитвам страх. Матилда забелязва бледото ми лице и притесненото ми намръщено лице. Усеща моя страх.

— Къде сме? — пита ме тя.

— Вече не остава много — отговарям аз, като наблюдавам огледалото за обратно виждане.

— Кой е зад нас?

Матилда се изправя на седалката и се обръща, за да погледне.

— Седи мирно, Матилда. Стегни си колана.

Кафявият пикап, нов модел, бързо нараства в огледалото за обратно виждане. Движи се плавно, но с прекалено висока скорост.

— Защо се приближава толкова бързо? — пита Матилда.

— Мамо? — обажда се Нолан, като търка очи.

— Тихо и двамата. Трябва да се съсредоточа.

В гърлото ми се надига страх. Взирам се в огледалото за обратно виждане. Натискам газта до ламарината, но кафявият пикап вече направо лети. Сякаш поглъща шосето. Не мога да откъсна очи от огледалото.

— Мамо! — възкликва Матилда.

Очите ми се стрелват обратно към мястото, където трябва да е шосето напред, и аз завъртам волана, за да се справя с един завой. Нолан и Матилда здраво се прегръщат. Успявам да подчиня колата и се връщам в правилното платно. Но после, точно докато излизаме от завоя на една дълга права, виждам друга кола в насрещното платно. Колата е черна и нова и вече няма къде да бягаме.

— Върни се на задната седалка, Нолан — казвам аз. — Сложи си колана. Матилда, помогни му.

Матилда се заема да избута малкия си брат от скута си и да го премести на задната седалка. Нолан ме гледа като зашеметен. Очите му се наливат със сълзи. Той подсмърча и протяга ръце към мен.

— Всичко е наред, миличко. Остави сестра си да ти помогне. Всичко ще бъде наред.

Не спирам да говоря успокояващо на детето, докато се концентрирам върху пътя. Очите ми прескачат между черната кола отпред и кафявия пикап отзад. И двете бързо се приближават към нас.

— Добре, мамо, сложихме коланите — докладва Матилда от задната седалка.

Истински малък войник. Преди да почине, майка ми често казваше, че Матилда е стара душа. Каза, че това се виждало в очите ѝ. В красивите ѝ зелени очи се виждала мъдростта от предишен живот. Задържам дъха си и стискам волана. Предният капак на кафявия пикап изпълва цялото огледало за обратно виждане, после изведнъж изчезва. Хвърлям поглед наляво с широко отворени очи и виждам как кафявият пикап се разтърсва, докато рязко преминава в насрещното платно. Една жена отвърща на погледа ми през прозореца на мястото до шофьора. Лицето ѝ е изкривено от ужас. По бузите ѝ се стичат сълзи, устата ѝ е отворена и аз осъзнавам, че тя крещи и удря с юмруци... А после изчезва, унищожена от челния сблъсък с черната кола. Като материя и антиматерия. Все едно взаимно са се изличили от физическата вселена.

Единствено ужасното механично стържене на метал, който се сблъсква с метал, отеква в ушите ми. Виждам в огледалото как тъмната купчина метал се търкаля встрани от шосето, като изхвърля дим и отломки след себе си.

И изчезва. Може би изобщо не се е случило. Може би съм си го въобразила.

Намалявам скоростта и отбивам встрани от пътя. Притискам челото си в хладната пластмаса на волана. Затварям очи и се опитвам да дишам, но ушите ми звънят, а лицето на онази жена сякаш е отпечатано от вътрешната страна на клепачите ми. Ръцете ми треперят и аз ги пъхам под бедрата си, за да се стегна. От задната седалка заваляват въпроси, но аз не мога да им отговоря.

— Добре ли е тази жена, мамо?

— Защо колите направиха така?

— Ами ако дойдат още коли?

Минават няколко минути. Въздухът болезнено влиза и излиза от стегнатата ми диафрагма. Сподавам хлиповете и емоциите си, за да не изплаша децата.

— Всичко ще бъде наред — казвам накрая. — Всичко ще бъде наред, деца.

Но гласът ми прозвучава фалшиво дори в собствените ми уши.

След десет минути се натъквам на първата катастрофа по пътя.

От изкривената купчина метал бълва дим, все едно през строшените прозорци се вие някаква черна змия, за да избяга на открито. Колата е обърната настрани до пътя. Мантинелата е изкривена на мястото, където колата се е блъснала в нея при катастрофата. От задния ѝ край се издигат пламъци.

А после забелязвам движение — човешко движение. За миг си представям как настъпвам газта и профучавам покрай мястото на катастрофата. Но не съм такъв човек. Поне все още не съм. Явно хората не се променят толкова бързо — дори по време на апокалипсиса. Отбивам от пътя на няколко метра от смачканата кола. Автомобилът е бял, с четири врати и регистрационни номера от щата Охайо.

— Стойте в колата, деца.

Предният капак на катастрофиралата кола е смачкан като салфетка. Бронята е паднала на земята, счупена надве и покрита с кал. Виждат се разбърканите части на двигателя, а гумите на колата сочат в различни посоки. Неволно ахвам, когато забелязвам, че единият край на счупената мантинела е пробил навътре вратата на колата на мястото до шофьора.

— Ехо? — подвиквам и надничам през прозореца на шофьорското място. — Имате ли нужда от помощ?

Вратата със скърцане се отваря и млад възпълен мъж пада на банкета. Той пропълзява на четири крака, а по лицето му се стича кръв. Кашля неудържимо. Приклякам и му помагам да се отдалечи от колата, като усещам как чакълът по банкета разранява коленете ми през чорапогащника.

Насилвам се да погледна в колата. По волана има кръв, а мантизелата абсурдно стърчи през прозореца на пътника до шофьора, но вътре няма никой друг. Слава богу, никой не е бил нанизан на шиш.

Косата ми влиза в лицето, докато издърпвам младия дебелак подалеч. Косата ми подскача с всяко вдишване и издишване. Отначало младият мъж ми помага. Но след няколко крачки се свлича по корем. Спира да кашля. Поглеждам назад към колата и забелязвам следа от блестящи капки по настилката. На предната седалка се е събрала локва от тъмна течност.

Бутам мъжа, за да го преобърна по гръб. Главата му отпуснато се завърта. Сините му очи са отворени. Виждам черни сажди по устата му, но той не диша. Поглеждам надолу и веднага извърщам поглед. Едно голямо парче плът отстрани на тялото му е откъснато от мантизелата. Нащърбената дупка зее като урок по анатомия. Известно време чувам само шума на пламъците от вятъра. Какво мога да направя? Хрумва ми само едно: да се преместя, така че тялото ми да закрива мъртвия мъж от погледа на децата ми.

В този момент звъни мобилен телефон. Чува се от джоба на ризата на мъжа. С окървавени пръсти напипвам телефона. И когато го изваждам и го притискам към ухото си, чувам нещо, което смачква и последната искрица на надеждата, която тлееше дълбоко в мен.

— Кевин — казва телефонът. — Баща ти е. Стават страшни неща. Не мога да говоря. Чакай ме на автомобилната писта „Индианаполис“. Трябва да тръгвам.

С изключение на името е *съвсем същото съобщение*. Още един инцидент. Нещата се натрупват.

Хвърлям телефона на гърдите на мъртвеца и се изправям. Връщам се в старата си кола и стискам волана, докато ръцете ми не спират да треперят. Не си спомням дали съм видяла или чула нещо

друго през следващите няколко минути. След това включвам на скорост.

— Отиваме в къщата на дядо, деца.

— Ами Индианаполис? — пита Матилда.

— Не мисли за него.

— Но дядо каза...

— Това не беше дядо ти. Не знам кой беше. Но ние отиваме при дядо.

— Добре ли е онзи мъж? — пита Нолан.

Матилда отговаря вместо мен.

— Не — казва тя. — Онзи мъж е мъртъв, Нолан.

Не ѝ се скарвам. Не разполагам с този лукс.

Вече е тъмно, когато гумите на колата ни изхрущяват по износения чакъл на алеята пред къщата на татко. Най-сетне, слава богу, старата кола се задавя и спира. Изтощена, оставям двигателя да угасне. Тишината, която следва, е като вакуум.

— Добре дошли у дома — прошепвам аз.

Нолан е заспал в скута на Матилда, отпуснал глава на кокалестото ѝ рамо. Очите на дъщеря ми обаче са отворени, а лицето ѝ е напрегнато. Изглежда силна — като яростен ангел под разбърканата си тъмна коса. Очите ѝ сканират двора на къщата по начин, който ме тревожи.

Едва тогава и аз започвам да регистрирам подробностите. По моравата има следи от гуми. Външната врата с мрежа против насекоми зее отворена и сякаш удря шамари на къщата, докато се люлее от вятъра. Колите ги няма в гаража. В къщата не свети. Част от дървената ограда е съборена. И тогава входната врата на къщата започва да се отваря. От другата страна се вижда само мрак. Протягам се и хващам малката ръка на Матилда.

— Бъди смела, миличка — казвам аз.

Матилда се подчинява. Захапва страха между зъбите си и го стиска толкова здраво, че да не може да помръдне. Стиска ръката ми и здраво прегръща дребното тяло на Нолан с другата си ръка. Когато разбитата дървена врата се отваря със скърцане, Матилда не извърща поглед, не затваря очи и дори не мигва. Знам, че детето ще бъде смело.

Независимо какво ще излезе от тази врата.

Лора Перес и семейството ѝ изчезват безследно и минава почти цяла година, преди да се появят отново. Това се случва при регистрацията им в списъка на затворниците в лагера за принудителен труд в Скарсдейл, недалеч от Ню Йорк.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

4. ГРЕЙ ХОРС

*В галоп към резервата,
земя на племената,
където се родих.*

Уди и Джак Гътри,
около 1944 г.

ЧАС НУЛА

Полицай Лони Уейн Блантън е записан как разказва следното на един млад войник, който минава през резервата на племето осейдж в централната част на щата Оклахома. Ако не бяха смелите действия на Лони Уейн по време на Час нула, човешката съпротива може би никога нямаше да се роди — поне в Северна Америка.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Не спирам да мисля за машините, откакто разпитах онова хлапе за историята, станала с него и неговия приятел в сладкарницата. Грозна работа. Естествено, според мен мъжете не бива да носят косата си на конска опашка. Но въпреки това не спирах да си отварям очите, след като чух за онова.

Три месеца по-късно всички коли в града полудяват. Двамата с Бъд Козби седим в закусвалнята „Ейкърн“. Бъд ми разправя за внучката си, която е спечелила някаква „престижна международна

награда“ според неговите думи, когато хората навън започват да крещят. Аз оставам на място от предпазливост. Бъд отива до прозореца. Избърсва мръсното стъкло и се навежда, като се подpira със старите си ревматични ръце на коленете. И точно в този момент кадилакът на Бъд разбива витрината на закусвалнята като някаква сърна, която скача право към предното стъкло на колата ти, докато караш със сто и петдесет километра в час в тъмното по някоя магистрала. Навсякъде се разхвърчават стъкла и метални парчета. Ушите ми започват да звънят и едва след секунда осъзнавам, че Ронда, сервитьорката, държи една кана с вода и крещи така, сякаш иска да откачи тъпата си глава от раменете.

Поглеждам през новата дупка в стената и виждам линейка, която профучава по средата на улицата, блъсва един мъж, който ѝ маха да спре, и продължава. Кръвта на Бъд бързо се събира на локва под заседналия кадилак.

Веднага изчезвам през задния вход. Поемам през гората. Докато вървя между дърветата, все едно нищо не е станало. В гората се чувствам в безопасност както винаги. Това няма да продължи дълго. Но ще продължи достатъчно дълго, колкото мъж на петдесет години с каубойски ботуши, подгизнали от кръв, да се добере до дома.

Къщата ми е недалеч от магистралата в посока Поуни. Влизам вътре, наливам си чаша студено кафе и се настанявам на верандата. Гледам с бинокъла и виждам, че движението по магистралата почти е спряло. После изведнъж минава цяла колона. Десет коли, които се движат на сантиметри една след друга с максимална скорост. Зад волана няма никого. Просто роботите се придвижват от едно място на друго възможно най-бързо. От другата страна на магистралата се вижда комбайн, който е спрял в двора на моя съсед. В машината няма никой, но двигателят явно работи на празен ход, защото над него се вижда мараня.

Не мога да хвана никого по портативната полицейска радиостанция, телефонът в къщата не ми оказва никакво съдействие, а въглените в печката на дърва са единственото, което прогонва студа от хола ми; електричеството съвсем официално е прекратило работа. Къщата на най-близкия ми съсед е на километър и половина от моята и аз започвам да се чувствам адски самотен. На верандата изглежда горе-долу толкова безопасно, колкото положението на шоколадова поничка

върху мравуняк. Затова не се бавя. Приготвям си храна за път в кухнята: сандвич със салам и кисели краставички и термос с подсладен студен чай. После се отправям към гаража, за да видя какво става с мотоциклета на сина ми. Машината е „Хонда 350“ и не съм я пипвал от две години. Само седи в гаража и събира прах, откакто моето момче отиде в армията. Трябва да уточня, че Пол не отиде някъде, където ще стрелят по него. Не, той е преводач. Стреля само с езика си. Умно момче. Не като баща си.

Както се развиват нещата, по-добре, че момчето ми го няма. Това е първият случай, когато се чувствам така. Той е единственият ми близък човек, нали разбирате? А не е много умно да слагаш всички яйца в една кошница. Просто се надявам да си носи оръжието, където и да се намира. Знам, че умее да стреля с него, защото аз съм го учил.

Минава цяла минута, докато успея да запаля мотоциклета. А после едва не губя живота си, защото не съм обърнал достатъчно внимание на най-голямата машина, която притежавам. Да, точно така — неблагодарната ми стара патрулка се опитва да ме смачка в собствения ми гараж и едва не успява. Истински късмет, че се изръсих със сто долара повече за кутия за инструменти „Трейдсман“ от истинска стомана. Вече не става за нищо, защото в нея е забита предната броня на полицейска патрулна кола с двигател от 250 конски сили. А аз стърча по средата на разстояние от петдесет сантиметра между стената и проклетата кола, която се е опитала да ме убие.

Сега патрулката се опитва да даде на заден ход, а гумите ѝ свирят по бетона, сякаш цвили стреснат кон. Изваждам револвера си, заобикалям колата до прозореца на шофьорското място и стрелям няколко пъти в малкия стар компютър в нея.

Застрелях собствената си патрулка. Това не е ли най-проклетата идиотщина, която сте чували? Аз съм полицейски служител, а няма никакъв начин да помогна на хората. Струва ми се, че правителството на Съединените щати, на което редовно плащам данъци, а в замяна то ми осигурява една дреболия, наречена цивилизация, се е подрискало точно когато имам най-голяма нужда от него.

За мой късмет аз съм член и на още една нация, която не ме кара да плащам никакви данъци. Тази нация си има собствена полиция, затвор, болница, вятърна електроцентрала и църкви. Както и горски пазачи, адвокати, инженери, бюрократи и много голямо казино, в което

никога не съм имал удоволствието да стъпя. Моята родина — другата ми родина — са земите на племето осейдж. А те са на около трийсет километра от къщата ми, в място на име Грей Хорс — родината на всички индианци от това племе.

Ако искаш да кръстиш детето си, да се ожениш или каквото и да е друго — трябва да отидеш в Грей Хорс, или Ко-уа-хо-ца, както е индианското му име. По силата на властта, която ми е дадена от индианското племе осейдж от щата Оклахома, аз ви обявявам за съпруг и съпруга, както се казва в някои определени случаи. Ако имате някаква индианска кръв от племето осейдж във вените си, рано или късно ще се отправите по един самотен черен път с много завои, наречен общинско шосе E0320. Правителството на Съединените щати му е избрало това име и го е записало в картата, но шосето води към едно място, което си е само наше: Грей Хорс.

На това шосе дори няма пътни знаци. Пътят към дома няма нужда от знаци.

Мотоциклетът ми вие като ранена дива котка. Усецам жегата от ауспуха през джинсите си, когато най-сетне удрям спирачките и спирам по средата на черния път сред хрущене на чакъл.

Пристигнах.

И не съм единственият. На шосето е пълно с хора. От племето осейдж. Виждат се много тъмни коси и очи и широки носове. Мъжете са едри и с телосложение на танк, облечени с джинси и прилежно запасани каубойски ризи. Жените... ами жените са със същото телосложение както мъжете, но са облечени с рокли. Хората са пристигнали с очукани мръсни комбита и стари фургони. Някои са пристигнали на кон. Един полицай от племето кара АТВ, боядисано в камуфлажни цветове. Изглеждат така, сякаш са се приготвили за дълга екскурзия сред природата, която може би никога няма да свърши. И това е мъдро от тяхна страна. Защото и аз имам чувството, че няма да свърши.

Действаме по инстинкт, така си мисля. Когато животът те блъсне толкова грубо, веднага потегляш обратно към дома си, за да си ближеш раните и да събереш сили да отвърнеш на удара. Старейшините живеят тук през цялата година, като се грижат за къщите — повечето празни.

Но всеки юни Грей Хорс посреща И'н-лон-чка, Големия танц. И тогава всеки от племето осейдж, който не е инвалид — както и доста от тези, които са, — се връща в своя дом. Тази ежегодна миграция е навик, който се е просмукал в костите ни, от раждането до смъртта. Пътят е познат на самите ни души.

Разбира се, има и други градове на племето осейдж, но Грей Хорс е по-особено място. Когато племето пристигнало в щата Оклахома по Пътя на сълзите, то изпълнило едно предсказание, което носим със себе си от векове: че някой ден ще се преселим в нова земя с огромно богатство. И като се има предвид колко нефт блика от нашата земя, както и договорът ни за пълни права върху минералните ресурси, който не подлежи на промяна, предсказанието се е изпълнило на сто процента.

Това е индианска земя открай време. Моят народ е опитомявал диви кучета по тези равнини. В онова мъгливо време преди началото на историята, тъмнокоси и тъмнооки хора — точно като тези, които са се събрали сега на шосето — вече са живеели тук и са строили погребални могили, които могат да съперничат на египетските пирамиди. Ние сме се грижили за тази земя и след много болка и сълзи тя ни се отплати с лихвите.

Виновни ли сме, че заради всичко това племето осейдж е малко надуто?

Грей Хорс е разположен на върха на малък хълм, ограден от стръмните клисури, прорязани от реката Грей Хорс Крийк. Общинският път стига до него, но за да влезете в самия град, трябва да продължите пеша. Вятърната електроцентрала в равнините на запад от хълма произвежда достатъчно електричество за моя народ, а излишното количество се продава. На това място индианците от племето осейдж танцуват най-свещения си танц. То прилича и на поднос, вдигнат към боговете, за да гледат дали изпълняваме правилно нашите церемонии.

Хората казват, че танцуваме И'н-лон-чка вече повече от сто години, за да отпразнуваме началото на всяка нова пролет. Но аз имам някои съмнения по този въпрос. Онези старейшини, които са избрали Грей Хорс, са били сурови мъже — ветерани от геноцида срещу индианците. Те са били научени да оцеляват по трудния начин. Гледали са как кръвта на племето им изтича в земята и са видели как

народът им е бил покосен. Дали е случайно, че Грей Хорс е на високо място с добри огневи линии, достъп до прясна вода и ограничени маршрути към върха? Не мога да кажа с точност. Но мястото наистина е страхотно — на върха на симпатичния малък хълм по средата на нищото.

Работата е там, че дълбоко в себе си И'н-лон-чка не е танц на плодородието. Знам го, защото танцът винаги се започва от най-възрастните мъже от всяко семейство. Жените и децата следват, естествено, но ние — мъжете — започваме първи. Ако трябва да сме честни, има само една причина да се отдава чест на най-възрастния мъж в семейството — ние сме воините на племето.

И'н-лон-чка е танц на войната. И винаги е бил такъв.

Слънцето бързо залязва, докато се изкачвам по стръмната пътека към самия град. Подминавам семейства, които мъкнат палатки, екипировка и децата си. На платото вече е запален огън, който хвърля отблясъци в сумрачното небе.

Кладата е по средата на правоъгълна поляна, от четирите страни на която има пейки от разцепени дънери. Искрите от въглените подскочат и се смесват с ярките искри на звездите. Ще бъде студена ясна нощ. Хората от племето, стотици хора, са скупчени на малки групи. Изпитват болка и страх, но и надежда.

Веднага щом пристигам, чувам дрезгав изплашен вик, който се разнася близо до огъня. Ханк Котън е хванал за яката някакъв младеж, най-много на двайсет години, и го разтърсва като парцалена кукла.

— Боклук! — вика той.

Ханк е висок почти два метра и як като гризли. Освен това е бивш професионален футболист, при това от най-добрите, и хората тук се осланят повече на него, отколкото биха се осланяли на самия Уил Роджърс, ако изведнъж излезеше от гроба с ласо в ръка и блясък в очите. Хлапетото просто виси в ръката му, отпуснато като котенце в устата на майка си. Хората наоколо не смеят да се обадят. Веднага разбирам, че аз ще трябва да се оправям. Нали съм служител на реда и закона и прочие.

— Какво става тук, Ханк? — питам го аз.

Ханк ме поглежда отвисоко и пуска хлапетото.

— Той е от проклетите чероки, Лони. Няма място тук.

Ханк леко блъсва хлапето, което едва не пада на земята.

— Защо не се върнеш в собственото си племе, момче?

Младежът оправя скъсаната си риза. Той е висок и кльощав, а косата му е дълга — точно обратното на едрите мъже от племето осейдж, които са се надвесили над него от всички страни.

— Успокой топката, Ханк — казвам аз. — Намираме се в извънредна ситуация. Адски добре знаеш, че това хлапе няма да успее да се измъкне само.

Момчето решава да се обади.

— Приятелката ми е от племето осейдж — казва то.

— Приятелката ти е мъртва — изплюва в отговор Ханк и гласът му потреперва. — А дори да не беше, ние не сме от едно племе.

Ханк се обръща към мен, огромен на светлината от огъня.

— А ти си прав, Лони Уейн. Ситуацията *наистина* е извънредна. И точно затова трябва да се държим здраво помежду си. Не можем да пускаме външни хора, ако искаме да оцелеем.

Той ритва земята и хлапето неволно се свива.

— Чупката, *биека!*

Поемам си дълбоко дъх и заставам между Ханк и хлапето. Точно както очаквам, това изобщо не се харесва на Ханк. Той забива големия си показалец в гърдите ми.

— Не искаш да правиш това, Лони. Сериозно ти говоря.

Преди положението да се влоши съвсем, се обажда майсторът на барабана. Джон Тенкилър е дребен мъж, слаб като вейка, с тъмна набръчкана кожа и ясни сини очи. Живее тук от цяла вечност, но някаква магия го поддържа пъргав като върбова клонка.

— Стига толкова, Ханк — казва Джон Тенкилър. — И двамата с Лони Уейн сте най-големите синове от семействата си и заслужавате моето уважение. Но първородните права не означават беззаконие.

— Джон — отговаря Ханк. — Ти не видя какво стана в града. Касапница. Светът се разпада по шевовете. Племето ни е в опасност. И всеки, който не е от племето, представлява заплаха за него. Трябва да направим всичко възможно, за да оцелеем.

Джон оставя Ханк да свърши, преди да погледне към мен.

— С цялото ми уважение, Джон, не става дума за едно племе срещу друго. Дори не става дума за бели, кафяви, черни или жълти.

Адски сигурно е, че има заплаха, но тя не идва от другите хора. Идва *отвън*.

— От демоните — промърморва старейшината, а през тълпата преминава тръпка.

— *От машините* — натъртвам аз. — Не ми говори за чудовища и демони, Джон. Това са просто глупави стари машини и ние можем да ги избием. Но роботите нямат специално отношение към различните човешки раси. Те искат да сложат край на всички нас. На всички човешки същества. Ще трябва да действваме заедно срещу тях.

Ханк не може да се сдържи.

— Никога не пускаме външни хора в кръга на барабана — казва той. — Това е *затворен* кръг.

— Така е — потвърждава Джон. — Грей Хорс е свещено място.

Хлапето решава да избухне в неподходящия момент.

— Стига бе, човече! Не мога да се върна там. Градът е като капан. Всички там вече са мъртви, по дяволите! Казвам се Ларк Железния облак. Чуваш ли? И аз съм индианец колкото вас. А вие искате да ме убиете само защото не съм от племето осейдж?

Отпускам ръка на рамото на Ларк, за да не кипне точно сега. Настава пълно мълчание, в което се чуват само припукването на огъня и щурците в полето. Виждам кръг от лица на хора от племето осейдж, безизразни като камъни.

— Да танцуваме за това, Джон Тенкилър — казвам аз. — Проблемът е голям. По-голям от всеки от нас. И сърцето ми казва, че трябва да изберем какво място ще заемем в историята. Затова нека първо да танцуваме.

Майсторът на барабана свежда глава. Всички стоим неподвижно и очакваме решението му. Добрият тон изисква да го изчакаме, дори ако се наложи да го чакаме до сутринта. Не се налага. Джон вдига мъдрото си лице към нас и очите му ни пронизват като диамантени резци.

— Ще танцуваме — казва той. — И ще чакаме знак.

Жените помагат на танцьорите да се подготвят за церемонията. Когато свършват с оправянето на костюмите ни, Джон Тенкилър изважда една издута кожена кесия. Майсторът на барабана бърка с два

пръста в нея и изважда влажна буца охра. После преминава по редицата от десетина танцьори и оставя по една следа с червената глина на челото на всеки от нас. Усещам студената ивица глина на лицето си — огънят на ци-жу. Тя бързо изсъхва и заприличва на съсирена кръв. Може би е знак за онова, което ни очаква.

Големият барабан е издигнат по средата на поляната. Джон е приклепнал до него и удря в постоянен ритъм — там-там-там, — който изпълва нощта. Сенките подскачат. Тъмните очи на публиката не се откъсват от нас. Един по един ние — най-големите синове — се изправяме и започваме нашия танц около кръга на барабана.

Преди десет минути бяхме полицаи, адвокати и шофьори на камиони, но сега сме воители. Облечени с носите си — боброви кожи, пера, мъниста и лентички, — ние сме част от традиция, която няма място в историята. Трансформацията е внезапна и разтърсваща. Мисля си, че танцът на войната е като сцена, запечатана в кехлибар — неразличима от своите братя и сестри във времето.

Той започва и аз си представям налудничавия свят на хората, който се променя и развива отвъд играещата светлина на огъня. Този външен свят непрестанно се стреми напред, опиянен и изгубил контрол върху себе си. Но лицето на племето осейдж остава едно и също, вкоренено в земята на това свято място и в топлината на този вечен огън.

И така, ние танцуваме. Ударите на барабана и движенията на мъжете са хипнотизиращи. Всеки от нас се съсредоточава върху себе си, но естествено влизаме и в съдбовна хармония. Приклякаме, подскачаме и се плъзгаме около огъня плавно като змии. Очите ни са затворени, движим се заедно като един.

Докато се въртя опипом около огъня, усещам червеното трепкане от светлината на пламъците, което притиска вените на стиснатите ми клепачи. След известно време този червен мрак се отваря пред затворените ми очи — все едно се вирам през ключалка в някаква гигантска тъмна пещера. Това е окото на съзнанието ми. И аз знам, че скоро ще видя образите на бъдещето, очертани пред него в червено.

Ритъмът на телата ни освобождава умовете ни. Окото на съзнанието ми показва отчаяното лице на онова момче от сладкарницата. В ушите ми отеква обещанието, което му дадох. Усещам металическия мирис на кръвта, която се е събрала на локва по

белите плочки на пода. Вдигам поглед и виждам силует, който излиза от задния вход. Тръгвам след него. Тайнственият силует спира на тъмния праг и бавно се обръща към мен. Потръпвам и едва сдържам вика си, когато виждам демоничната усмивка, нарисувана на пластмасовото лице на моя враг. Машината държи нещо в трите пръста на ръката си: малък жерав, сгънат от хартия като оригами.

И тогава ударите на барабана спират. Танцът замира. Отварям очи. Останали сме само аз и Ханк. Дъхът ми излиза на бели облаци. Когато се протягам, ставите ми изпукват като конфети. Ресните на ръкава ми са заскрежени. Тялото ми се чувства така, сякаш току-що съм се събудил, но умът ми изобщо не е заспивал.

Небето на изток вече е обагрено в бебешко розово. Огънят продължава да гори яростно както преди. Хората от моето племе са налягали около кръга на барабана и спят. Двамата с Ханк сигурно сме танцували в продължение на цели часове, като роботи. После забелязвам Джон Тенкилър. Той стои неподвижен като скала. Много бавно вдига ръка и посочва към зората.

В сенките на изток стои бял мъж с окървавено лице. В челото му са забити парчета натрошено стъкло. Той се олюлява и парчетата стъкло проблясват на светлината на огъня. Крачолите на панталона му са мокри и почернели от кал и листа. С лявата си ръка носи заспало момиченце, заровило лице в рамото му. Пред мъжа стои малкият му син, може би на десет години, отпуснал глава от изтощение. Силната дясна ръка на мъжа държи слабичкото рамо на момчето. Не се вижда нито съпруга, нито някой друг.

Аз, Ханк и майсторът на барабана гледаме мъжа с любопитство. Лицата ни са изцапани със засъхнала глина и сме облечени в дрехи, по-стари от първите колонизатори. Мисля си как на този мъж сигурно му се струва, че е минал през земята и се е върнал в миналото. Но бледоликият сякаш гледа право през нас, изпаднал в шок от ужаса и болката. В този момент момченцето вдига поглед. Малките му кръгли очи са широко отворени и изпълнени с мъка, а на бледото му чело има ръждивочервена ивица засъхнала кръв. Въпреки че стои там, момчето е белязано с огъня на ци-жу. Двамата с Ханк се споглеждаме и всяко косъмче от тялото ни настръхва. Момчето е белязано, но не от нашия майстор на барабана.

Хората започват да се пробуждат и тихо да говорят помежду си. След няколко мига майсторът на барабана заговаря с дълбокото ръмжене на древна, често произнасяна молитва:

— И нека отражението на огъня по небесата да бележи телата на нашите воини. И нека в този ден и час телата на народа уа-жа-же да бъдат поразени от червеното на огъня. И нека пламъците да полетят във въздуха и да накарат стените на самото небе да почервенят от аления им блясък.

— Амин — отговаря му племето.

Белият мъж вдига ръка от рамото на сина си и на него остава идеален, блестящ отпечатък от окървавената му длан. Мъжът умолително протяга ръката си към нас.

— Помогнете ни — прошепва той. — Моля ви. Те идват.

Племето осейдж не връща нито един бежанец по времето на Новата световна война. Грей Хорс се превръща в бастион на човешката съпротива. По целия свят започват да се носят легенди за съществуването на оцеляла човешка цивилизация в средата на американския континент и за дръзкия каубой, който живее там и плюе в лицето на роботите.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

5. ДВАЙСЕТ И ДВЕ СЕКУНДИ

Всичко има съзнание. Съзнанието на лампата.
Съзнанието на бюрото. Съзнанието на робота.

Такео Номура

ЧАС НУЛА

Колкото и да е трудно за вярване, към този момент от историята господин Такео Номура все още е най-обикновен възрастен ерген, който живее сам в комплекса „Адачи“ в Токио. Събитията от този ден са описани от него в едно интервю. Спомените му се потвърждават от записи, направени от автоматичната система в старческия дом на Такео и от домашните работи, които работят в него. Този ден отбелязва началото на едно интелектуално пътешествие, което в крайна сметка довежда до освобождаването на Токио и на района около него.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Странен шум. Много слаб. Много необичаен. Цикличен шум; чува се отново и отново. Засичам го с джобния часовник, който лежи в жълто петно от светлина на работния ми плот. Известно време е съвсем тихо и аз чувам как търпеливо тиктака стрелката на секундите. Какъв чудесен звук.

В апартамента е тъмно с изключение на светлината от моята лампа. Административният мозък на сградата деактивира осветлението на тавана в десет часа всяка вечер. Сега е три сутринта.

Докосвам стената. Точно двајсет и две секунди по-късно чувам далечно ръмжене. Тънката стена потреперва. Двајсет и две секунди.

Микико лежи по гръб на работния ми плот със затворени очи. Поправих повредата в темпоралния дял на черепната ѝ кутия. Вече е готова да бъде активирана, но аз все още не смея да я включа. Не знам какво ще направи и какви решения ще вземе.

Докосвам белега на бузата си. Как мога да забравя какво се случи последния път?

Измъквам се през входната врата и излизам в коридора. Осветлението на стената е намалено. Хартиените ми сандали се плъзгат безшумно по тънкия мокет в ярки цветове. Отново се разнася онзи шум и ми се струва, че долавям как се променя налягането на въздуха. Все едно на всеки няколко секунди покрай мен профучава някой автобус. Шумът се разнася точно иззад ъгъла. Спирам. Нервите ми казват да се върна. Да се скрия в гарсониерата си, голяма колкото килер. Да забравя. Сградата е запазена само за хора над шейсет и пет години. Живеем тук, за да се грижат за нас, а не за да поемаме рискове. Но аз знам, че ако съществува опасност, трябва да я видя, да се изправя срещу нея и да я разбера. Ако не заради мен, то заради Кико. В момента тя е беззащитна, а аз съм неспособен да я поправам. Трябва да я защитавам, докато не успея да разваля магията, която я е обсебила.

На ъгъла на коридора болезнено подпирам гръба си на стената. Надничам зад ъгъла с едно око. Вече не дишам спокойно, а на пресекулки от паниката, която ме е обзела. А това, което виждам, ме кара да спра да дишам съвсем. Пред асансьорите няма никого. На стената има орнаментиран индикатор за етажите: два реда кръгли светлинки, до които са нарисувани номерата на всеки етаж. Всички са тъмни с изключение на първия етаж, който свети в мътночервено. Докато ги гледам, червената точка бавно пълзи нагоре. В момента, в който достига поредния етаж, се разнася тихо изщракване. Всяко щракване отеква все по-силно в съзнанието ми, докато асансьорът се издига все по-нагоре.

Щрак. Щрак. Щрак. Точката стига до най-горния етаж и спира там. Ръцете ми са свити в юмруци. Толкова силно съм прехапал долната си устна, че от нея потича кръв. Точката се задържа. А после се *втурва* надолу с главозамайваща скорост. Докато приближава моя етаж, отново чувам онзи странен шум. Това е фученето на асансьора,

който лети право надолу със силата на земното притегляне. Докато пада, асансьорът изблъсква въздуха пред себе си и по коридора се понася въздушна вълна, подобна на вятър. А по вятъра се носят писъци.

Щракщракщракщрак. Неволно се отдръпвам. Притискам гръб в стената и затварям очи. Асансьорът профучава покрай етажа, като разтърсва стените и кара осветлението в коридора да примигне.

Всичко има съзнание. Съзнанието на лампата. Съзнанието на бюрото. Всяко нещо има душа — съзнание, което може да реши дали да прави добро или зло. И съзнанието на асансьора явно е решило да прави зло.

— О, не, не, не — изскимтявам на себе си. — Това не е добре. Това изобщо не е добре.

Събирам кураж, излизам зад ъгъла и натискам бутона за повикване на асансьора. Гледам индикатора на етажа, докато червената точка се изкачва обратно етаж по етаж. По целия път до моя етаж.

Щрак. Щрак. Бинг! Асансьорът пристига. Вратите се плъзват встрани като завеси на сцената.

— Това съвсем определено не е добре, Номура — казвам си аз.

Стените на асансьора са изпръскани с кръв и вътрешности. По тях са оставени следи от нокти. Потръпвам, когато виждам няколко окървавени изкуствени челюсти, забити в скобата на лампата на тавана, които хвърлят странни сенки с цвят на човешка плът. Въпреки това трупове няма. На пода се виждат размазани следи, които водят към вратата. В кръвта има отпечатъци с характерната форма на краката на домашните роботи, които работят тук.

— Асансьор, какво си направил? — изскимтявам аз.

Бинг, настоява асансьорът.

Чувам зад себе си жуженето на сервизния асансьор. Но не мога да се обърна. Не мога да спра да се опитвам да проумея как се е стигнало до този ужас. Усецам по врата си полъх от хладен въздух, когато зад мен се отваря вратата на малкия сервизен асансьор. И в момента, в който се обръщам, един набит пощенски робот се забива отзад в краката ми.

Неподготвен за удара, аз падам на пода. Пощенският робот е просто устроен: представлява почти безлична бежова кутия с размерите на служебна копирна машина. В общия случай доставя

пощата на живеещите в сградата — тихо и незабележимо. Но от мястото, където съм проснат на пода, аз забелязвам, че малката му кръгла лампичка за обозначаване на намеренията не свети в червено, нито в синьо или зелено; тя е съвсем черна. Гумите на пощенския робот се притискат в мокета за по-добро сцепление, докато машината ме избутва напред — към зиналата паст на асансьора.

Изправям се на колене и се хващам за предната част на работа в неуспешен опит да стана. Той има едно-единствено око-камера, с което гледа как се боря. *Бинг*, обажда се асансьорът. Вратите му се затварят на няколко сантиметра и се отварят отново като гладна уста. Коленете ми се плъзгат по мокета, докато напъвам сили срещу машината, като оставят две еднакви разрошени следи по повърхността на тънката тъкан. Сандалите ми са паднали. Пощенският робот има твърде голяма маса, а на гладкото му пластмасово лице няма нищо, за което да се хвана. Изскимтявам за помощ, но в коридора цари мъртвешка тишина. Наблюдават ме единствено лампите. И вратите. И стените. А те нямат какво да добавят. Те са съучастници.

Кракът ми преминава през прага на асансьора. Обзет от паника, протягам ръка към капака на пощенския робот и събарям паянтовите пластмасови кутии, в които се държат писмата и малките колети. Листове хартия се посипват по мокета и падат в локвите засъхваща кръв в асансьора. Сега вече мога да отворя сервизния панел в предната част на машината. Натискам един бутон на сляпо. Роботът продължава да ме изблъсква в асансьора. Ръката ми е извита болезнено, докато продължавам да натискам бутона с всичка сила.

Умолявам го да спре. Той винаги е бил добър работник. Каква лудост го е обзела сега?

Най-сетне машината спира да ме блъска. Рестартира се. Тази дейност ще продължи около десет секунди. Корпусът на пощенския робот блокира вратата на асансьора. Тромаво се покатервам на широкия му плосък гръб. Там е монтиран евтин син екран е течни кристали. По него пробягват загадъчни кодове, докато машината изпълнява инструкциите си за презареждане.

Нещо не е наред с моя приятел. Съзнанието на този робот е помрачено. Знам, че не иска да ме нарани, точно както не искаше и Микико. Роботът просто е попаднал под силата на лоша магия, на зловредно външно влияние. Нека да видя какво мога да направя по

този въпрос. Задържам нужния бутон натиснат по време на презареждането, за да вляза в режим на диагностика. Проследявам потока от кодове с пръст и разчитам какво се случва в съзнанието на моето добро приятелче. След това натискам още няколко бутона, за да накарам обемистата машина да влезе в алтернативен режим на рестартиране. Безопасен режим.

Лампичката разцъфва в меко зелено сияние. Това е много добре, но нямам много време. Смъквам се от задната страна на пощенския робот, навличам си сандалите и правя знак на работа да ме последва.

— След мен, Юбин-кун — прошепвам му аз.

След една секунда, изпълнена с тревожна неяснота, машината се подчинява и поема след мен, докато бързам по коридора към стаята си. Трябва да се върна там, където ме чака Микико, потънала в сън. Вратите на асансьора се затръшват зад мен. Дали не долавям гняв?

Докато пълзим обратно по коридора, към нас се обръщат високоговорителите.

Ба-тонг. Ба-тонг.

— Внимание — казва приятен женски глас. — Извънредна ситуация. Моля всички живущи в сградата незабавно да я напуснат.

Потупвам новия си приятел по гърба и задържам вратата, за да влезем в моята стая. На обявлението по високоговорителите със сигурност не може да се вярва. Сега разбирам какво се е случило. Съзнанието на машините е избрало да прави зло. Те са насочили волята си срещу нас. Срещу всички нас.

Микико лежи по гръб, тежка и безжизнена. В коридора писукат сирени, проблясват светлини. Тук вътре всичко е готово. Коланът с инструменти е закопчан на кръста ми. Отстрани виси малък контейнер с вода. Дори съм се сетил да си сложа топлатата ушанка. Но не мога да се накарам да събудя моята любов — не мога да я включа.

Основното осветление в сградата вече работи на максимална яркост, а приятният женски глас не спира да повтаря:

— Моля всички живущи в сградата незабавно да я напуснат.

Небеса, не мога да го направя. Не мога да изоставя Кико. А тя е прекалено тежка, за да я нося. Ще трябва да върви сама. Ужасявам се от това, което може да стане, ако я включа. Злото, което е обзело

съзнанието на моята сграда, може да се разпространи. Няма да го понеса, ако отново помрачи нейните тъмни очи. Няма да я изоставя, но не мога и да остана. Ще имам нужда от помощ.

— Ела тук, Юбин-кун, моля те — прошепвам на пощенския робот. — Не бива да позволяваме на лошите да говорят с теб, както направиха с Микико.

Лампичката на квадратната бежова машина примигва.

— Сега не мърдай.

И с един бърз удар на чука разбивам инфрачервения порт, който се използва за актуализация на програмите на машината. Сега няма никакъв начин инструкциите на пощенския робот да бъдат променени дистанционно.

— Не беше толкова лошо, нали? — питам го аз.

После хвърлям поглед към Микико, която лежи със затворени очи.

— Юбин-кун, мое ново приятелче, надявам се днес да се чувстваш достатъчно силен.

С пъхтене повдигам Микико от работния плот и я премествам на гърба на пощенския робот. Проектирана да пренася тежки пакети, солидната машина поема допълнителната тежест, без да протестира. Вместо това просто насочва единственото си око-камера към мен и ме следва, когато открехвам вратата към коридора. Образувала се е несигурна опашка от възрастни хора. Вратата в дъното на коридора се отваря и затваря, за да пропусне на стълбището поредния човек. Моите съседи са много търпеливи хора. Много възпитани.

Но душата на тази сграда е полудяла.

— Спрете, спрете — измърморвам аз.

Те не ми обръщат внимание, както обикновено. Вежливо избягват да ме поглеждат в очите и продължават да излизат през вратата един след друг. Верният ми Юбин-кун продължава да ме следва, когато стигам до входа на стълбището точно преди да успее да мине последната жена. Лампичката над вратата сърдито примигва в жълто срещу мен.

— Господин Номура — казва сградата с нежния си женски глас. — Моля ви да изчакате реда си. Моля госпожа Ками да премине през вратата сега.

— Не отивай — казвам тихо на възрастната жена, облечена с халат.

Не мога да уловя погледа ѝ. Вместо това леко я хващам за лакътя. Съсухрената старица ме поглежда яростно, отскубва лакътя си от ръката ми, блъсва ме настрана и минава през вратата. Точно преди да се затвори след нея, успявам да я подпра с крак и да видя какво има от другата страна.

А там е същински кошмар. Зашеметени от мастиленочерен мрак и проблясващи светлини, десетки от възрастните ми съседи са смачкани един върху друг по бетонните стъпала. От противопожарните душеве на тавана пръска вода, която е превърнала стълбищата в хлъзгави водопади. Клапата за отвеждане на дима работи с максимална мощност, като изсмуква леден въздух от дъното на шахтата към върха. Стоновете и виковете са заглушени от воя на турбините. Масата от сгърчени ръце и крака сякаш се слива пред очите ми в едно-единствено грамадно същество, измъчвано от болка.

Отдръпвам крака си и вратата се затръшва пред мен. В капан сме. Въпрос на време е домашните хуманоидни работи да се изкачат до този етаж. А когато пристигнат, аз няма да мога да защитя нито себе си, нито Микико.

— Това изобщо, ама съвсем никак не е добре, господин Номура — прошепвам на себе си.

Лампичката на Юбин-кун примигва в жълто срещу мен. Моето приятелче не е спокойно, както би трябвало. Усеща, че нещата не се развиват добре.

— Господин Номура — казва гласът над главата ми. — Ако не желаете да използвате стълбището, моля, изчакайте помощ. Останете на мястото си. Помощникът ще пристигне веднага.

Щрак. Щрак. Щрак. Докато асансьорът се изкачва, червената точка бавно пълзи нагоре от първия етаж. Двайсет и две секунди.

Обръщам се към Юбин-кун. Микико е просната върху бежовата кутия, а черната ѝ коса е разпръсната около главата ѝ. Поглеждам надолу към лицето ѝ, на което е застинала нежна усмивка. Толкова е красива и чиста. В съня си тя сънува мен. И очаква да разваля тази лоша магия, за да я събудя. Някой ден тя ще се изправи и ще стане моята кралица. Само ако имах още малко време.

Сухото заплашително щракане на индикатора на асансьора ме откъсва от този унес. Аз съм един беззащитен старец и не мога да измисля нищо. Хващам отпуснатата ръка на Микико и се обръщам към вратата на асансьора.

— Толкова съжалявам, Микико — прошепвам аз. — Опитвах се, скъпа моя. Но сега вече няма къде да... Ох!

Подскачам назад и разтривам крака си, където Юбин-кун се е ударил в него. Лампичката на машината тревожно мига срещу мен. На стената се вижда червената точка, която стига до моя етаж. Времето ми е свършило.

Бинг. От сервизния асансьор от другата страна на коридора, точно срещу основните асансьори, изведнъж полъхва студен въздух. Никога не съм обръщал никакво внимание на този малък асансьор, защото е запазен за сервизните работи. Вратата му се отваря и аз виждам вътре стоманената клетка, съвсем малко по-голяма от пощенския робот. Машината се плъзва вътре на колелата си и успява да се събере в тясното пространство заедно с Микико, която още лежи върху нея. Остава и малко място за мен.

Едва се събираме вътре. Докато влизам, чувам как се отварят вратите на големия асансьор от отсрещната страна на коридора. Поглеждам навреме, за да зърна широката пластмасова усмивка на „Биг Хепи“. По корпуса му се стичат червени капки. Главата му се върти напред-назад и оглежда всичко наоколо. После спира и безжизнените му виолетови очи-камери ме фиксират.

Вратата на моя сервизен асансьор се затваря. И точно преди да започнем да се спускаме, успявам да кажа няколко думи на новия си другар.

— Благодаря ти, Юбин-кун — казвам му аз. — Дължа ти живота си, приятелю.

Юбин-кун е първият от бойните другари на Такео. В мъчителните месеци след Час нула Такео ще намери още много такива приятели, готови да му помогнат.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

6. АВТОМАТ

Денят ми върви добре...

Специалист Пол Блантън

ЧАС НУЛА

Непосредствено след изслушването пред сенатската комисия във връзка с инцидента с МИО робота Пол Блантън е обвинен в изоставяне на служебните си задължения. Насрочена е дата за военен съд. По време на Час нула Пол е заключен в карцера на базата в Афганистан. Това необичайно обстоятелство поставя младия войник в уникалното положение да окаже безценен принос към човешката съпротива — и да оцелее.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Още когато живеех в щата Оклахома, баща ми винаги казваше, че ако не се стегна и не се държа като истински мъж, ще свърша или мъртъв, или в затвора. Лони Уейн се оказа прав, така че в крайна сметка се записах в армията. И все пак, слава богу, че по време на Час нула се оказах зад решетките.

Лежа на нара в килията си, облегал съм гръб на бетонната стена, а военните ми ботуши са подпрени на тоалетната чиния от неръждаема стомана. Покрил съм лицето си с парцал, за да не ми влиза прах в носа. Затворен съм от момента, в който моят МИО робот се побърка и започна да убива хора.

C'est la vie. Така казва моят съкилийник. Той е закръглено момче от азиатски произход, носи очила и се казва Джейсън Лий. В момента

прави коремни преси на циментовия под. Твърди, че по този начин се сгрява. Аз не съм по упражненията. За мен тези шест месеца означаваха много прочетени списания. Колкото до сгряването, пузнах си брада. Скучно ми е, разбира се, но въпреки това денят ми върви добре. Изучавам един брой на някакво щатско списание за знаменитости отпреди четири месеца. От него научавам, че „филмовите звезди са точно като нас“. Обичат да се хранят в ресторанти, да обикалят по магазините, да водят децата си в парка — такива глупости. Точно като нас. Да, бе. Когато казват „нас“, явно нямат предвид мен.

Това е само предположение, но силно се съмнявам, че филмовите звезди се интересуват от ремонта на военни хуманоидни роботи, проектирани да подчиняват и умиротворяват смъртоносния гняв на местното население в окупирана чужда държава. Или от перспективата да бъдат захвърлени в килия с размери четири на два метра с едноединствено прозорче само защото са изпълнявали служебните си задължения.

— Брус Ли? — казвам аз.

Той мрази да го наричам така.

— Ти знаеше ли, че филмовите звезди са точно като нас? Откъде да знаеш такова нещо, човече?

Джейсън Лий спира да прави коремни преси. Вдига поглед към мен в ъгъла на общата ни килия.

— Тихо — прошепва той. — Чуваш ли това?

— Какво да чу...

И точно в този момент един танков снаряд пробива стената на килията. Ослепителният дъжд от арматурни и бетонни отломки разкъсва моя съкилийник Джейсън Лий на големи тлъсти парчета месо, увити в остатъците от пустинната му камуфлажна униформа. Джейсън беше тук, а сега го няма. Като някакъв фокус. Дори не мога да го осмисля както трябва.

Самият аз съм свит в ъгъла — невредим по чудо. През решетките на килията се вижда, че дежурният офицер вече не е зад бюрото си. Всъщност там вече изобщо няма бюро. Само големи парчета отломки. За част от секундата успявам да погледна през новата дупка, която е пробита в стенала от отсрещната страна. От другата страна на стената се виждат танкове.

В помещението нахлува облак мразовит прах и аз започвам да треперя. Джейсън Лий беше прав — навън наистина е адски студ. Установявам, че въпреки току-що проведеня ремонт на килията решетките са все така здрави и стабилни както преди. Слухът ми започва да се възвръща. Видимостта е нулева, но идентифицирам звук от нещо, което тече, като малко поточе или направо рекичка. Издават го останките от Джейсън Лий, от които изтича кръвта му. Освен това май ми е изчезнало списанието. Мамка му.

Притискам лицето си в прозореца на килията, укрепен с телена мрежа. Военната база навън представлява онова, което на военен жаргон се нарича ТБП — тотално и безнадеждно прецакана. Виждам шосето, което води към основния павилион на зелената зона в Кабул. Различавам двама съюзнически войници, приклепнали до кирпичената стена. Изглеждат млади и объркани. Облечени са в пълно бойно снаряжение: раници, защитни жилетки, предпазни очила и наколенки всичките глупости. От какво могат да ви предпазят предпазните очила, когато сте на война?

Войникът отпред наднича зад ъгъла. После бързо отскача назад, развълнуван. Измъква противотанкова базука „Джавелин“ и я зарежда, бързо и гладко. Явно е обучен добре. В този момент американски танк минава покрай шосето и изплюва един снаряд, без да спира. Снарядът описва парабола над военната база в противоположната посока. Усецам как сградата потреперва, когато снарядът достига целта си.

Гледам през прозореца как войникът с базуката се показва зад ъгъла, а после сяда с кръстосани крака. И танкът го прави на кайма. По-точно стреля автоматичната му защитна система, която открива огън по определени силуети — например „човек, който държи противотанкова базука“, — ако навлязат в определен радиус.

Ако войникът беше от метежниците, щеше да го знае.

Мръщя се, притиснал челото си в дебелия прозорец. Пъхнал съм ръце под мишниците си, за да се топля. Нямам никаква представа защо този американски танк току-що заличи от лицето на земята един съюзнически войник, но имам чувството, че това има нещо общо с „МИО Едно“, който реши да се самоубие. Другият войник от шосето вижда как неговият другар пада на земята, разкъсан на парчета, обръща се и се затичва в посока към мен. Точно в този момент гледката ми е закрыта от развята черна роба. Един от лошите току-що е минал

покрай моя прозорец. Чувам изстрели от малокалибрено оръжие някъде наблизо.

Лошите са тук точно когато оборудването полудява? Мамка му, човече. Когато вали, винаги е като из ведро.

Цялото шосе изчезва от погледа ми, заменено от черен дим. Стъклото на прозореца се издува и се пръсва на парчета, като порязва челото ми. След част от секундата чувам глухата експлозия. Падам назад на нара, сграбчвам завивката и се завивам през раменете. Проверявам лицето си. Пръстите ми се изцапват с кръв. Когато отново поглеждам навън през строшения прозорец, по шосето се виждат само купчини, покрити с прах. Трупове на войници, местни жители и метежници.

Танковете убиват всички наред. Става ми съвсем ясно, че трябва да намеря начин да изляза от килията, ако искам непосредственото ми бъдеще да включва дишане от моя страна.

Нещо с рев прелита навън, като изтръгва черни вихри от дима, който се издига над земята. Сигурно е въоръжен летящ робот. Притискам се по-навътре. Прахът е започнал да се сляга. Забелязвам ключовете от моята килия от другата страна на решетките. Все още са закачени за един скъсан колан, който виси от счупен стол. Със същия успех можеха да бъдат на Марс.

Нямам оръжие. Нямам бронезилетка. Нямам никаква надежда. В този момент окървавен метежник се шмугва вътре през дупката в стената, пробита от танковия снаряд. Мъжът ме забелязва и започва да ме гледа вторачено. Едната половина от лицето му е набита с кафявобелезникав пясък с алкален състав, а другата е покрита със засъхнала прашна кръв. Носът му е счупен, а устата му е подута от студа. Космите на черните му мустаци и брадата са фини като телчета. Със сигурност няма повече от шестнайсет години.

— Отвори ми, моля те — казвам на най-добрия си арабски език. — Мога да ти помогна.

Свалям парцала от лицето си, за да му покажа брадата си. Така поне ще знае, че не съм на действаща военна служба.

Бунтовникът притиска гръб в стената и затваря очи. Изглежда така, сякаш се моли. Ръцете му, набити с прах, са притиснати към неравната бетонна повърхност. Поне на хълбока му виси старовремски револвер. Може да е изплашен, но е в състояние да действа. Не мога да

различа думите, но се досещам, че не се моли за собствения си живот. Моли се за душите на другарите си. Не знам какво е положението навън, но със сигурност не е розово.

По-добре да изчезвам.

— Ключовете са на пода, приятелю — настоявам аз. — Моля те, аз мога да ти помогна. Мога да ти помогна да останеш жив.

Той ме поглежда и спира да се моли.

— Автоматите са срещу всички нас — казва той. — Ние си мислехме, че автоматите се надигат само срещу вас. Но те са жадни за кръвта на всички хора.

— Как се казваш?

Той ме поглежда подозрително, преди да отговори.

— Джабар.

— Добре, Джабар. Ще оцелееш. Освободи ме. Не съм въоръжен. Но познавам тези, хм, автомати. Знам как да ги убивам.

Джабар вдига ключовете от пода и трепва, когато нещо голямо и черно с грохот преминава по шосето навън. После си пробива път през отломките до килията ми.

— Ти си затворник.

— Да, точно така. Нали разбираш? Ние сме от една и съща страна.

Джабар мисли върху думите ми.

— Щом са те затворили, значи е мой дълг да те освободя — казва той. — Но ако ме нападнеш, ще те убия.

— Звучи ми честно — отговарям аз, без да откъсвам очи от ключа.

Ключът с трясък влиза в ключалката, аз рязко отварям вратата и се стрелвам навън. Джабар ме събаря на земята, а очите му са широко отворени от страх. Решавам, че се бои от мен, но греша. Той се страхува от онова, което е навън.

— Не минавай пред прозорците. Автоматите усещат топлината от тялото. Ще ни намерят.

— Инфрачервени сензори за топлина? — казвам аз. — Такива има само на автоматичните картечни гнезда, човече. АКГ. Те са на входа на базата. И са обърнати навън, към пустинята. Хайде, трябва да излезем отзад.

Наметнат със завивката, аз се промушвам през дупката в стената и се озовавам сред мразовития хаос от прах и дим, който цари навън. Джабар се навежда и ме следва с револвер в ръка.

Навън се вихри истинска пясъчна буря. Навеждам се и се затичвам към задната част на базата. Главният вход се покрива от цяла фаланга картечни гнезда. Искам да се отдалеча от тях. Да се измъкна през задния вход и да намеря някакво безопасно място. После ще мисля какво да правя по-нататък.

Завиваме зад един ъгъл и се натъкваме на изгорял черен кратер с големината на сграда, който продължава да тлее. Дори автоматизираните танкове не разполагат с муниции, способни да направят такова нещо. Това означава, че летящите роботи не си губят времето, а стрелят с ракети въздух-земя „Бримстоун“.

Когато се обръщам да предупредя Джабар, той вече оглежда небето. Брадата му е покрита с фин слой прах. Така прилича на стар мъдрец, затворен в тялото на младеж. Което вероятно не е толкова далеч от истината.

Покривам главата си със завивката, за да скрия силуета на тялото си и да представлявам объркваща мишена за всичко, което може да ме гледа отгоре. Няма нужда да казвам на Джабар да се прикрива — той вече го прави по навик. Изведнъж ми хрумва един въпрос — от колко ли време се сражава срещу същите тези роботи? И какво си е помислил, когато те започнаха да атакуват нашите войски? Сигурно е решил, че най-сетне е извадил късмет.

Стигаме до задната ограда. Няколко от циментовите стени, дебели по три метра и половина, са разрушени. Земята е покрита с разбит цимент, а от натрошените парчета стърчи арматура. Двамата с Джабар прилягаме до една хлътнала стена. Аз надничам зад ъгъла. Нищо. Цялата база е обградена от разчистена зона черен околоръстен път, който минава от външната страна на оградата. Ничия земя. На няколко метра от тук има нисък хълм, от който хиляди надгробни камъни стърчат като бодли. Таралежовия хълм. Местното гробище.

Потупвам Джабар по рамото и двамата се втурваме натам. Може би роботите няма да патрулират по периметъра днес. Може би са прекалено заети да убиват хора без никаква причина. Джабар ме изпреварва и аз виждам как кафявата му роба се развява в праха.

Бурята го поглъща. Тичам с всичка сила, за да не изоставам от него. И тогава чувам шума, от който се страхувам най-много.

Някъде край нас се разнася пронизителният вой на електрически двигател. Мобилна оръдейна установка. Те непрекъснато патрулират в тази тясна ивица ничия земя. И днес очевидно никой не им е казал да си вземат почивен ден.

МОУ имат четири дълги, тесни крака с колела накрая. Отгоре е монтирана карабина М4, настроена на автоматичен огън, с оптика на цевта и голям правоъгълен пълнител отстрани. Всеки от краката се движи независимо от останалите, така че цевта да остане хоризонтална през цялото време. Когато установката се движи, краката ѝ подскачат нагоре-надолу през камъните и чакъла толкова бързо, че изглеждат размазани, докато карабината остава напълно неподвижна и хоризонтална. И сега това нещо идва към нас.

Слава богу, че теренът става все по-неравен. Това означава, че вече почти сме напуснали разчистената зона около базата. Воят на двигателя се чува по-силно. МОУ използва визуален контакт, за да се прицели в мишените си, така че прахът във въздуха би трябвало да ни скрива. Едва забелязвам края на робата на Джабар, която се мята в пясъчната буря, докато той продължава да тича напред — все така бързо и все по-далеч от зелената зона.

Вдишвай. Издишвай. Ще успеем.

Тогава чувам пелтечещото щракане на сонара. МОУ използва къси ултразвукови импулси, за да ни открие по отразения звук в пясъчната буря. Значи знае, че сме тук. Лоша новина. Питам се колко стъпки ми остава да направя. Една, две, три, четири. Една, две, три, четири.

От пясъчната мъгла се показва надгробен камък — очукано парче скала, което стърчи от земята, наклонено под пиянски ъгъл. Виждам и още десетина като него по-напред. Втурвам се между тях, като залитам и усещам под дланите си студената им влажна повърхност, когато ги хващам за опора. Щракането се е превърнало в почти непрекъснато жужене.

— Залегни! — извиквам на Джабар.

Той се хвърля напред и изчезва от другата страна на един коловоз в земята. От бурята изригва автоматичен огън. Надгробният камък от

дясната ми страна избухва в отломки. Препъвам се и падам по корем, после се опитвам да се изтегля зад следващия камък.

Щракщрамцрак.

Две силни ръце сграбчват ранената ми дясна ръка. Преглъщам болезнения си вик, когато Джабар ме прехвърля през ръба. Намираме се в плитка яма, обградена от парчета скала, високи до коляното, забити в песъчливата земя. Гробовете са пръснати произволно между редките купчини мъх и бурени. Повечето от надгробните камъни нямат надписи, но някои са покрити със символи, надраскани със спрей. Други са старателно издялани от мрамор. Забелязвам и няколко, около които са построени метални клетки с остри покриви, които са единственото им украшение.

Щрак, щрак, щрак.

Ултразвуковите импулси отслабват. Приклепнал до Джабар, отделям малко време да огледам раната си. Част от мускула на дясната ми ръка е разкъсан, което напълно е прецакало татуировката ми с флага на щата Оклахома. Половината от проклетите орлови пера, които висят от долната страна на бойния щит на племето осейдж, са изстъргани от острите отломки от черната скала. Показвам ръката си на Джабар.

— Виж какво направиха тези шибаняци с татуировката ми, приятелче.

Той поклаща глава срещу мен. Затиснал е устата си с лакът и диша през плата на ръкава си. Може би точно в момента под него се крие усмивка. Кой знае? Може би и двамата ще се измъкнем живи. И тогава, просто ей така, прахът във въздуха изчезва. Бурята ни е подминала. Гледаме как огромната маса от прашни вихрушки профучава през ничията земя, поглъща зелената зона и продължава нататък. Над главите ни остава само яркото студено слънце в чистото синьо небе. В тези планини почти няма атмосфера и суровата слънчева светлина хвърля сенки, черни като катран. Вече виждам дъха, който излиза от устата ми.

Предполагам, че роботите също го виждат.

Хукваме с всички сили, като тичаме приведени на зигзаг между по-големите гробове, защитени със сини или зелени стоманени клетки. Не знам накъде отиваме. Просто се надявам, че Джабар има някакъв план, който включва и аз да остана жив. След няколко минути

забелязвам някакъв проблясък с периферното си зрение. Мобилната оръдейна установка се носи по неравната пътека по средата на гробището и върти цевта на карабината си насам-натам. Слънцето хвърля отблясъци по оптичния модул, който стърчи над цевта. Извитите крака подскачат по неравния терен, но карабината е неподвижна като сова, кацнала на клон.

Хвърлям се зад някакъв надгробен камък и се просвам по корем. Джабар също е намерил прикритие на няколко метра от мен. Той ми посочва нещо с пръст, а кафявите му очи са напрегнати под веждите, покрити с прах. Проследявам погледа му и виждам наполовина изкопан гроб. Гробът е щял да бъде добро място за последната почивка на някой афганистанец — дупката е частично покрита с чисто нова стоманена клетка. Човекът, който е работил по този гроб, явно е изчезнал по най-бързия начин, без да закрепил клетката.

Без да помръдвам тяло, завъртам глава, за да се огледам. Мобилната оръдейна установка не се вижда никъде. Чувам някъде отдалеч шума от нисколетящ робот като от мотора на градинска косачка: туп-туп-туп. Звучи ми точно като смъртна присъда. Някъде там е и МОУ, която продължава да сканира редиците от надгробни камъни в търсене на човешки силуети или някакво движение.

Пълзя напред сантиметър по сантиметър, докато не стигам до отворения гроб. Джабар вече лежи вътре, а лицето му е нашарено със сенки от стоманената решетка. Претъркулвам се вътре, като придържам ранената си ръка.

Двамата лежим по гръб в наполовина изкопания гроб и се надяваме роботите да си тръгнат. Земята е замръзнала. Чакълестата почва сякаш е по-твърда от циментовите стени на килията ми. Усещам как топлината се отцежда от тялото ми.

— Всичко е наред, Джабар — прошепвам аз. — Роботите следват стандартна оперативна процедура. Търсят бегълци. Хора, които се отдалечават от мястото на конфликта. Би трябвало да го правят най-много двайсет минути.

Джабар повдига вежди.

— Вече знам това.

— О, да. Извинявай.

Двамата лежим един до друг и зъбите ни тракат.

— Ей — казва Джабар.

— Да?

— Ти наистина ли си американски войник?

— Разбира се. Иначе какво ще правя в базата?

— Никога не съм виждал американски войник. На живо.

— Сериозно ли?

Джабар свива рамене.

— Ние виждаме само металните — отговаря той. — И когато автоматите преминаха в атака, ние тръгнахме с тях. Сега приятелите ми са мъртви. Усещам, че и твоите са мъртви.

— Къде ще отидем, Джабар?

— В пещерите. При моите хора.

— Безопасно ли е там?

— За мен е безопасно. За теб не е.

Забелязвам, че Джабар притиска револвера си към гърдите. Той е млад, но не бива да забравям колко отдавна се бие.

— Значи съм твой пленник? — казвам аз.

— Мисля, че да.

Поглеждам нагоре през металната решетка и виждам, че пустото синьо небе е замърсено от черния дим, който се издига над зелената зона. Освен войниците на шосето не съм виждал друг жив американец от началото на атаката. Мисля си за всички танкове, летящи роботи и мобилни оръдейни установки, които със сигурност обикалят навън и преследват оцелелите. Усещам топлината от ръката на Джабар и си спомням, че нямам никакви дрехи, храна или оръжие. Дори не съм сигурен, че в моето положение армията на САЩ би ми позволила да *имам* оръжие.

— Джабар, приятелю — казвам аз. — Нямам никакъв проблем с това.

Джабар и Пол Блантън успяват да избягат в суровите планини на Афганистан. След една седмица започват да постъпват доклади за поредица от успешни атаки на местните жители срещу позициите на Роб, в които въоръжените племена комбинират своите техники за оцеляване, усвоени по най-трудния начин с техническата експертиза на специалист Блантън. Две години по-късно

Пол ще използва този синтез от племенни умения за оцеляване и технически познания, за да направи откритие, което завинаги ще промени моя живот, живота на бойните ми другари и живота на собствения му баща, Лони Уейн Блантън.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

7. МЕМЕНТО МОРИ

Какво смешно име за лодка. Какво означава?

Артрад

ЧАС НУЛА

След стряскащото преживяване с мобилния си телефон хакерът с прякор Потайния бяга от дома си, за да открие безопасно място, където да се скрие. Очевидно не стига много далеч. Това описание на настъпването на Час нула е събрано от записани разговори между Потайния и хората, които са пристигали в неговата плаваща операционна база през първите години на Новата световна война.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

— Потаен, ще вдигнеш ли?

С отвращение поглеждам към Артрад. Трийсет и пет годишен мъж, а няма никаква представа за реалността. Краят на света идва. Ударил е последният час. А Артрад, както се нарича в чат каналите, стои срещу мен, адамовата му ябълка подскача под слабата му брадичка и той ме пита дали ще вдигна?

— Знаеш ли какво означава това, Артрад?

— Не, шефе. Хм, искам да кажа, не съвсем.

— Никой не се обажда на този телефон, глупак такъв. Никой друг освен него. А той е причината изобщо да бягаме. Демонът от машината.

— Искаш да кажеш, че се обажда *той*?

Нямам никакви съмнения по този въпрос.

— Аха, точно той се обажда. Никой друг не е успявал да проследи този проклет номер. Моя номер.

— А това значи ли, че той идва да ни хване?

Поглеждам телефона, който вибрира на малката ни дървена маса за хранене. Около него са струпани листа и моливи. Всичките ми схеми. Двамата с този телефон доста се забавлявахме едно време. Направихме много мръсни номера. Но сега потръпвам, когато го видя. Не мога да спя нощем, защото се питам какво има от другата страна на линията. Чува се рев на двигатели и масата се накланя. Един молив се изтъркоква от нея и пада на земята с тихо *туп*.

— Проклети моторници — казва Артрад и се подпира на стената.

Нашата лодка се олюлява на вълните. Тя е малка — около дванайсет метра. Общо взето, представлява нещо като дневна с дървена тапицерия, която плава един метър над водата. Лодка за живеене. През последните няколко месеца аз спя на леглото, а Артрад на съваемата маса. Отопляваме се само с една тумбеста печка на дърва. И през цялото това време непрекъснато гледам телефона, за да се намирам на работа.

Моторницата с вой се отдалечава надолу по Темза, към океана. Сигурно си въобразявам, но ми се струва, че премина прекалено бързо, сякаш е обзета от паника, все едно бяга от нещо. Усецам същата паника да се надига в мен.

— Развържи ни от кея — прошепвам на Артрад, като неволно се свивам от непрестанния звън.

Проклетият телефон не иска да млъкне.

— Какво? — казва Артрад. — Нямаме много бензин, Потаен. Нека първо да вдигнем телефона. Да разберем за какво изобщо става дума.

Аз го поглеждам безизразно. Той отвърща на погледа ми и тежко преглъща. От опит знам, че няма да види нищо в сивите ми очи. Никаква емоция, за която да се залови. Никаква слабост. Моята непредвидимост го кара да се страхува от мен.

Съвсем тихо Артрад ме пита:

— Искаш ли аз да вдигна?

Той вдига мобилния телефон с треперещи пръсти. Есенната светлина блика през тънките стъкла на прозорците и оредяващата му

коса се носи като ореол около набръчкания му скалп. Не мога да позволя на този слабак да поеме контрол. Трябва да покажа на екипажа си кой е шефът тук. Дори екипажът да е само от един човек.

— Дай ми го — измърморвам и дръпвам телефона от ръката му.

После вдигам с едно натискане на палеца, с добре отработено движение.

— Говори Потайния — изръмжавам. И аз идвам за теб, приятелче...

Прекъсва ме предварително записано съобщение. Отдалечавам телефона от ухото си. Металическият женски глас се различава лесно над плисъка на вълните навън.

— Внимание, граждани. Това е съобщение от локалната система за предупреждение. Тревогата не е учебна. Поради изтичане на химикали в централната част на Лондон всички граждани следва да се приберат веднага. Вземете домашните си животни със себе си. Затворете и заключете всички врати и прозорци. Изключете всички вентилационни системи, в които циркулира въздух. Моля, изчакайте помощ, която ще пристигне скоро. Имайте предвид, че поради естеството на инцидента за спасяването ви може да бъдат използвани автоматични устройства. Докато чакате, моля да проверявате по радиостанцията си за извънредни съобщения. Благодарим ви за съдействието. *Бип.* Внимание, граждани. Това е съобщение...

Щрак.

— Веднага ни развържи от кея, Артрад.

— Има изтичане на химикали, Потаен. Трябва да затворим прозорците и да...

— *Развържи ни, проклет шибаняк!*

Изкрещявам го право в тъпата муцуна на Артрад, като изпръсквам челото му със слюнка. Погледнат през прозореца, Лондон изглежда съвсем нормално. После обаче забелязвам тънък стълб дим. Не е голям, но си виси там, не на мястото си. В което има нещо злокобно. Когато се обръщам, Артрад бърше челото си и мърмори, но крачи към паянтовата врата на лодката — точно както се очаква от него, по дяволите. Кеят е стар и прогнил, защото си стои тук открай време. Лодката ни е здраво завързана за него на три места и ако не се развържем, никъде няма да можем да отидем.

А точно този следобед по една случайност аз доста бързам да отпътуваме. Защото, нали разбирате, аз съм почти сигурен, че това е сетният ден. Настъпва шибаният апокалипсис, а аз съм затворен на лодка със селския идиот, докато самата тя е здраво прикована към някакъв прогнил кей. Дори не ми се е случвало да паля двигателя напоследък.

Ключът виси на таблото. Отивам до навигационната секция в предния край. Отварям предния прозорец и в лодката се разнася миризмата на кална вода. За момент отпускам изпотените си длани върху фалшивата дървена облицовка на кормилото. После, без да гледам, протягам ръка надолу и бързо завъртам ключа.

Ка-рауррр. Двигателят се закашля и оживява. От първия път. През задното стъкло виждам къмба от синкав дим. Артрад е приклепнал на десния борд на лодката, до кея, и развързва второто въже. Дясно на борд — предполагам, че така го наричат яхтсмените.

— „Мементо мори“ — подвиква задъхано Артрад. — Какво смешно име за лодка. Какво означава?

Не му обръщам внимание. Нещо е привлякло вниманието ми в далечината, някъде над плешивото теме на Артрад: една сребриста кола. Изглежда съвсем обикновена, но някак си се движи прекалено стабилно, за да ми хареса. Кара право надолу по пътя, който води към нашия кей, сякаш воланът е заключен. Дали е случайност, че колата е насочена точно към нас?

— По-бързо! — извиквам, като разтърсвам прозореца с юмрук.

Артрад се изправя с ръце на кръста. Лицето му е почервеноло и изпотено.

— Въжетата са вързани много отдавна, нали се сещаш? Ще ми трябва повече от...

С почти максимална скорост сребристите кола прескача бордюра в края на улицата и изхвърчава на паркинга на кея. Шасито ѝ се смачква със слабо хрущене. Нещо определено не е наред.

— По-бързо! ДАВАЙ!

Фасадата ми най-сетне се е пропукала. Паниката ми свети през нея като радиоактивен материал. Объркан от това, Артрад се затичва покрай борда. Когато доближава задния край, пада на колене и се заема с последното прогнило въже.

От лявата ми страна е реката. От дясната ми страна има полуразрушена купчина от изкорубено дърво и два тона метал, които се носят право към мен с максимална скорост. Ако не преместя тази лодка през следващите няколко секунди, върху нея ще има паркирана кола.

Гледам как автомобилът подскача през обширния паркинг. Главата ми сякаш е натъпкана с памук. Двигателят на лодката вибрира и ръцете ми са изтръпнали от треперенето на кормилото. Сърцето ми се блъска в гърдите. Изведнъж ми хрумва нещо.

Грабвам мобилния си телефон от масата, изваждам СИМ картата от него и хвърлям останалото във водата. Чува се тихо *шльоп*. Усещам как от гърба ми сякаш се свлича нарисувана мишена. Темето на Артрад подскача нагоре-надолу, докато развързва последното въже. Той не вижда сребристите кола, която лети през пустия паркинг, като разхвърля боклуци около себе си. Предната ѝ броня стърже по асфалта, а после съвсем се откача, когато колата прескача поредния бордюр и излиза на дървения кей.

Мобилния ми телефон го няма, но вече е твърде късно. Демонът ме е открил. Чувам как гумите на колата трополят по последните петдесет метра прогнило дърво, които ни разделят от нея. Главата на Артрад тревожно се надига. Той е приклепнал на борда, а ръцете му са покрити с мръсотия от древното въже.

— Не гледай! — извиквам на Артрад. — По-бързо!

Хващам лоста за скоростите. С палец превключвам на задна скорост. Готови сме да потегляме. Но не подавам газ. Не още.

Четирийсет метра. Бих могъл да скоча от лодката. Но къде ще отида? Храната ми е тук. Както и водата. И селският идиот.

Трийсет метра. Краят на света идва, човече.

Двайсет метра. Мътните го взели. Отвързани или не, натискам газта и лодката се люшва назад. Артрад извиква нещо неразбираемо. Чувам как още един молив тупва на пода, последван от чинии, листа и порцеланова чаша за кафе. Подредената купчина дърва до печката се срутва.

Десет метра. Двигателите реват. По издрасканата сребърна ракета проблясва слънчева светлина, когато се изстрелва от ръба на кея. Автомобилът полита в празното пространство и не улучва носа на лодката само с един-два метра. Забива се във водата с експлозия от

бели пръски, които прелитат през отворения прозорец и ме зашлевяват право в лицето.

Край. Отпускам газта, но оставям лодката на задна скорост, после изтичам в предния край. На носа, както се казва. Артрад идва при мен с посивяло лице. Двамата заедно гледаме колата, докато бавно се носим на заден ход, по-далеч от края на света.

Сребрилата кола вече е наполовина под водата и бързо потъва. Отпред се вижда мъж, отпуснат върху волана. На предното стъкло има алена паяжина от пукнатини — там, където лицето му се е блъснало в стъклото при удара. На мястото до него също толкова безжизнено седи жена с дълга коса. А накрая виждам и още нещо. Последното нещо, което в никакъв случай не исках да видя. Нещото, което нямаше нужда да виждам. Нещото, което се забива в душата ми като ледена висулка и никога няма да се разтопи.

На прозореца на задната седалка. Две бледи малки длани, силно притиснати в затъмненото стъкло. Бледи като лен. Напрегнати от усилието. Усилието да бутат навън. Докато сребрилата кола потъва под водата.

Артрад пада на колене.

— Не — извиква той. — Не!

Недодяланият мъж закрива лицето си с ръце. Цялото му тяло се разтърсва от ридания. От птичата му физиономия хвърчат сълзи и сополи. Отстъпвам до вратата на кабината. Така мога да се подпра на нещо. Не знам какво изпитвам, но знам, че е нещо различно. По някакъв начин аз съм променен. Забелязвам, че навън става по-тъмно. Над града се издига дим. През ума ми преминава практична мисъл. Трябва да се махаме от тук, преди да дойде нещо още по-лошо.

Артрад се обръща към мен, като не спира да хлипа. Хваща ме за ръката, а неговите ръце са мокри от сълзи, от речната вода и мръсотията от въжетата.

— Знаеше ли, че ще стане така?

— Престани да ревеш — отсичам аз.

— Защо? Защо не каза на никого? Ами майка ти?

— Какво за майка ми?

— Не си казал и на *майка си*?

— Тя ще се оправя.

— Няма да се оправи. Нищо няма да се оправи. Ти си само на седемнайсет години. Но аз имам деца. Две деца. И те може да пострадат.

— Защо никога не съм ги виждал?

— Защото живеят с бившата ми жена. Но аз можех да ги предупредя. Можех да им кажа какво ще стане. Хората умират. Умират, Потаен. Това там беше семейство. В онази кола имаше шибано дете. Съвсем мъничко. Боже мой. Какъв ти е проблемът, човече?

— Няма проблем. Веднага престани да ревеш. Всичко е част от плана, не разбираш ли? Ако имаше малко мозък, щеше да разбереш. Но ти нямаш. Така че ме слушай.

— Да, но...

— Слушай ме и всичко ще бъде наред. Ще помогнем на хората. Ще намерим децата ти.

— Това е невъзможно...

Спирам го рязко, веднага. Започвам да се ядосвам. Изтръпването ми преминава и на негово място се завръща част от стария ми огън.

— Какво съм ти казвал за тази дума?

— Извинявай, Потаен.

— *Нищо* не е невъзможно.

— Но как ще го направим? Как ще открием децата ми?

— Ние не оцеляхме случайно, Артрад. Това чудовище. Това *нещо*. То вече разкри картите си, не разбираш ли? То използва машините, за да убива хората. Но ние вече знаем. И можем да помогнем. Ще спасим бедните овчици навсякъде, където са останали. Ще ги спасим, а те ще ни благодарят. Ще ни *боготворят*. И мен, и теб. Ще излезем на върха. Всичко работи по план, човече.

Артрад извърща поглед. Ясно ми е, че не вярва на нито една дума. Дори изглежда така, сякаш сам иска да добави нещо.

— Какво? — казвам аз. — Давай, кажи си.

— Ами извинявай. Но ти никога не си бил човек, който помага на другите, Потаен. Не ме разбирай погрешно, но...

Точно това е, нали? Никога не съм се грижил за другите хора. И дори изобщо не съм мислил за тях. Но тези бледи длани на прозореца — не мога да спра да мисля за тях. И имам чувството, че за дълго ще останат с мен.

— Да, знам — отговарям аз. — Но ти не си ме виждал от добрата ми страна. Всичко е по план, Артрад. Трябва да ми се довериш. Накрая ще видиш, разбираш ли? Ние оцеляхме. Не може да е случайно. Сега имаме цел, ти и аз. Ние двамата срещу онова нещо. И ще си отмъстим. Така че се стегни и влез в битката.

Протягам ръка към Артрад.

— Честно ли? — пита ме той.

Все още не ми вярва напълно. Но самият аз започвам да си вярвам. Хващам Артрад за ръката и го изправям на крака.

— Честно, човече. Представи си само. Ти и аз срещу самия дявол. Битка до смърт. Битка до самия край. И някой ден за нас двамата ще пише в учебниците по история. Гарантирам ти.

Описаното събитие явно представлява повратна точка в живота на Потайния. Когато Новата световна война започва наистина, той изоставя всички детинщини и започва да се държи като член на човешката раса. В по-нататъшните записи арогантността и суетността му си остават непроменени. Но поразителният му егоизъм явно е потънал без следа заедно със сребрилата кола.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

8. ИСТИНСКИ ГЕРОЙ

Човече, нека полицията да се оправя с тази гадост.
Кормак Уолъс

ЧАС НУЛА

Докладът е съставен от поредица монтирани един след друг записи от охранителни и сателитни камери, следващи джипис координатите, осигурявани от мобилния телефон, който притежавах по време на Час нула. Тъй като обект на проследяването сме аз и брат ми, реших да добавя и собствените си спомени. Разбира се, по онова време нито един от двамата не подозираше, че ни наблюдават.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

По дяволите, човече. Ето ни, в навечерието на Деня на благодарността. Денят, в който започна всичко. Животът ми досега не беше чак толкова страхотен, но поне не ме преследваха като дивеч. Не се налагаше да подскочам от всяка сянка, като непрекъснато се питам дали някоя метална буболечка не се кани да ме ослепи, да откъсне някой от крайниците ми или да ме зарази като паразит. В сравнение с това животът ми преди Час нула беше направо идеален.

Намирам се в Бостън, а времето е адски студено. Вятърът реже ушите ми като с бръснач, докато гоня брат си през открития пазар „Даунтаун Кросинг“. Джак е с три години по-голям от мен и както обикновено се опитва да постъпи правилно. Но аз не искам да го слушам. Баща ни почина миналото лято. Двамата с Джак хванахме

самолет до Западния бряг, за да го погребем. И толкова. Оставихме доведената си майка сама в щата Калифорния, с голямо количество грим, размазан от сълзите, и всичките му земни притежания. Е, или поне почти всичките.

Оттогава спя на дивана в хола на Джак. На муфта, трябва да си призная. След още няколко дни трябва да замина за Естония като фоторепортер на свободна практика по поръчка на „Нешънъл Джографик“. Ще се опитам да си намеря следващата поръчка направо от там, за да не се налага да се прибирам къщи. След около пет минути целият шибан свят ще се побърка тотално. Но аз все още не знам това — засега просто се опитвам да настигна Джак, да го накарам да се успокои и да се държи нормално.

Успявам да хвана Джак за ръката миг преди да стигнем до широкия отворен тунел, който преминава под улицата и излиза в търговския павилион от другата страна. Джак се обръща и без никакво колебание ме удря право по устата, глупакът му с глупак. Горният ми десен резец пробива чудесна малка дупка от вътрешната страна на долната ми устна. Джак остава с вдигнати юмруци, но аз само докосвам устната си с пръст, по който остава кръв.

— Мислех си, че е забранено да се удряме по лицето, задник такъв — казвам аз, а дъхът ми се кълби пред лицето.

— Ти ме принуди да го направя, човече — отговаря той. — Опитвах се да избягам.

Вече знам това. Той винаги си е бил такъв. И все пак оставам като зашеметен. За пръв път ме удря по лицето. Значи явно съм се издънил повече, отколкото съм си мислел. Но по лицето на Джак вече се прокрадва извинително изражение. Ясните му сини очи не се откъсват от устата ми, докато се опитва да прецени щетите. Той се усмихва и извърща поглед. Явно не е толкова зле.

Облизвам кръвта от устната си.

— Виж, татко го остави на мен. Фалирал съм. Нямахте друг избор. Наложих се да го продам, за да замина за Естония и да изкарам малко пари. Нали разбираш?

Татко ми даде един много специален щик от Първата световна война. Аз го продадох. Не бях прав и го знаех, но по някаква причина не мога да го призная на Джак — моя идеален брат. Той служи в

проклетата пожарна команда на Бостън и в Националната гвардия. Истински герой.

— Той беше на семейството, Кормак — казва той. — Татко е рискувал живота си за него. Беше част от фамилното ни наследство. А ти си го оставил в *заложна къща* за няколкостотин долара. — Той спира, за да си поеме дъх. — Не, това наистина ме вбесява. В момента дори не мога да говоря с теб, без да те нокаутирам.

Джак се отдалечава ядосан. И когато подвижната противопехотна мина с пясъчен цвят се появява в другия край на тунела, той реагира незабавно.

— Всички да внимават! Напуснете тунела! Това е бомба! — прогърмява той.

Хората мигновено реагират на авторитета в гласа му. Дори аз. Няколко десетки души се притискат към стената, докато шестокракото устройство бавно преминава покрай тях, като почуква по паважа. Останалите се изтеглят от тунела в състояние на едва контролирана паника. Джак се отправя към средата на тунела като самотен каубой. После измъква един „Глок .45“ от кобура под якето си. Хваща пистолета с две ръце, като го държи насочен към земята. С колебание заставам зад гърба му.

— Имаш пистолет? — прошепвам аз.

— Много от момчетата в Националната гвардия имат — отговаря Джак. — Слушай, стой по-далеч от тази противопехотна мина. Може да се движи много по-бързо, отколкото в момента.

— Противопехотна мина?

Очите на Джак не се откъсват от машината, голяма колкото кутия за обувки, която се приближава към нас по средата на тунела. Военно устройство от армията на САЩ. Шестте крака пристъпват един по един е резки механични движения. На гърба си има някакъв лазер, който очертава червен кръг по земята около нея.

— Какво прави тук, Джак?

— Не знам, сигурно идва от оръжейния склад на Националната гвардия. Блокирала е в режим на оглед. Червеният кръг служи за определяне на дистанцията, при която ще експлодира. Обади се на полицията.

Преди да успее да извадя мобилния си телефон, машината спира. Подпира се назад на четири крака и вдига предните си два крака във

въздуха. Така прилича на ядосан морски рак.

— Добре, сега трябва да се отдръпнеш. Търси си мишена. Ще се наложи да я застрелям.

Джак вдига пистолета си. Докато вървя назад, извиквам на брат си:

— Така няма ли да се взриви?

Джак заема положение за стрелба.

— Не, ако стрелям само в краката. Иначе да.

— Това няма ли да е лошо?

Противопехотната мина продължава да драска във въздуха с предните си крака.

— Тя си търси мишена, Кормак. Или ние ще я обезвредим, или тя ще обезвреди един от нас.

Джак се прицелва. После натиска спусъка и в тунела отеква оглушителен гърмеж. Ушите ми звънят, когато той стреля отново.

Неволно се свивам, но взрив не последва. Поглеждам през рамото на Джак и виждам, че противопехотната мина е паднала по гръб, като размахва останалите си три крака във въздуха. След това Джак пристъпва пред мен, като я закрива от погледа ми, поглежда ме в очите и заговаря бавно и ясно:

— Кормак, трябва да докараш помощ, човече. Аз ще остана тук, за да наглеждам това нещо. Излез от тунела и се обади на полицията. Кажи им да изпратят сапърски отряд.

— Да, добре — отговарям аз.

Не мога да откъсна очи от осакатения механичен рак в пясъчен цвят, който лежи на земята. Машината изглежда толкова груба и военна, съвсем не на мястото си на търговския площад.

Когато изтичвам обратно назад по тунела, се озовавам директно в Час нула — в новото бъдеще на човечеството. През първата секунда от новия ми живот първата ми мисъл е, че всичко наоколо е някаква шега. Как е възможно да е нещо друго? По някаква идиотска причина решавам, че някой художник е напълнил търговския център с колички, управлявани с радиостанции, като някаква инсталация. Едва тогава забелязвам червените кръгове около всяка една от пълзящите машини. В павилиона обикалят десетки мини като някакви нашественици от друга планета. Всички хора са избягали.

В следващия миг на няколко пресечки разстояние отеква разтърсваща експлозия. Чувам далечни писъци. Полицейски сирени. Започват да вият и градските сирени, като се чуват ту по-силно, ту по-слабо, докато се въртят. Няколко от противопехотните мини сякаш се стряскат от шума. Навеждат се на задните си крака и започват да махат с предните.

Усещам ръка на лакътя си. От тъмния тунел ме гледа изсеченото лице на Джак.

— Става нещо лошо, Джак — казвам аз.

Той оглежда търговския площад със суровите си сини очи и взема решение. Просто така.

— Оръжейната — казва той. — Трябва да стигнем до там и да оправим това.

С едната си ръка здраво ме държи за лакътя. Виждам, че продължава да стиска пистолета в другата.

— Ами раците?

Джак ме повежда през павилиона, като предава информацията с кратки насечени изречения:

— Не влизай в зоната за мишената. В червените кръгове.

Покатерваме се по някаква маса за пикник, по-далеч от мините, прескачаме пейките, движим се между централния фонтан и бетонните стени.

— Те усещат вибрациите. Не ходи равномерно. Подскачай.

Когато отново стъпваме на земята, продължаваме с бързи неравномерни скокове от едно място към следващото. Докато се придвижваме, думите на Джак се събират в кратки конкретни залпове от информация, които си пробиват път до зашеметеното ми съзнание.

— Ако видиш, че си търсят мишена, веднага се отдалечавай. Ще се събере цяла тълпа от тях. Не са толкова бързи, но са много.

Проправяме си път през площада, като прескачаме от едно препятствие към следващото. Минали са около петнайсет минути, когато една от мините спира до входа на магазин за дрехи. Чувам как краката ѝ почукват по стъклото на витрината. Жена с черна рокля стои по средата на магазина и гледа механичния рак пред вратата. Червеният кръг проблясва през стъклото, като се пречупва с няколко сантиметра встрани от рефракцията. Жената любопитно пристъпва към него.

— Госпожо, не! — извиквам аз.

Бум! Пехотната мина се взривява, като разбива входната врата и отхвърля жената назад в магазина. Останалите механични раци спират и в продължение на няколко секунди размахват предните си крака. След това един по един продължават да пълзят през павилиона.

Вдигам ръка към лицето си и по пръстите ми остава кръв.

— Мамка му, Джак. Ранен ли съм?

— Това е от юмука ми, човече. Забрави ли?

— А, да.

Двамата продължаваме. Когато стигаме до края на парка, градските сирени замлъкват. Сега се чуват само вятърът, стърженето на металните крака по асфалта и откъслечните експлозии, приглушени от разстоянието. Започва да се стъмва и в Бостън става все по-студено. Джак спира и отпуска ръка на рамото ми.

— Отлично се справяш, Кормак. Но сега трябва да тичаш заедно с мен. Оръжейната е само на километър от тук. Добре ли си, Биг Мак?

Кимвам, като треперя от студ.

— Забележително. Бягането е полезно.

— Ще се стоплим. Тичай плътно след мен. Ако видиш противопехотна мина или нещо друго, просто я заобиколи. Стой до мен. Разбра ли?

— Разбрах, Джак.

— Добре, тръгваме.

Джак оглежда улицата пред нас. Мините вече са по-нарядко, но след като излезем от търговския център, ще има повече място за по-големи машини — например коли. Големият ми брат се усмихва окуражаващо и се затичва. Аз хуквам след него. Нямам друг избор.

Оръжейната е ниска и ръбеста — масивна купчина от солидни червени тухли. Изглежда като средновековен замък, ако не се смятат стоманените решетки на тесните ѝ прозорци. Целият вход е взривен от експлозия. Портите от лакирано дърво са нацепени на трески и пръснати по улицата заедно с една бронзова плоча, усукана от взрива, на която все още се чете думата „исторически“. Наоколо цари тишина.

Докато се качваме по стълбите и тичешком преминаваме под арката, аз вдигам очи и виждам гигантски орел, издялан от камък,

който гледа надолу към мен. Знамената от двете страни на входа се развяват на вятъра, разкъсани и изгорени от експлозията. Започвам да си мисля, че тичаме право към опасността, вместо да се отдалечаваме от нея.

— Почакай, Джак — казвам задъхано аз. — Това е лудост. Какво правим тук?

— Опитваме се да спасим живота на хората, Кормак. Онези мини са избягали от тук. Трябва да се уверим, че няма да излезе нищо друго.

Аз го поглеждам със съмнение.

— Не се тревожи — казва той. — Това е оръжейната на моя батальон от Националната гвардия. Идвам тук веднъж на всеки две седмици. Ще се оправим.

Джак уверено прекосява просторното фоайе. Аз го следвам. Пехотните мини определено са минали оттук. По лакирания паркет на пода са останали следи от краката им, а наоколо са разпръснати отломки. Всичко е покрито е тънък слой прах. А в праха се виждат множество отпечатащи от ботуши заедно с други следи, които не мога да разпозна. Гласът на Джак отеква от високия таван:

— Джордж? Тук ли си? Къде си, човече?

Никой не му отговаря.

— Тук няма никой, Джак. По-добре да си тръгваме.

— Първо трябва да се въоръжим.

Джак избутва една увиснала на пантите си врата, за да мине. После се отправя по тъмния коридор с изваден пистолет. От разрушения вход нахлува студен вятър и кара врата ми да настръхне. Въздушното течение не е силно, но сякаш ме тласка по коридора след Джак. Минаваме през метална врата. Спускаме се по някакво клаустрофобично стълбище. Поемаме по друг дълъг коридор. И тогава за пръв път чувам трополенето.

Шумът отеква зад двойните метални врати в дъното на коридора. Разнася се на неравни интервали.

Бум. Бум. Бум.

Джак спира, поглежда назад за миг, после ме води в складово помещение без прозорци. Безмълвно заобикаля плота и се заема да събира разни неща от рафтовете зад него. Натрупва ги: чорапи, ботуши, панталони, ризи, манерки, каски, ръкавици, наколенки, тапи

за уши, превръзки, термобельо, одеяла от термоизолираща материя, раници, патрондаши и много други неща, които дори не разпознавам.

— Облечи си АБУ — нарежда ми Джак през рамо.

— Какво означава това, по дяволите?

— Армейска бойна униформа. Сложи я. Трябва да си облечен топло. Тази нощ може да спим на открито.

— Какво правим тук, Джак? По-добре да се върнем у вас и да чакаме помощ. Човече, нека полицията да се оправя с тази гадост.

Джак не спира, а продължава да събира екипировка, докато ми отговаря:

— Онези неща на улицата са военни, Кормак. Полицията не е оборудвана да се справя с военни машини. Освен това случайно да си видял кавалерията да пристига в галоп, за да ни помогне, докато бяхме на улицата?

— Не, но сигурно в момента се разполагат или нещо подобно.

— Помниш ли полет четирийсет и две? Когато едва не загинахме заради някаква компютърна грешка? Мисля си, че това може би не се случва само в Бостън. Може би се случва в целия свят.

— Няма начин, човече. Просто е въпрос на време те да...

— Не те, Кормак. Ние. Ние трябва да се справим. Трябва да се справим с това, което блъска по вратата в дъното на коридора.

— Не, не трябва! Защо трябва да правиш така? Защо винаги трябва да правиш така?

— Защото в момента съм единственият, който може.

— Не. Защото никой друг не е толкова глупав, че да отива право към опасността.

— То е мой дълг. Ще го направим. Край на обсъждането. Пригответи се, преди да се наложи да те накарам насила.

Неохотно свалям дрехите си и обличам униформата. Военното облекло е ново и кораво. Джак също се облича. Справя се два пъти по-бързо от мен. В един момент ми слага колана и го затяга. Чувствам се като дванайсетгодишно момче, което обличат в маскараден костюм за празника на Все светии. После той натиква една бойна М-16 в ръцете ми.

— Какво? Ти сериозно ли? Ще ни арестуват.

— Мълчи и слушай. Ето пълнителя. Пъхаш го, като гледаш да стърчи навън от теб. От тук се избира режим на стрелба. Слагам го на

единична стрелба, за да не изгърмиш целия пълнител наведнъж. Когато не използваш оръжието, го слагай на предпазител. Отгоре има дръжка, но никога не го носи за дръжката. Не е безопасно. Това е лостът за зареждане. Издърпай го назад, за да вкараш патрон в цевта. Ако трябва да стреляш с оръжието, хвани го с две ръце, ето така, и се прицели през мерника. Спусъкът се натиска бавно.

И така, вече съм момче с маскараден костюм на войник, въоръжено с напълно заредена М-16. Вдигам оръжието и го насочвам към стената. Джак ме плесва по лакътя.

— Дръж лакътя надолу. Така ще се закачиш някъде, а освен това представляваш по-голяма мишена. И дръж показалеца извън скобата на спусъка, освен ако не си готов да стреляш.

— Ти това ли правиш през почивните дни?

Джак не ми отговаря. Вместо това прикляка и започва да тъпче неща в раниците ни. Забелязвам няколко големи парчета пластмаса, които приличат на пакетчета масло.

— Това експлозив ли е?

— Да, „Це-четири“.

Джак приключва с опаковането на раниците. Качва едната на раменете ми и затяга ремъците. После вдига и собствената си раница на гърба. Удря се по раменете и протяга ръце, за да провери дали може да ги движи свободно. Брат ми прилича на командос от джунглата.

— Хайде, Биг Мак — казва той. — Да отидем да проверим какво вдига толкова врява.

Готови за стрелба, двамата се промъкваме по коридора към трополенето зад вратата. Джак спира на място и вдига пушката си до рамото. Той ми кимва и аз приклякам до вратата. Слагам едната си ръка в ръкавица на бравата. Дълбоко си поемам въздух, завъртам бравата и бутвам вратата навътре с рамото си. Тя се удря в нещо и аз я блъсвам по-силно. Вратата рязко се отваря докрай и аз падам на колене вътре в стаята.

Срещу мен се гърчи черната смърт. Стаята гъмжи от мини. Те се катерят по стените, по разбитите сандъци и една върху друга. Отворената врата е изблъскала цял куп от тях назад, но останалите вече пълзят към изхода. Дори не мога да видя пода под пълзящите им крака, толкова са много. В цялата стая се надига вълна от предни крака, които опипват въздуха.

— Не! — изкрещява Джак.

Той ме сграбчва за яката и ме издърпва навън. Действа бързо, но докато се затваря, вратата се заклещва в тялото на една противопехотна мина. След нея идват още. Още много. Изсипват се в коридора като река. Металните им тела се блъскат във вратата, докато се изтегляме.

Бум. Бум. Бум.

— Какво друго има в тази оръжейна, Джак?

— Всякакви гадости.

— Колко от тях са роботи?

— Много.

Двамата с Джак се изтегляме назад по коридора, като гледаме как експлозивните устройства, подобни на механични раци, се изсипват навън през вратата, без да бързат.

— Има ли още „Це-четири“? — питам го аз.

— Цели сандъци.

— Трябва да взривим цялата сграда.

— Кормак, тази сграда е построена през осемнайсети век.

— На кого му пука за историческото наследство? Трябва да мислим за настоящето, човече.

— Никога не си изпитвал уважение към традициите.

— Джак, съжалявам, че оставих щика в заложната къща. Окей? Не биваше да правя така. Но сега нямаме друг избор, освен да вдигнем тези проклетни машини във въздуха. Иначе защо влязохме тук?

— За да спасим хората.

— Тогава нека да спасим хората, Джак. Нека да взривим оръжейната.

— Помисли малко, Джак. Наоколо живеят хора. Ще убием някого.

— Ако тези мини излязат навън, кой знае колко души ще избият. Нямаме друг избор. Налага се да направим нещо лошо, за да направим добро. В извънредни ситуации се върши това, което се налага. Окей?

Джак мисли няколко секунди, като гледа как противопехотните мини пълзят към нас по коридора. По излъскания под се отразяват червените кръгове на лазерите им.

— Окей — казва накрая той. — Ето какъв е планът. Ще трябва да стигнем до най-близката военна база. Провери дали носиш всичко, което ще ти трябва, защото ще ходим цяла нощ. Навън е адски студено.

— Ами оръжейната, Джак?

Джак се усмихва до уши. В сините му очи проблясва лудост, която почти бях забравил.

— Оръжейната? — повтаря той. — Каква оръжейна? Ще изпратим шибаната оръжейна право в ада, братчето ми.

През цялата нощ двамата с Джак крачим през ледена мъгла по тъмни задни улици. В града вече цари мъртвешка тишина. Оцелелите са се барикадирали по домовете си и са оставили пустите улици във властта на хапещия студ и полуделите машини. Надига се снежна буря, която е потушила част от пожара, предизвикан от нас, но не изцяло.

Бостън гори. От време на време в мрака се разнася шумът от далечен взрив. Или свиренето на автомобилни гуми по леда — колите са излезли на лов. Пушката, която ми даде Джак, е изненадващо тежка и студена. Ръцете ми я стискат като замръзнали клещи. В мига, в който ги забелязвам, просъсквам на Джак да спре. Посочвам с глава към улицата вдясно, без да издавам нито звук повече.

В дъното на тясната улица, през дима и снежните вихрушки, които изпълват въздуха, в колона преминават три фигури. Когато излизат под синкавата светлина на една улична лампа, отначало решавам, че са войници в тесни сиви униформи. Но не е така. Един от тях спира на ъгъла и оглежда улицата, навел главата си под необичаен ъгъл. Сигурно е висок към два и двайсет. Другите два са по-малки и са бронзови на цвят. Те остават зад водача си, абсолютно неподвижни. Три хуманоидни бойни робота. Голите им метални тела не потрепват на режещия вятър. Виждал съм такива машини само по телевизията.

— Роботи за миротворчески и охранителни операции — прошепва Джак. — Единият е модел „Арбитър“, а другите два са „Пехотинец“. Боен отряд.

— Шшшт.

Водачът се обръща и поглежда в нашата посока. Затаявам дъх, а потта ми се стича по слепоочията. Ръката на Джак болезнено се стяга на рамото ми. Роботите не комуникират помежду си по никакъв видим начин. След няколко секунди водачът просто се обръща и трите фигури като по команда се отдалечават в нощта. Само няколко следи в снега остават като доказателство, че изобщо са били тук.

Все едно съм сънувал. Не съм сигурен, че изобщо съм ги видял наистина. Но въпреки това имам чувството, че отново ще видим тези работи.

Наистина видяхме тези работи отново.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

ЧАСТ ТРЕТА ОЦЕЛЯВАНЕ

След трийсет години ще разполагаме с технологичните средства да създадем свръхчовешки интелект. Скоро след това на епохата на хората ще бъде сложен край. Можем ли да направляваме събитията така, че да се спасим?

Върнър Виндж, 1993

Г.

1. АКУМА

Всички неща са родени от Божия ум.

Такео Номура

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА +1 МЕСЕЦ

Към Час нула по-голямата част от населението на света живееше в големите градове. Силно индустриализираните райони по целия свят пострадаха най-тежко от това събитие. Но в ярко изключение от правилото един предприемчив оцелял човек в Япония успя да превърне тази слабост в сила.

Голям брой промишлени работи, охранителни камери и проследяващи устройства потвърждават истинността на следната история, която е разказана с големи подробности от Такео Номура на членовете на групата за самоотбрана „Адачи“. От самото начало на Новата световна война до самия ѝ край господин Номура явно е в обкръжението на приятелски настроени работи. В този документ свидетелствата на японски език са преведени.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Гледам образа от охранителната камера на монитора си. В ъгъла на екрана има надпис: „Токио, индустриална зона «Адачи»“.

Камерата е монтирана някъде високо и гледа надолу към опустялата улица. Тя е тясна, павирана и чиста. Покрай нея се редят малки, спретнати къщи. Всички имат огради — от бамбук, бетон или ковано желязо. Не се виждат предни дворове в истинския смисъл на

думата, улицата няма бордюри и което е най-важно, няма никакво място за паркиране на автомобили. По средата на този тесен коридор се тътри една бежова кутия. Леко вибрира на паважа, докато се търкаля на паянтовите си пластмасови колелца, проектирани да се движат само във вътрешността на сградите. Повърхността на машината е покрита със следи от черни сажди. На капака е монтирана проста ръка, сгъната като крило, която направих от алуминиеви тръби. На фасадата на робота, точно под пропукания обектив на камерата, една кръгла лампичка свети в здравословно зелено. Наричам тази машина Юбин-кун.

Малката кутия е най-верният ми съюзник. Тя изпълни с готовност множество мисии за нашата кауза. Благодарение на мен съзнанието на Юбин-кун е чисто, за разлика от злите машини, които бродят из града — машините акума.

Юбин-кун достига едно кръстовище, отбелязано с избелял бял кръст. Методично се завърта на 90 градуса надясно. После продължава надолу по пресечката. Тъй като всеки момент ще излезе от кадър, аз вдигам очилата на челото си и присвивам очи към екрана. Върху работливата машина има нещо. Успявам да го различа: чиния. А върху чинията има консерва с царевична супа. Моята супа. Въздъхвам щастливо. След това натискам един бутон и образът на камерата се сменя.

Сега виждам цветна картина с висока резолюция, която показва отвън индустриална сграда, на чиято фасада пише: „Фабрика за електроника «Лилипут»“. Моята крепост.

Масивните циментови стени на моята крепост са нашарени от следи. Стъклата зад решетките на прозорците са натрошени и заменени с ленти от ламарина, заварени за стоманената конструкция. По-голямата част от фасадата се заема от голяма плъзгаща врата за товарене и разтоварване — като модерен еквивалент на крепостна порта.

Порталът е здраво затворен. Макар че светът навън изглежда спокоен, аз знам, че смъртта дебне в сивите сенки. Акума — злите машини — могат да бъдат навсякъде. Засега навън не се вижда никакво движение, само полегатите сенки, хвърляни от залязващото слънце. Те потъват в дупките, пробити в стените на моя замък, и се събират в калния ров, който огражда сградата от външната страна.

Ровът е дълбок колкото човешки ръст и е твърде широк, за да бъде прескочен. Пълен е с киселинна вода и ръждиви парчета метал и отломки. Моят крепостен ров защитава моя замък от по-малките акума, които ни атакуват всеки ден. Иска да ни предпази. Но нито един крепостен ров не е толкова голям, че да ни предпази от по-големите акума.

В съседство с фабриката са руините на съборена жълта къща. Къщите вече не са безопасно място. В този град има твърде много акума. След като съзнанието им беше отровено, те решиха да унищожат милиони. Кротките хора бяха отведени под строй — и никога повече не се върнаха. Къщите, които останаха след тях, са направени от дърво и не са здрави.

Преди две седмици моят живот едва не завърши в тази жълта къща. Части от облицовката ѝ все още стърчат от крепостния ров, а други са разхвърляни по тясната алея около фабриката. Това беше последната ми екскурзия. Не съм много ефективен в събирането.

Юбин-кун се показва в полезрението на камерата. Моят другар спира пред фабриката и чака. Изправям се и се протягам. Времето е студено и старите ми стави скърцат. След няколко секунди завъртам лоста, за да отворя стоманената плъзгаща врата. До краката ми изниква ивица от светлина, която се издига на около метър и половина разстояние. Промушвам се под вратата и излизам в този притихнал, опасен нов свят. Примигвам срещу слънцето, оправям очилата си и проверявам дали нещо не се движи по улицата. После хващам изкаляното парче шперплат, подпряно на стената на сградата. Бутвам го напред и то пада над рова. Юбин-кун се търкаля по него към мен, аз сграбчвам консервата със супа от чинията, отварям я и я изпивам на един дъх.

Машините в супермаркетите все още са с чисто съзнание. Не са попаднали под силата на черната магия, която властва над по-голямата част от града. Потупвам гладкия гръб на Юбин-кун, докато преминава под плъзгащата врата и влиза в тъмната сграда. Облизвам пръсти, навеждам се и издърпвам парчето шперплат. Другият му край пада в мръсната вода, преди да успее да го изтегля и отново да го подпра на стената. Когато приключвам, улицата изглежда точно както преди — единствената разлика е, че парчето шперплат, подпряно на сградата, е

по-кално и мокро отпреди. Промушвам се обратно в сградата и завъртам лоста на плъзгащата врата, за да я затворя плътно.

Връщам се при монитора на камерата на работното ми място в центъра на празния етаж на фабриката. Масата е обляна със светлина от настолната ми лампа, но иначе в помещението е тъмно. На екрана не се променя нищо в продължение на около петнайсет минути. Гледам как дългите сенки стават още по-дълги. Слънцето продължава да се спуска към хоризонта и светлината му става безрадостно жълтеникава. Замърсяването на въздуха правеше залезите толкова красиви преди!

Усещам празното пространство около себе си. Много е самотно. Единствено работата ми помага да запазя разсъдъка си. Знам, че един ден ще открия противоотровата. Ще събудя Микико и ще ѝ подаря чисто съзнание. Облечена във вишневата си рокля, тя лежи заспала върху куп картони, забулена в безформения мрак на етажа. Пръстите ѝ са сплетени на корема. Както винаги очите ѝ изглеждат така, сякаш всеки миг могат да се отворят. Радвам се, че не го правят наистина. Ако очите ѝ се отворят точно сега, тя ще ме убие — методично и без никакво колебание.

Всички неща са родени от Божия ум. Но през последния месец Божият ум е полудял. Акума няма да търпят съществуването ми още дълго. Включвам лампичката, монтирана на увеличителното ми стъкло. Протягам го на стойката му, за да насоча лещата към едно парче събрана отвън машинария, която съм сложил на работното си място. Интересно и сложно парче — непознат артефакт, който не е създаден от човешки ръце. Слагам си маската за заваряване и завъртам едно копче, за да включа кислорода. Заемам се да извършвам малки, прецизни движения с пламъка от него. Ще разбере всички уроци, на които може да ме научи моят враг.

Атаката идва изведнъж. Забелязвам нещо с периферното си зрение. На екрана с картината от охранителните камери виждам робот албинос на две колела, с човешко тяло и глава като каска, който се носи по средата на улицата. Леко модифициран робот бавачка отпреди войната. Тази акума е следвана от половин дузина набити роботи на четири колела с твърди черни антени, които вибрират, докато се носят

на скорост по почистения асфалт: полицейски работи сапъори. След тях минава синя машина с форма на контейнер за боклук, която се движи на две колела. Отгоре е монтирана масивна ръка, свита на кълбо като змия. Това е някакъв нов хибрид. На улицата пред моята фабрика се събира цяла тълпа от разнообразни работи. Повечето са на колела, но има някои на два или четири крака. Почти всички са домашни помощници, които не са били проектирани за бойни действия. Но най-лошото предстои.

Картината от камерата потреперва, когато в нея влиза колона от тъмночервен метал. Осъзнавам, че е ръка, когато забелязвам яркожълтата лапа, висяща от единия ѝ край. Лапата рязко се отваря и затваря, като вибрира от усилието да се придвижва. Някога тази машина е била транспортър за дървесни трупи, но вече е толкова модифицирана, че почти не може да се разпознае. Върху нея е монтирано нещо като глава, увенчана с прожектори и две антени, подобни на рога. От лапата бликва огнен стълб и облизва стената на моя замък. Камерата ожесточено се разтърсва и картината изчезва.

В моя замък е тихо с изключение на шума от оксигена, който прилича на разкъсване на хартия. Неясните силуети на фабричните работи се крият в мрака, а подвижните им крайници са застинали в различни пози, сякаш са някакви скулптури от старо желязо. Единственият признак, че са приятелски настроени, са десетките лампички, които са перфорирали тъмнината със спокойния си зеленикав блясък. Фабричните работи не помръдват, но са будни. Нещо разтърсва стената отвън. Не се страхувам. Металните подпорни греди на покрива се огъват под някаква гигантска тежест.

Тряс!

Едно парче от тавана изчезва и в полумрака се протяга лъч гаснеща слънчева светлина. Изпускам оксигена си. Той издрънчава на пода и ехото отеква в помещението, подобно на пещера. Вдигам маската за заваряване на потното си чело и поглеждам нагоре.

— Знаех си, че ще дойдете отново, акума — казвам аз. — В отбрана!

Десетки крайници на фабрични работи мигновено оживяват около мен. Всеки от тях е по-висок от човешки ръст и е изработен от масивен мръсен метал, проектиран да оцелее цели десетилетия във фабриката. Някога те се трудеха, за да произвеждат дреболии за хората.

Аз прочистих съзнанието им от отровата и сега те служат на една по-велика кауза. Тези машини се превърнаха в мои верни войници. Моите сенши. Защо съзнанието на Микико не беше също толкова просто?

Моят главен сенши оживява над главата ми. Представлява десеттонен кран, окичен с хидравлични тръби. Машината със стържене се раздвижва и набира инерция. В помещението отеква още един могъщ пукот. Заставам до Микико и чакам акума да се покаже. Без да се замислям, хващам безжизнените ѝ ръце в своите. Хиляди тонове метал навсякъде около мен бързат да заемат защитни позиции.

Ако искаме да оцелеем, трябва да го направим заедно.

Боядисана в жълто метална лапа с трясък пробива тавана и стената и в помещението нахлува гаснещата слънчева светлина. Друга лапа се протяга навътре и разширява пукнатината в широка дупка с формата на буквата „V“. Машината вкарва боядисаното си в червено лице в отвора. Прожекторите, монтирани на главата ѝ, осветяват металните стружки, които танцуват във въздуха. Гигантската акума откъсва назад стената на фабриката и тя се стоварва върху крепостния ров. През отвора виждам стотици по-малки работи, които се събират от другата му страна.

Пускам ръцете на Микико и се подготвям за битка. Докато гигантската акума си пробива път през разрушената стена, един от моите червени фабрични работи е съборен настрани. Горкият сенши се опитва да се изправи, но акума го блъсва назад, като строшава лакътя му и праща 500-килограмовия му корпус право към мен. Разбитото метално тяло започва да се търкаля по пода на фабриката като скала, откъсната от лавина. Обръщам се. Чувам зад гърба си как той спира само на метър-два от работното ми място. Последват го дрънчащи звуци, които ми подсказват, че останалите работи вече бързат да заемат мястото му в отбраната. Коленете ми изпукват, когато се навеждам да вдигна окисжена си. Спускам маската на лицето си и виждам как дъхът ми се кондензира от вътрешната страна на тъмното стъкло. С куцукане се отправям към падналия сенши.

Наоколо се разнася шум, подобен на рева на водопад. От юмука на чудовищната акума върху мен се изливат пламъци, но аз не ги усещам. Един съобразителен сенши е сграбчил пожълтяло парче плексиглас и го държи вдигнато над мен, за да спира пламъците.

Импровизираният щит се разтапя от горещината им, но аз вече съм се заел да поправа строшената става.

— Бъди смел, сенши — прошепвам, докато огъвам счупеното парче към себе си и здраво го държа на мястото му, за да го заваря.

Акума преминава през отвора в стената на фабриката и замахва към мен с една от масивните си ръце. Някъде над главата ми спирачките на крана просъскват, докато се намества на позиция. Мощната му жълта ръка сграбчва акума за китката. Докато двата гиганта се борят, през отвора в стената нахлува разпокъсана вълна от вражески работи. Онези, които имат хуманоидна горна половина, носят огнестрелни оръжия.

Моите сенши се събират пред отвора. Няколко остават до мен, за да ме предпазват с масивните си ръце, докато довършвам ремонта на повредения им другар. Съсредоточен върху тази задача, нямам желание да обръщам внимание на битката. Веднъж се чува стрелба и по асфалта на няколко метра от мен изскачат искри. Друг път един от моите защитници премества ръката си точно колкото трябва, за да спре някаква отломка, която лети към мен. Прекъсвам за момент, за да проверя дали ръката му не е повредена от удара, но нищо му няма. Най-сетне повреденият ми страж е поправен.

— Сенши — заповядвам му аз. — В отбрана, веднага.

Ръката на работа се изправя и се включва в битката. От една прекъсната тръба на стената бълват облаци пара. Зелените светлилки на моите бранители пронизват сумрака заедно с мътните отблясъци на окисжените, огънчетата от изстрелите и пламъците от горящите отломки на разрушените машини. Върху нас се сипят искри, докато гигантската акума и моят главен сенши водят колосалната си битка под самия таван на фабриката.

Има още много работа. Всеки от нас играе своята роля. Моите сенши са направени от здрав метал, солидни отвсякъде, но хидравличните им маркучи, колелата и камерите им са уязвими. Стисвам окисжена, намирам следващия паднал войник и се заемам да го поправа. Докато работя, температурата в помещението се повишава от самата кинетична енергия на тоновете метал, които се блъскат един в друг.

В този момент се разнася оглушително стържене, последвано от разтърсващ трясък. Тонове стомана се стоварват на земята. Моят кран

е откъснал ръката на гигантската акума. Останалите сенши са се събрали около основата ѝ и я разкъсват парче по парче. Скоро веригите ѝ са прекъснати и машината вече не може да се помръдне. Тя се стоварва на пода и в цялото помещение се разхвърчават отломки. Моторите ѝ реват, докато се опитва да се освободи. Но кранът се протяга надолу, притиска лапата си върху великанската глава и я смачква в цимента.

Подът на фабриката ми вече е покрит с машинно масло, метални отломки и парчета натрошена пластмаса. По-малките работи, които влязоха вътре на краката или на колелата си, са натрошени на парчета от многобройните сенши. Пожънали победата, моите защитници се отдръпват назад и отново образуват защитен кръг около мен. Във фабриката пак настъпва тишина.

Микико спи на леглото си от картон. Слънцето е изчезнало. Вече е тъмно и единствената светлина идва от прожекторите, прикрепени на главата на победената акума. Моите сенши стоят на пост, очертани от силната светлина. Проскързва метал. Ръката на крана потреперва от усилие, протегната надолу от тавана като дънер от метал, докато мачка лицето на акума в пода.

И тогава тя проговаря:

— Моля те, Номура-сан.

Машината говори с гласа на малко момче, което е видяло твърде много. Гласът на моя враг. Забелязвам, че главата ѝ вече е деформирана от невероятния натиск на ръката на крана. Дебелите хидравлични тръби, които стърчат от главния сенши, пулсират от напрежение.

— Ти си отровител, акума — отговарям аз. — Убиец.

Гласът на малкото момче остава същият, спокоен и овладян:

— Ние не сме врагове.

Кръстосвам ръце на гърдите си и изръмжавам.

— Помисли малко — настоява машината. — Ако исках да унищожа живота, нямаше ли да задействам неутронни бомби? Да отровя водата и въздуха? Бих могъл да унищожа вашия свят за броени дни. Но това не е вашият свят. Това е *нашият* свят.

— С изключение на факта, че ти не искаш да го споделяш с нас.

— Точно обратното, господин Номура. Ти имаш дарба, която ще послужи добре и на двата ни рода. Отиди в най-близкия трудов лагер. Аз ще се погрижа за теб. Ще спася скъпоценната ти Микико.

— Как?

— Като прекъсна всякакъв контакт с нейното съзнание. Аз ще я освободя.

— Съзнание? Микико е сложна, но тя не може да разсъждава като човешко същество.

— Напротив. Аз дадох съзнание на някои избрани хуманоидни работи.

— За да ги превърнеш в роби.

— Не, за да ги освободя. Един ден те ще бъдат моите посланици до човечеството.

— Но не днес?

— Не днес. Но ако напуснеш тази фабрика, аз ще се откъсна от нея и ще ви пусна да си тръгнете.

Мислите ми препускат. Микико е получила голям дар от това чудовище. Може би всички работи, подобни на хората, са получили същия дар. Но нито една от машините не може да бъде свободна, докато тази акума е жива. Пристъпвам към главата на машината, голяма колкото работното ми бюро, и я поглеждам отблизо.

— Не, ти няма да ми дадеш Микико — казвам аз. — Сам ще си я взема от теб.

— Почакай... — казва акума.

Побутвам очилата си на върха на носа и приклякам. Точно под главата ѝ е откъснато едно нацърбено парче метал. Натиквам ръката си в гърлото на акума чак до рамото си, като притискам бузата си в металната ѝ броня, която е още топла. После започвам да дърпам нещо дълбоко вътре в нея, докато накрая то се скъсва.

— Заедно можем да...

Гласът замлъква. Когато изтеглям ръката си, в нея е останало парче полирана машинария.

— Интересно — промърморвам на себе си, докато разглеждам новата си придобивка.

Юбин-кун се приближава до мен. Спира и чака. Оставям парчето метал на гърба му и отново заставам на колене, за да бръкна в умиращата акума.

— Вижте само колко много нови неща — казвам аз. — Пригответе се за усъвършенстване, приятели. Само небесата знаят какво още ще намерим вътре.

С помощта на стотици свои приятели машини господин Номура успява да отблъсне Архос и да защити своята фабрика. С времето тази крепост привлича бежанци от цяла Япония. Границите ѝ се разширяват, докато обхващат цялата индустриална зона „Адачи“ и нови територии извън нея благодарение на координираната ѝ отбрана. Отзвукът от съществуването на новосъздадената империя на господин Номура скоро ще достигне целия свят, чак до Големите равнини на Оклахома.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

2. АРМИЯТА НА ГРЕЙ ХОРС

Ако не ми вярвате, попитайте Армията на Грей Хорс.
Ларк Железния облак

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 2 МЕСЕЦА

Вътрешните проблеми в Грей Хорс започнаха да се натрупват през първите месеци след Час пула, които бяха изпълнени с бездействие. На Големия Роб щеше да му трябва около година, за да развие ефективни ходещи машини, способни да преследват човешките същества в незастроените райони. През това време разочарованата младеж се превърна в сериозен проблем за изолираната общност.

Преди Грей Хорс да стане световноизвестен център на човешката съпротива, той първо трябваше да порасне. Офицер Лони Уейн Блантън разказва за затишието преди бурята и обяснява как един млад бандит от племето чероки променя съдбата на всички в Грей Хорс и навсякъде отвъд него.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Ханк Котън пак е позволил на гнева си да го победи. Не познавам друг мъж, който може да държи ловна пушка дванайсети калибър в ръцете си така, че тя да прилича на детска въдица. И точно в момента я е насочил към едно хлапе от племето чероки, което се казва Ларк. Виждам как от цевта се издига облак дим. Оглеждам се за

трупове, но не виждам нито един. Явно е дал предупредителен изстрел във въздуха. Браво на теб, Ханк, мисля си аз. Научил си нещо.

— Никой да не мърда — казвам аз. — Нали знаете, че е моя работа да реша какво да правим оттук нататък.

Ханк не откъсва очи от хлапето.

— Ти не мърдай — казва той, като разтърсва пушката, за да подчертае думите си.

След това поне навежда цевта, преди да се обърне към мен.

— Хванах нашия приятел тук да краде храна от интендантството. И не му е за пръв път. Всяка вечер го причаквам, за да го пипна. И точно така стана — малкото копеле разби вратата заедно с петима други като него. Опитаха се да отмъкнат всичко, което успеят да докопат.

Ларк Железния облак. Симпатично момче, високо и слабо, макар че има прекалено много белези от акне, за да мине за красавец. Облечен е в черно от главата до петите в някаква модерна полувоенна униформа и се хили толкова нахално, че ако го оставя насаме с Котън за повече от две секунди, това ще е краят на живота му.

— Глупости — казва Ларк. — Този боклук лъже. Всъщност аз хванах дебелака, докато се опитваше да открадне храна за себе си. Ако не ми вярвате, попитайте Армията на Грей Хорс. Те ще ме подкрепят.

— Това е лъжа, Лони Уейн — казва Ханк.

Ако в този момент можеше да ми се размине да завъртя очи към небето, щях да го направя. *Разбира се*, че е лъжа. Ларк е великолепен лъжец. Да лъже му идва също толкова естествено, колкото на потока — да бълбука. Просто е неговият начин да комуникира с останалите. Дявол да го вземе, много млади хора се държат по същия начин. Знам го от собствения си син Пол. Но не мога да нарека хлапето лъжец и да го тикна в единствената затворническа килия в Грей Хорс. Вече чувам как останалите се събират пред малката барака.

Армията на Грей Хорс. Защото по една случайност Ларк Железния облак е начело на около сто и петдесет млади мъже, някои от племето осейдж, а други не, на които явно им беше станало толкова скучно, че се събраха и решиха да си направят банда — АГХ. От около три хиляди жители на този хълм, които се опитват да се справят с живота, само тези още не могат да си намерят мястото.

Младите мъже от Грей Хорс. Те са силни, изпълнени с гняв и лишени от семейство. Когато се събират на подивели банди и обикалят града, все едно някой е оставил динамит на слънцето — нещо много полезно и мощно, което просто чака да се превърне в катастрофа.

Ларк намества палтото си, така че високата черна яка да застане зад главата му като рамка на самодоволната му усмивка. Все едно изпълнява главната роля в някакъв шпионски филм: черната му коса е зализана назад, носи черни ръкавици, а панталоните му са втъкнати в излъсканите черни ботуши. Сякаш няма нито една грижа на света.

Ако нещо се случи с това момче, нашата затворническа килия ще се окаже тясна. От друга страна, ако се отърве безнаказано, все едно сами сме отворили вратата за бавното си унищожение — отвътре навън. Ако оставиш достатъчно бълхи на едно куче, съвсем скоро от кучето няма да остане нищо.

— Какво ще правиш, Лони? — пита ме Ханк. — Трябва да го накажеш. Всички зависим от тази храна. Не можем да оставяме собствените си хора да крадат от нея. Имаме си достатъчно други проблеми.

— Нищо не съм направил — казва Ларк. — И трябва да ме пуснете. Ако искате да ме спрете, ще трябва да спрете и моите хора.

Ханк вдига пушката си, но аз му махвам да я свали. Ханк Котън е горд мъж. Няма да търпи неуважение. По лицето му вече се събират буреносни облаци. Знам, че бързо трябва да говоря с хлапето, преди да е ударила първата светкавица под формата на изстрел от ловна пушка дванайсети калибър.

— Нека да поговорим отвън, Ларк.

— Пич, нали ти казах, че не съм...

Сграбчвам го за лакътя и го дръпвам близо до себе си.

— Ако не ме оставиш да говоря с теб, синко, онзи човек там ще те застреля. Няма значение дали си направил нещо или не. Не става дума за това. Въпросът е дали ще излезеш сам от тук, или ще те изнесат.

— Добре. Както кажеш — отговаря Ларк.

Излизаме в нощта. Ларк кимва на групичка свои приятели, които пушат под голата крушка над вратата. Забелязвам, че цялата малка сграда е издраскана с нови бандитски символи.

Не можем да разговаряме тук. Няма смисъл да оставям Ларк да се перчи пред почитателите си. Отдалечаваме се на около петдесет метра от сградата, до скалите. Поглеждам към пустите равнини, които ни пазят вече толкова време. Пълната луна оцветява целия свят в сребърно. Нашарена от сенките на облаците, високата трева на прерията се вълнува по целия път до хоризонта, където се целува със звездите.

Грей Хорс е красиво място. Беше пусто толкова много години, а сега е изпълнено с живот. Но през нощта градът се връща към това, което в действителност представлява: град на призраци.

— Скучно ли ви е, Ларк? Това ли е проблемът? — питам го аз.

Той ме поглежда и се поколебава дали да не влезе в ролята си, но после се отказва.

— Да, по дяволите. Защо?

— Защото не смятам, че искам да направите нещо лошо на някого. Мисля, че просто сте млади и ви е скучно. Разбирам ви. Но това не може да продължава повече, Ларк.

— Кое не може да продължава?

— Хулиганските прояви, графитите. Кражбите. Имаме по-сериозни проблеми, с които трябва да се справим заедно.

— Да бе, да. Тук никога нищо не се случва.

— Онези машини не са забравили за нас. Естествено, че сме прекалено далеч в дивото, за да ни стигнат колите и градските работи. Но машините работят, за да разрешат този проблем.

— Какви ги говориш? Не сме виждали почти нищо след Час нула. И ако искат да ни убият, защо просто не ни обстрелват с ракети?

— На света няма толкова много ракети. Така или иначе, аз предполагам, че вече са използвали големите оръжия срещу големите градове. Ние сме дребни риби, синко.

— Може и така да е — отговаря Ларк с изненадваща увереност. — Но знаеш ли какво си мисля аз? Мисля си, че на тях не им пука за нас. Че всичко е било една голяма грешка, която няма да се повтори. Иначе щяха досега да ни пуснат ядрена бомба, нали така?

Това хлапе наистина е разсъждавало по въпроса.

— Машините не използват ядрени бомби, защото се интересуват от естествения свят. Те искат да го изучават, а не да го взривяват.

Усещам вятъра на прерията по лицето си. Щеше да е по-добре, ако машините не се интересуваха от нашия свят. Във всеки случай щеше да бъде по-просто.

— Виждал ли си колко много елени има? — питам го аз. — Бизоните също се връщат в равнините. Дявол да го вземе, от Час нула са минали само няколко месеца, а вече почти можеш да хванеш риба с голи ръце в потока. Не е вярно, че машините не обръщат внимание на животните. Не, те ги защитават.

— Значи според теб роботите се опитват да се отърват от термитите, без да взривяват къщата, така ли? Да избият само нас, без да убият нашия свят?

— Не мога да се сетя за друга причина да ни преследват по начина, по който го правят. И не мога да се сетя за друг начин да си обясня някои скорошни събития, ако мога така да се изразя.

— Не сме виждали машини от месеци, Лони. Дявол да го вземе, човече. Едва ли не ми се иска да ни атакуват. Няма нищо по-лошо от това да седиш, да нямаш ток и да нямаш какво да правиш.

Този път си позволявам да завъртя очи към небето. Има да се строят огради, да се ремонтират къщи, да се сади реколтата — и той казва, че нямат какво да правят? Господи, какво се случи с нашите деца, че очакват да получат всичко наготово?

— Значи искате да се биете, така ли? — питам го аз. — Сигурен ли си?

— Да. Сигурен съм. Писна ми да се крием на този хълм.

— Тогава трябва да ти покажа нещо.

— Какво?

— То не е тук. Но е важно. Взemi един спален чувал и ме чакай сутринта. Ще отсъстваме няколко дни.

— Няма да стане, пич. Идеята ти е скапана.

— Страх ли те е?

— Не — отговаря той с широка усмивка. — От какво да ме е страх?

Тревата, която се вълнува по равнините, съвсем прилича на море. Гледката ме изпълва със спокойствие, но и ме кара да се питам: какви чудовища могат да се крият под тези тихи вълни?

— Питам дали те е страх от онова, което се крие в тъмното. Не знам какво е то. Ако те е страх, можеш да останеш тук. Няма да те

притеснявам повече. Но някой трябва да се справи с онова, което се крие там. Надявах се да намеря някаква смелост в теб.

Ларк изправя рамене и кривата му усмивка изчезва.

— В мен има повече смелост, отколкото във всеки друг, когото познаваш — отговаря ми той.

И дявол да го вземе, май наистина мисли така.

— Дано да е така, Ларк — казвам аз, като гледам как тревата се вълнува от вятъра на прерията. — Наистина се надявам да е така.

На сутринта Ларк ме изненадва. Аз съм при Джон Тенкилър, седя на един пън и двамата си подаваме термос с кафе. Тенкилър ми говори със своите загадки, а аз го слушам с половин ухо, докато гледам как слънцето се издига над равнините.

И в този момент Ларк Железния облак се задава зад завоя. Хлапето си е събрало багажа и е готово за тръгване. Все така е облечен като наемен убиец на мафията, но поне е обул подходящи ботуши. Той ни хвърля поглед, изпълнен с откровено подозрение, после минава покрай нас и се отправя надолу по пътеката, която се спуска от хълма.

— Ако ще тръгваме, да тръгваме — подхвърля той.

Довършвам кафето си, вземам раницата и тръгвам след хлапето, което се отдалечава с дълги крачки. Точно преди първия завой се обръщам да погледна Джон Тенкилър. Старият майстор на барабана вдига едната си ръка, а сините му очи проблясват на светлината на сутрешното слънце. Тенкилър знае, че онова, което ми предстои, няма да е никак лесно.

Двамата с хлапето се спускаме по хълма цяла сутрин. Аз съм отпред. Ларк може да е смел, но със сигурност не знае къде отиваме. Вместо да се отправим на запад през високата трева на равнините, поемаме на изток. Право към Гората от ковано желязо. Името е съвсем точно. Високи тънки дъбове се издигат от мъртвите листа — толкова черни и твърди, че приличат по-скоро на метал, отколкото на дърво. Преди една година дори не можех да предположа колко полезно ще се окаже това някой ден.

След три часа ходене приближаваме целта си — малка поляна в гората. Мястото, където за пръв път открих следите. Поредица от правоъгълни следи, отпечатани в калта, горе-долу е размерите на тесте

карти. Доколкото мога да определя, следите са оставени от нещо, което ходи на четири крака. Нещо тежко. Което не оставя животински изпращания след себе си. И не мога да различа един крак от друг.

Кръвта ми изстина, когато осъзнах какво означава това: на роботите им бяха пораснали крака. И тъй като бяха единствените следи, които успях да открия, реших, че са оставени от някакъв разузнавач, изпратен да души наоколо. Трябваша ми три дни, докато го проследя. Машината използваше електрически двигатели и се движеше съвсем тихо. Освен това беше в състояние да стои съвсем неподвижно много дълго. Да следиш робот през пустошта е съвсем различно от това да следиш истинско животно или човек. Особена работа, но се свиква.

— Пристигнахме — казвам на Ларк.

— Крайно време беше — отговаря той и хвърля раницата си на земята.

После пристъпва на поляната, но аз го хващам за якето и го дръпвам назад толкова силно, че го събарям на земята. Нещо сребристо профучава покрай лицето му като чук и се разминава на сантиметри с него.

— Какво, по дяволите...? — казва Ларк, като се изтръгва от хватката ми и обръща глава нагоре.

И го вижда — робот на четири крака, голям колкото теле, увиснал за предните си два крака от стоманения кабел, на който съм го окачил. Стоеше си там съвсем неподвижно, докато не се приближихме на разстояние, където може да ни достигне.

Чувам как вият мощните му двигатели, докато се бори да се освободи, увиснал на два метра и половина над земята. Зловеща гледка. Машината се движи също толкова естествено, колкото всяко горско животно, докато се гърчи във въздуха. Но за разлика от всяко горско животно краката ѝ са мастиленочерни и са направени от нещо като напластени водопроводни тръби. Има и малки метални копита, плоски отдолу и покрити с кал. Цялото тяло е покрито с прах, листа и кал. И за разлика от елените например тази машина всъщност няма глава.

Краката излизат от средата на тялото, по което се виждат издутините на мощните мотори на ставите. А под тялото е монтиран тесен цилиндър, в който има нещо като обектив на видеокамера. Горещ-

долу колкото кутийка с безалкохолно. Малкото око се върти напред-назад, докато машината се опитва да измисли как да се измъкне.

— Тъъ, какво е това? — пита ме Ларк.

— Заложих капана преди една седмица. Ако се съди по следите от стоманения кабел по кората на дървото, това нещо се е хванало в него почти веднага.

За мой късмет тези дървета са здрави като ковано желязо.

— Поне е било само — отбелязва Ларк.

— Откъде знаеш?

— Ако имаше други, щеше да ги повика да му помогнат.

— Как? Не виждам да има уста.

— Честно? Не виждаш ли онази антена? Радиостанция. Това нещо може да комуникира по радиото с други като него.

Ларк се приближава до машината и я поглежда отблизо. За пръв път излиза от обичайната си роля на хулиган. Любопитен е като четиригодишно момче.

— Проста машина — казва Ларк. — Модифициран военен транспортър. Сигурно са го използвали, за да разузнава терена. Няма никакви екстри. Само крака и очи. Онази издутина зад раменете сигурно е мозъкът. Така разбира какво вижда. Монтиран е там, защото това е най-добре защитеното място. Ако се махне тази част, все едно му е направена лоботомия. А, ох. Погледни му краката. Виждаш ли прибраните нокти? Добре, че не може да стигне до кабела с тях.

Мътните ме взели. Хлапето има добро око за машините. Наблюдавам го, докато разглежда робота и поглъща всички подробности с поглед. Едва тогава забелязвам другите следи по земята около него по цялата поляна. Кожата отзад на бедрата и по ръцете ми настръхва. Не сме сами. Значи това нещо наистина е повикало помощ. Как можах да го пропусна?

— Чудя се какво ли ще е да яздиш едно такова? — разсъждава на глас Ларк.

— Вземи си чантата — казвам му аз. — Трябва да се махаме. Веднага.

Ларк се оглежда, забелязва пресните следи по земята и осъзнава, че някъде наоколо има още едно от тези неща. Грабва раницата си, без да каже и дума. Двамата заедно се промъкваме обратно в гората.

Ходещият робот остава да виси на поляната, а камерата му не се откъсва от нас. Без да мигне.

Нашето бягство към свободата постепенно се превръща в марш, а след това и в равен ход, който продължава няколко километра. По залез си устройваме бивак. Паля малък огън, като внимавам димът от него да се процежда през листата на едно дърво наблизо. Сядаме на раниците си, гладни и уморени, а студът бързо настъпва. Независимо дали ми харесва или не, сега е моментът да се заема с истинската причина да дойдем тук.

— Защо го правите? — питам го аз. — Защо се опитвате да станете бандити?

— Ние не сме бандити. Ние сме воини.

— Но воинът се сражава с врага, нали? А вие накрая ще направите лошо на собствените си хора. Само истински мъж може да бъде воин. Когато едно момче се опитва да се прави на воин — ами тогава се получава бандит. Бандитите нямат цел в живота си.

— Ние имаме цел.

— Мислиш ли?

— Ние сме братство. Пазим си гърба.

— Срещу кого?

— Срещу всеки. Срещу всички. Срещу вас.

— Аз не съм ли ти брат? И двамата сме от коренното население, нали така?

— Знам това. И аз пазя тази култура в себе си. Винаги ще пазя корените си. Но там горе всеки се сражава срещу всеки. Всеки има оръжие.

— Тук си прав — отбелязвам аз.

Огънят припуква, докато методично гризе един пън.

— Лони? — обажда се Ларк. — Какво всъщност става тук? Просто ми кажи, старче.

Няма да е лесно. Но хлапето ме принуди да изиграя картите си, а аз не искам да го лъжа.

— Видя срещу какво сме изправени, нали?

Ларк кимва.

— Трябва да обединиш Армията на Грей Хорс с Конниците на светлината.

— Да се обединим с местната полиция?

— Вие само се наричате армия. Но ние имаме нужда от истинска армия. Машините се променят бързо. И скоро ще дойдат, за да ни избият. Всички нас. Затова, ако наистина искаш да защитиш братята си, най-добре час по-скоро да започнеш да мислиш за всички тях. И за сестрите също.

— Откъде си толкова сигурен?

— Не съм сигурен. Никой не може да бъде сигурен в нищо. Ако някой казва, че е сигурен, или е проповедник, или се опитва да ти продаде нещо. Работата е там, че имам лошо предчувствие. Натрупват се прекалено много съвпадения. Всичко ми напомня за едно време.

— Каквото е станало с машините, вече е станало. Те са някъде там и проучват гората. Но ако ние не ги закачаме, и те няма да ни закачат. За хората трябва да се тревожим.

— Светът е странно място, Ларк. И ние сме съвсем мънички на тази скала. Може да запалим огън, но там навън в цялата вселена цари мрак. Дългът на воина е да се изправи срещу този мрак и да защитава своите хора.

— Аз защитавам моите момчета. Не знам какво предчувствие имаш, но не очаквай АГХ да те спасява.

Изсумтявам. Не се получава така, както се надяхах. От друга страна, получава се точно така, както предполагах.

— Къде е храната? — пита ме Ларк.

— Не съм донесъл храна.

— Какво? Защо не?

— Гладът е хубаво нещо. Ще те научи на търпение.

— Мамка му. Това е страхотно. Значи нямаме храна. И ни преследва някакъв гаден ходещ робот.

Измъквам връзка билки от раницата си и я хвърлям в огъня. Сладкият аромат на горящите листа се издига около нас. Това е първата стъпка от ритуала на преобразяването. Но когато двамата с Тенкилър го планирахме, не очаквах да се боя за Ларк толкова много, колкото сега.

— Освен това не знаеш къде се намираш — отбелязвам аз.

— Какво? Не знаеш ли пътя обратно?

— Аз го знам.

— Е, тогава?

— Ти ще трябва сам да намериш пътя си. Да се научиш да се осланяш на себе си. Точно това означава да станеш мъж. Да се грижиш за своите хора, вместо да очакваш те да се грижат за теб.

— Не ми харесва накъде биеш, Лони.

Исправям се.

— Ти си силен, Ларк. Аз вярвам в теб. И знам, че ще те видя отново.

— Задръж малко, старче. Къде отиваш?

— У дома, Ларк. Отивам си у дома, при нашите хора. Ще те чакам там.

С тези думи се обръщам и се отдалечавам в мрака. Ларк скача на крака, но ме следва само до границата на светлината от огъня. Отвъд нея царят мрак и неизвестност. Точно там трябва да отиде Ларк — в неизвестното. В някакъв момент всички трябва да го направим. В момента, в който порастваме.

— Ей! Какво е това, по дяволите? — провиква се той към дърветата от ковано желязо. — Не можеш да ме оставиш тук!

Продължавам и студената гора ме поглъща. Ако вървя през цялата нощ, призори ще се прибера. Надявам се, че Ларк ще оцелее достатъчно дълго, за да се прибере на свой ред.

Последния път, когато направих нещо подобно, то превърна сина ми в мъж. Той ме намрази, но ме разбра. Колкото и да се молят децата да бъдат приемани като възрастни, всъщност никой не иска да изостави детството си. Всеки иска да стане възрастен и мечтае за това, но в момента, в който го получи, започва да се пита какво е направил. В какво се е превърнал.

Но идва война, а само един истински мъж може да поведе Армията на Грей Хорс.

Три дни по-късно моят свят е на ръба да се взриви. Младежите от Армията започнаха да ме обвиняват, че съм убил Ларк Железния облак още предишния ден. Нямаше как да им докажа обратното. И сега гръмогласно настояват за отмъщение пред съвета.

Всички са се събрали до пейките на поляната, където провеждаме танца на барабана. Старият Джон Тенкильър мълчаливо понася обидите, които му нанасят момчетата на Ларк. Ханк Котън е

застанал до него, стиснал големите си ръце в юмруци. Конниците на светлината — племенната полиция на Грей Хорс — са се събрали на групички. Във въздуха трепти напрежение. Гражданската война всеки миг може да избухне.

Започвам да си мисля, че цялата тази игра сигурно е била грешка. Но преди да успеем да започнем да се избиваме, нагоре по хълма се изкачва ожуленият и окървавен Ларк Железния облак. Всички ахват, когато виждат какво е довел със себе си: машина, която ходи на четири крака. Завързана е със стоманен кабел за раницата му. Всички сме толкова зашеметени, че не можем да кажем нищо, но Джон Тенкилър се изправя.

— Ларк Железен облак — казва старият майстор на барабана. — Ти напусна Грей Хорс като момче. Връщаш се като мъж. Бяхме изпълнени с тъга, когато си тръгна, но сега сме изпълнени с радост, че се връщаш, нов и различен. Добре дошъл у дома, Ларк Железен облак. Нашите хора ще живеят заради теб.

В този момент се роди истинската Армия на Грей Хорс. Ларк и Лони скоро обединиха племенната полиция и АГХ в общи въоръжени сили. Слухът за тази човешка армия бързо се разпространи в целите Съединени щати, особено след като започнаха кампания по залавянето и опитомяването на максимален брой от ходещите разузнавачи на Роб. Най-едрите от тези пленени роботи сформираха основата на ново човешко оръжие, което имаше съдбоносно значение. Това устройство беше толкова стряскащо по своя замисъл, че когато за пръв път чух за него, го приех като налудничав слух: танкът паяк.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

3. ФОРТ БЕНДЪН

Просто ни пусни да си ходим. Тръгваме си, човече.
Няма ни.

Джак Уолъс

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 3 МЕСЕЦА

През първите месеци след Час нула милиарди хора по целия свят започнаха да се борят за оцеляването си. Много хора бяха убити от машините, на които бяха свикнали да се доверяват: автомобили, домашни роботи и интелигентни сгради. Други бяха пленени и отведени в трудовите лагери, които се нароиха около големите градове. Но за хората, които избягаха в планините и се осланяха само на себе си, другите човешки същества скоро се оказаха също толкова опасни, колкото и Роб. И дори повече.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Три месеца. Трябват ни три месеца, за да се махнем от Бостън и да излезем от щата. За щастие брат ми има карта и компас, както и уменията да ги използва както трябва. Двамата с Джак сме изпълнени със страх и се придвижваме пеша, натоварени с екипировката, която откраднахме от оръжейната на Националната гвардия.

Но не това е причината да се забавим толкова много. В големите и малките градове цари хаос. Заобикаляме ги, но не е възможно да избегнем всичките. Колите прегазват хората, като се движат на глутници. Наблюдавам онези, които стрелят по автомобилите хищници

от покривите на сградите. Понякога колите са празни. Друг път в тях има хора. Виждам един камион за боклук без шофьор, който спира до стоманен контейнер. Показват се зъбци и се включва хидравликата. Закривам устата си с ръка и се задавям, когато виждам как труповете се изсипват навън във водопад от отпуснати крайници.

Веднъж двамата с Джак спираме да си поемем дъх по средата на един надлез. Притискам лицето си към телената ограда и виждам осемте платна на магистралата под нас, натъпкани с коли, които до една се движат с около шейсет километра в час в една и съща посока. Не се виждат светлините на стопове. Нито мигачи. Изобщо не приличат на нормално движение по магистралата. Виждам как някакъв мъж се измъква от шибидаха на една кола, изтърколва се от покрива и пада точно под следващата. Когато присвия очи, всичко прилича на голям метален килим, който някой бавно изтегля под краката ми. Към океана.

Двамата с Джак никога не спираме да се движим, освен за да спим. Хората виждат униформите ни и ни викат при себе си. Всеки път, когато се случи това, брат ми казва: „Останете тук, а ние ще се върнем с подкрепления.“ Доколкото познавам Джак, той сигурно си вярва. Но не забавя ход. И това ми е достатъчно.

Брат ми е твърдо решен да стигнем до някоя военна база, за да можем да започнем да помагаме на другите. Не спира да говори как ще се върнем и ще унищожим машините. Казва, че ще обикаляме от къща на къща, ще спасяваме хората и ще ги прибираме в безопасената зона. Ще организираме патрули, за да ликвидираме всички повредени работи.

— Един-два дни, Кормак — казва ми той. — Всичко ще свърши за един-два дни. Ще разчистим всичко.

Иска ми се да му вярвам, но няма как. В оръжейната трябваше да е безопасно, но вместо това гъмжеше от ходещи мини. Всички военни бронетранспортъори имат автопилот, ако се наложи да се приберат в базата, след като шофьорът им е бил тежко ранен.

— И какво ще има в тази военна база? — питам го аз. — Ще има още повече мини. И танкове. Подвижни оръдейни установки. Автоматични картечни гнезда.

Джак просто продължава напред с наведена глава. Хаосът се слива в мъгла. Спомням си отделни несвързани сцени. Виждам старец,

когото един домашен робот „Слоу Сю“ с непроницаемо изражение дърпа навън от някакъв тъмен вход; празна кола, която минава покрай нас, обхваната от пламъци, а под нея се е заклезило парче месо и оставя мазна следа по улицата; мъж, който пада от някаква сграда, като крещи и размахва ръце, а силуетът на един „Биг Хепи“ го гледа отгоре.

Бам!

По улиците отекват писъци, изстрели и вой на сирени. Но Джак не позволява да спрем. Няма време и да се оглеждаме. Гмуркаме се в ужаса като двама удавници, които отчаяно се опитват да изплуват на повърхността, за да си поемат дъх.

Три месеца. Трябват ни три месеца, за да открием военната база. Три месеца, през които цапам новата си униформа, стрелям с автомата си и го почиствам до огъня. След това прекосяваме един мост над река Хъдсън и стигаме до крайната си цел, недалеч от онова, което преди беше град Олбъни.

Военна база Форт Бендън.

— На земята!

— На колене, мамка ви!

— Ръцете на тила, копелета мръсни!

— Съберете краката!

Гласовете крещят от мрака. Някъде отвисоко просветва прожектор. Присвивам очи срещу блясъка му и се опитвам да не изпадам в паника. Лицето ми е сковано от адреналина, а ръцете ми са омекнали и отслабнали. Двамата с Джак заставаме на колене един до друг. Чувам собственото си задъхано дишане. Дявол да го вземе. Адски ме е страх.

— Всичко е наред — прошепва Джак. — Мълчи си.

— Не говорете, мамка ви! — изкрещява един войник. — Покривай ги!

— Покривам ги — отговаря спокоен глас в мрака.

Чувам шума от зареждане на карабина. Докато патронът щраква на мястото си, аз си представям месинговия куршум, който чака притаен в тъмната студена цев. Собственото ми оръжие и боеприпасите са скрити на един километър от тук, на трийсет крачки встрани от пътя. По паважа се чуват стъпки. Пред нас изниква

силуетът на войник, който закрива светлината на прожектора с главата си.

— Не сме въоръжени — извиква Джак.

— Легнете по очи, мамка ви! Ръцете на тила! Покривай го!

Вдигам ръцете си на тила, като примигвам срещу светлината. Джак изръмжава, когато го удрят в корема. Войникът го претърсва.

— Номер едно е чист — докладва той. — Защо сте облечени с униформи, мамка ви? Някой войник ли убихте?

— Аз съм от Националната гвардия — отговаря Джак. — Провери ми документите.

— Да, добре.

Усещам как ме блъсват между плешките и падам по лице на студения грапав паваж. Пред очите ми изникват два военни ботуша. Ръцете на войника грубо претърсват джобовете ми, за да проверят дали нямам оръжие. Светлината на прожектора осветява паважа пред очите ми с най-големи подробности — прилича на лунната повърхност, с дълбоки сенки в кратерите. Откривам, че бузата ми е попаднала точно върху едно обезцветено петно машинно масло.

— Номер две е чист — докладва войникът. — Дай ми документите си.

Калните черни ботуши отново влизат в полезрението ми. Точно зад тях различавам купчина дрехи, натрупана до ограда от бодлива тел. Все едно някой е използвал мястото, за да събира стари дрехи за благотворителност. Студено е, но въпреки това мирише на бунцише.

— Добре дошъл във Форт Бендън, сержант Уолъс. Радваме се, че си при нас. Доста си далеч от Бостън, а?

Джак понечва да се изправи, но един от големите ботуши го настъпва по гърба и го блъсва обратно на земята.

— Ааа. Не съм ти казвал да станеш. Ами този тук? Кой е той?

— Брат ми — изръмжава Джак.

— Той също ли е в Националната гвардия?

— Цивилен е.

— В такъв случай съжалявам, но не мога да допусна това, сержант. За съжаление засега Форт Бендън не приема цивилни бежанци. Ако искаш да влезеш, ще трябва да се сбогувате тук.

— Не мога да го оставя — казва Джак.

— Да, и аз така си помислих. Другият вариант е да се спуснете по реката при останалите бежанци. Там са се събрали няколко хиляди. Следвайте миризмата. Сигурно ще ви заколят, за да ви вземат ботушите, но може и да не стане така, ако спите на смени.

Войникът прави опит да се засмее. Камуфлажните му панталони са пъхнати в мръсните ботуши. Мислех си, че е застанал на сянка, но сега виждам, че стои върху друго петно от машинно масло. Целият асфалт е изцапан с масло.

— Ти сериозно ли? — пита го Джак. — Цивилните не са добре дошли, така ли?

— Не — отговаря войникът. — Едва успяхме да отблъснем собствените си идиотски бронетранспортъри. Половината от автономните ни оръжия липсват, а другата половина трябваше да я взривим. Повечето от офицерите ни ги няма. Всички бяха повикани на някакво тъпо събрание точно преди да се изсипят лайната. Оттогава не сме ги виждали. Дори не можем да влезем в сервизите или в депото за презареждане с гориво. Какво да ти кажа, сержант — това място е предостатъчно преобано, дори без да пускаме вътре тълпа крадливи мръсни цивилни.

Усещам как студеният връх на ботуша ме побутва по челото.

— Без да се обиждаш, приятел.

Ботушът се маха.

— Порталът е затворен. Ако се опитате да влезете, моят човек на кулата ще ви направи на решето. Нали така, Карл?

— Тъй вярно — отговаря Карл, скрит някъде зад прожектора.

— И така — казва войникът, като отстъпва обратно към портала. — Изчезвайте от тук, да ви го начукам. И двамата.

Войникът се връща зад светлината на прожектора и аз едва сега осъзнавам, че това до оградата не е купчина дрехи. Сега се вижда ясно. Това са човешки тела. Трупове. Нахвърляни са на купчини като смачкани хартийки от бонбони. Студът ги е замразил в изкривени пози. А петната по земята пред мен — и под лицето ми — не са от машинно масло. Съвсем скоро тук са загинали много хора.

— Вие сте ги убили, така ли? — питам невярващо.

Джак тихо изръмжава. Войникът отново се изкикотва сухо както преди. Ботушите му стържат по паважа, докато се приближава към мен, без да бърза.

— Дявол да го вземе, сержант. Брат ти не знае ли кога трябва да си затваря устата?

— Не, не знае — отговаря Джак.

— Нека да ти обясня как стоят нещата, приятел — предлага войникът.

В следващия миг усещам стоманения връх на ботуша да се забива в ребрата ми. Толкова съм изненадан, че дори не успявам да извикам. Въздухът излиза от дробовете ми с механично свистене. Свивам се в ембрионална поза и понасям следващите два-три ритника.

— Той вече разбра! — извиква Карл от тъмното. — Мисля, че вече разбра, сержант.

Не мога да спра да стена от болка — това е единственият начин да дишам.

— Просто ни пусни да си ходим — казва Джак. — Тръгваме си, човече. Няма ни.

Ритниците спират. Войникът отново се смее. Смехът му е като нервен тик. Чувам металическо изщракване, когато зарежда карабината си.

Карл отново се обажда от невидимата кула:

— Сър? Това е достатъчно, не мислите ли? Да прекратим контакта.

Отговор няма.

— Сержант, да прекратим контакта — казва Карл.

Оръжието не стреля, но аз усещам безличните ботуши, които чакат в тъмното. Чакат ме да кажа нещо — каквото и да е. Свит на болезнено кълбо, аз се съсредоточавам да си поемам въздух и да го издишвам с натъртените си ребра.

Нямам какво да кажа.

Войникът беше прав — наистина усещаме миризмата на бежанците, преди да ги видим. Стигаме при тях малко след полунощ. До брега на река Хъдсън са се събрали хиляди хора, които са си направили лагер и живеят в него. Дългата тясна ивица земя е отделена от шосето със стара желязна ограда, а теренът е прекалено неравен за домашните работи. Това са хората, които са пристигнали във Форт Бендън, но не са намерили подслон. Донесли са куфари, раници и

торби за боклук, пълни с дрехи. Довели са родителите, жените, мъжете и децата си. Масово са палили огън от събраните мебели, ходили са до тоалетна в реката и са изхвърляли боклука си, където им попадне.

Температурата се движи около нулата. Бежанците спят и хъркат под натрупани одеяла, в току-що откраднати палатки и направо на земята. Бежанците се бият помежду си с юмруци, ножове и от време на време с по някой изстрел. Бежанците са разгневени, изплашени и гладни. Някои просят. Някои крадат дърва за огрев и безполезни дреболии. Някои се отдалечават към града и никога повече не се връщат.

Всички тези хора чакат. Нямам представа какво. Помощ, предполагам.

Двамата с Джак се отправяме в тъмното покрай лагерните огньовете и групичките от бежанци. Държа носна кърпа пред устата си, за да се предпазвам от миризмата на прекалено много човешки същества, събрани на прекалено малко място. Инстинктивно се чувствам уязвим сред толкова много хора. Джак също го усеща. Той ме потупва по рамото и ми посочва един хълм, покрит с храсталаци. Висока позиция. Сред туфите суха трева един до друг седят мъж и жена, а между тях свети малък газов фенер. Отправяме се към тях. И така се запознаваме с Тайбириъс и Чера.

Огромният чернокож мъж, облечен с хавайска риза и долнище на анцуг, е отпуснал ръце на коленете си. До него седи дребна индианка и присвива очи към нас. В ръката си държи ловджийски нож, който изглежда така, все едно е използван често.

— Здравейте — подвиквам аз.

— Какво? — пита жената. — Не ви ли стига толкова, копелета военни? Още ли искате?

Големият ѝ нож проблясва на светлината на фенера.

Двамата с Джак се споглеждаме. Как да отговорим на това? В този момент обаче едрият мъж отпуска ръка на рамото на жената. Гласът му прогърмява:

— Къде ти е възпитанието, Чера? Тези мъже не са военни. Погледни униформите им. Не са като на другите.

— Няма значение — отговаря тя.

— Елате. Седнете при нас — казва той. — Отдъхнете си.

Сядаме и слушаме техния разказ. Тайбириъс Абдула и Чера Ридж се запознали, докато бягали от Олбъни. Той е таксиметров шофьор и е емигрирал от Еритрея, на източния бряг на африканския континент. Тя е автомонтъор и преди е работила в сервиза на баща си заедно с четиримата си братя. Когато започнало всичко, Тайбириъс бил в сервиза, за да си вземе таксито. След като ги споменава за пръв път, Тайбириъс не говори повече за братята или бащата на Чера.

Тайбириъс разказва тяхната история, а Чера мълчи. Не мога да прочета изражението ѝ, но долавям острота в начина, по който поглежда мен и брат ми, преценява ни с поглед и извърща очи. Трябва да внимаваме с нея.

Тай ни черпи от манерката си, когато в далечината примигват фарове. В ръцете на Чера сякаш от нищото се появява ловджийска пушка. Тай е измъкнал пистолет от колана на анцуга си. Джак скрива светлината на фенера. Изглежда, че някаква кола убиец е прескочила барикадите. В продължение на няколко секунди наблюдавам светлините на фаровете, преди да осъзная, че Чера е насочила пушката си към мрака зад нас.

Някой бързо се приближава. Чувам задъхано дишане и трополене на ботуши по земята, после се очертава силуетът на мъж. Той тромаво се изкачва по ниския хълм, препъва се и се подпира на ръцете си.

— Не мърдай! — извиква Чера.

Мъжът замръзва, после се изправя и пристъпва напред в светлината на фенера. Войник от Форт Бендън. Кльощав, бял, с дълъг врат и разчорлена пясъчноруса коса. Виждам го за пръв път, но когато заговаря, разпознавам гласа му.

— О — казва той. — Хм, здравейте. Аз съм Карл Левандовски.

На няколкостотин метра от брега на реката се надигат писъци и се разтварят във въздуха. Зад мътните червени светлини на огньовете се стрелкат забулени фигури. Фаровете се движат право през бежанския лагер и се приближават към нас.

— Забелязах я от кулата, когато излезе от базата — казва Карл, като все още се опитва да си поеме дъх. — Дойдох да предупредя хората.

— Много мило от твоя страна, Карл — измърморвам аз, като се държа за натъртените ребра.

Джак се подпира на коляно и сваля карабината си от гърба. После присвива очи над празното пространство, което ни отделя от хаоса в лагера.

— Бронетранспортър — казва той. — Бронирана кола. Няма как да я спрат.

— Можем да стреляме в гумите — предлага Чера и с рязко движение проверява дали е заредила патрон в ловджийската си пушка.

Карл я поглежда за миг.

— Гумите са тип „пчелна пита“. Издържат на изстрели. Аз бих стрелял първо по фаровете. А след това по сензорите на капака. Това са очите и ушите на колата.

— Как изглеждат тези сензори? — пита го Джак.

Карл приготвя карабината си и проверява пълнителя, докато отговаря:

— Черно кълбо, от което стърчи антена. Стандартен сензорен пакет, оборудван с честотна инфрачервена камера, монтирана на жироскоп с широка амплитуда.

Всички го поглеждаме намръщено. Карл ни поглежда в отговор.

— Извинявайте. Аз съм инженер — казва той.

Бронетранспортърът се движи през гъстата тълпа от спящи хора. Фаровете му подскачат нагоре-надолу в мрака. Звуците са неописуеми. Червените светлини на фаровете се обръщат към нас и се уголемяват в тъмното.

— Нали го чухте? — казва Джак. — Стреляйте по черната кутия, ако можете да се прицелите в нея.

Скоро в нощта се разнасят изстрели. Ръцете на Чера се движат бързо и уверено, а ловджийската ѝ пушка методично и точно плюе куршуми по приближаващата кола. Фаровете ѝ се натрошават. Колата завива, но само за да прегази най-близките бежанци. От черната кутия на капака се разхвърчават искри, когато куршумите отново и отново се забиват в нея. Но колата не спира да се приближава към нас.

— Нещо не е наред — казва Джак и сграбчва Карл за ризата. — Защо това копеле не ослепява?

— Не знам, не знам — хленчи Карл.

Добър въпрос. Спирам да стрелям и навеждам глава, като се опитвам да се изолирам от пронизителните писъци, тичащите фигури

и целия хаос. Огньовете, разхвърляните трупове и ревящите двигатели избледняват, докато се мъча да се концентрирам.

Защо продължава да вижда?

От хаоса изниква ритмичен звук. Тихо туп-туп-туп, като от някаква далечна градинска косачка. Вече забелязвам неясното петно над нас. В небето има някакво око. Очуканият бронетранспортър изскача от нощта като морско чудовище, което се показва от черните дълбини на океана. Разпръскваме се, докато той се изкачва по нашия хълм.

— Летящ робот! — извиквам аз. — На единайсет часа! Точно над дърветата!

Всички пушки се вдигат към него, включително и моята. Бронетранспортърът профучава покрай нас и се забива в един лагерен огън на десетина метра разстояние. Въглените от жаравата се посипват по капака на колата, все едно е метеор, който навлиза в атмосферата. Бронетранспортърът обръща, за да ни атакува отново.

Цевите на оръжията проблясват. Във въздуха се разхвърчават нагорещени месингови гилзи. Нещо избухва в небето и разпилява пластмасови отломки по земята.

— Разпръснете се — нарежда Джак.

Ревът на бронетранспортъра заглушава виещите двигатели на падащата звезда от небето. Бронираната кола си пробива път право през хълма, на който сме застанали, а амортизьорите ѝ поглъщат неравностите на земята. В горещия вихър, който остава след нея, усещам миризмата на разтопена пластмаса, барут и кръв. После тя забавя ход и спира точно зад хълма. Отдалечава се от нас, като се движи на пресекулки и спира като слепец, който се придвижва опипом.

Успяхме. Засега.

Една тежка ръка се отпуска на врата ми и ме стисва силно.

— Ослепена е — казва Тайбириъс. — А ти имаш орлов поглед, Кормак Уолъс.

— Ще дойдат още. Какво ще правим сега? — пита Карл.

— Ще останем тук и ще защитаваме тези хора — отговаря Джак, все едно това е най-очевидното нещо на света.

— Как така, Джак? — питам го аз. — Те може би не искат да ги защитаваме. Освен това сме застанали до най-големия оръжеен

арсенал в този щат. Трябва да избягаме в планините, човече. Да живеем сред природата.

Чера изсумтява презрително.

— Някаква по-добра идея ли имаш? — питам я аз.

— Къде предпочиташ да бъдеш? В някаква пещера, където всеки ден трябва да ходиш на лов за храна и да се надяваш да намериш нещо за ядене? Или на място, където има и други хора, на които можеш да разчиташ?

— Както и бунтове и кражби — добавям аз.

— Говоря за по-малка общност. За безопасно място. Казва се Грей Хорс.

— Колко е голямо? — пита Джак.

— Може би няколко хиляди души, най-вече от племето осейдж. Като мен.

— Индиански резерват — изръмжавам аз. — Масов глад. Болести. Смърт. Извинявайте, но нещо не си го представям.

— Защото имаш лайна вместо мозък — отговаря ми Чера. — Грей Хорс е организирано място. С действаща форма на управление. Фермери. Заварчици. Лекарите.

— Е, добре — казвам аз. — Щом имат заварчици.

Тя ме поглежда многозначително.

— Имат и затвори. Ако ни потрябват.

— Специализация — казва Джак. — Тя е права. Трябва да стигнем до някакво място, където да съберем сили. Оттам ще организираме контраатака. Къде се намира Грей Хорс?

— В щата Оклахома.

Аз отново изръмжавам.

— Това е на около един милион километра от тук.

— Аз съм израснала там. Знам пътя.

— Откъде знаеш, че още са живи?

— Хората говорят за тях. Там има лагер. И армия.

Чера изсумтява презрително към Карл, преди да добави:

— *Истинска армия.*

Плесвам с ръце.

— Не мисля да прекосявам цяла Америка само защото току-що сме се запознали с някаква капризна мацка. По-добре сме си сами.

Чера ме сграбчва за ризата и ме дърпва към себе си. Карабината ми издрънчава на земята. Чера е жилава, а тънките ѝ ръце са здрави като клони на дърво.

— Най-добрият ми шанс за оцеляване е да се събера с *брат ти* — казва ми тя. — За разлика от теб той знае какво прави. Така че не искаш ли да млъкнеш за малко и да помислиш, по дяволите? И двамата сте умни момчета. Искате да оцелеете. Изборът не е чак толкова труден.

Намръщеното лице на Чера е на броени сантиметри от моето. Малко пепел от разпръснатите огънове пада в мастиленочерната ѝ коса, но тя не ѝ обръща внимание. Черните ѝ очи са приковани в моите. Тази дребна жена е абсолютно твърдо решена да остане жива и вече ми е ясно, че ще направи всичко необходимо, за да го постигне.

Тя е родена да оцелява. Не мога да сдържа усмивката си.

— Да оцелеем? — повтарям аз. — Сега вече говориш на моя език. Всъщност не мисля, че искам някога повече през живота си да се отдалечавам на повече от два метра от теб. Просто, как да ти кажа... чувствам се в безопасност, когато ме държиш така.

Тя ме пуска и ме блъсва назад.

— Искат ти се, умнико.

Гръмогласен смях стряска всички ни. Тайбириъс слага раницата на раменете си. Когато заговаря, по зъбите му проблясва светлината на огъня:

— Значи е решено. Ние петимата сме добър екип. Победихме бронетранспортъора и спасихме тези хора. А сега потегляме заедно, за да стигнем до мястото, наречено Грей Хорс.

Ние петимата се превърнахме в сърцевината на боен отряд „Умник“. През тази нощ започнахме дългото си пътуване през пустошта, за да стигнем до Грей Хорс. Все още не бяхме добре въоръжени или обучени както трябва, но имахме късмет — през първите месеци след Час нула Роб беше твърде зает да преработва четирите милиарда човешки същества, които живееха в големите населени места по целия свят.

Щеше да мине почти цяла година, преди да излезем от гората, белязани от многобройни битки и уморени до смърт. Но докато ни нямаше, се бяха случили съдбоносни събития, които щяха да променят облика на Новата световна война.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

4. ЕСКОРТ

Щом този кретен ще ме остави да умра, искам да
запомни лицето ми.

Маркърс Джонсър

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 7 МЕСЕЦА

Докато прекосяха Сърединените щати, никой от
боен отряд „Умник“ не подозираше, че повечето големи
градове по целия свят се прочистват от все по-тежко
въроржени работи. Оцелелите в Китай по-късно
разказваха, че по онова време било възможно река Яндзър
да бъде прекосена пеша — до такава степен е била
изпълнена с трупове на хора, понесени от водите й към
Източнокитайско море.

Върпреки всичко някои човешки групи просто се
научиха да се адаптират към непрестанната агресия.
Усилията на тези градски племена, описани на следващите
страници от Маркърс и Доун Джонсър от Ню Йорк, в
крайна сметка се оказаха съдбоносни за оцеляването на
хората по целия свят.

Кормак Уолърс ВОЕ#АГХ217

Алармата се задейства призори. Не е кой знае какво. Просто
няколко тенекиени консервни кутии, завързани една за друга, които се
влачат по напукания паваж. Отварям очи и подавам глава от спалния
си чувал. Минава една дълга секунда, докато осъзная къде се намирам.

Когато поглеждам нагоре, виждам автомобилна ос, гърне и ауспух. А, да. Точно така.

Всяка нощ от една година насам заспивам в кратери под различни коли, но все още не съм свикнал. Няма значение. Свикнал или не, аз съм жив и здрав. Лежа неподвижно и се ослушвам в продължение на три секунди. Най-добре да не изскачам веднага от леглото. Човек никога не знае какво точно се промъква в нощта, по дяволите. През последната година повечето от роботите станаха по-малки. Но някои пък станаха по-големи. *Много* по-големи.

Докато се измъквам от спалния чувал и го сгъвам, си удрям главата. Заслужава си. Ръждивата купчина метал е моят най-добър приятел. По улиците на Ню Йорк в днешно време има толкова много изгорени коли, че мръсните копелета не могат да проверяват под всяка.

Измъквам се в сивата светлина на утрото. После протягам ръка, издърпвам мръсната си раница и я слагам на гърба си. Кашлям и изплювам хрчка на улицата. Слънцето е изгряло, но толкова рано сутрин е студено. Лятото едва сега започва.

Консервните кутии продължават да се влачат. Подпирам се на коляно и развързвам въжето, преди микрофоните на машините да уловят шума. Най-важното е да бъдеш тих, да не спираш да се движиш и да действаш непредвидимо. В противен случай ще бъдеш мъртъв.

Днес ще бъде ескорт. Приблизително половината от стотиците хиляди градски жители, които избягаха в гората, умират от глад. Връщат се с несигурни крачки в градовете, мръсни и отслабнали като вейки, и се надяват да намерят някаква храна. В повечето случаи машините ги ликвидират почти веднага.

Вдигам си качулката и оставям черния шлифър да се развява зад мен, за да обърква системите за прицелване, особено на проклетите картечни гнезда. Като стана дума за това, трябва да се махна от улицата. Шмугвам се в една разрушена сграда и започвам да си пробивам път през боклуците и отломките към мястото, откъдето се чу алармата.

След като взривихме половината град с динамит, обикновените стари домашни работи не можеха да пазят равновесие достатъчно добре, за да стигнат до нас. За известно време бяхме в безопасност — достатъчно дълго, за да се установим под земята и в разрушените сгради. Но после се появи *нов* вид ходещи работи.

Наричаме ги богомолки. Всеки робот има по четири крака с множество стави, по-дълги от телефонни стълбове и изработени от някакъв материал от въглеродни нишки със структура на пчелна пита. Стъпалата им приличат на пикели и се забиват в земята на всяка крачка. Горе, където се събират краката, роботът има два малки крайника с още два пикела вместо ръце. Остриетата могат да разкъсват дърво, панели и тухлени стени. Цялото нещо пълзи приведено като насекомо, голямо колкото пикап. Малко прилича на богомолка. Достатъчно, за да го наричаме така.

Промъквам се между празните бюра на сринатия етаж на една бизнес сграда, когато усещам издайническата вибрация по земята. Навън има нещо голямо. Замръзвам на мястото си и приклякам на пода, посипан с боклуци. Надничам зад едно бюро, подуто от влагата, и оглеждам прозорците. Навън минава някаква сива сянка, но не виждам нищо друго.

Недалеч от тук се разиграва рутинна история. Някой оцелял е открил подозрителна купчина камъни, която една машина никога не би забелязала. До тази купчина е имало въже, което въпросният човек е дръпнал. Знам, че преди десет минути моят оцелял е бил жив. Но няма никаква гаранция за следващите десет минути.

Стигам до съборения край на сградата и пропълзвам по натрошените греди на конструкцията и тухлите, разбити на сол, към видимия полумесец от сива утринна светлина. Дръпвам качулката над очите си и подавам глава през дупката, за да огледам улицата навън. Нашият знак си стои непокътнат върху навес от другата страна на улицата. До него се е свил един човек, обгърнал коленете си с ръце, е наведена глава. Той се поклаща напред-назад на пети, може би за да се стопли.

Знакът действа, защото машините не забелязват естествените неща — камъни, дървета. Това е сляпото им петно. Богомолката има остро око за неестествени неща като думи и рисунки — и дори проклетите усмихнати лица. Ако нямат камуфлаж, импровизираните аларми никога не работят. Линиите на въжетата са прекалено прави. Ако напишете на стената как се стига до някое убежище, това е най-сигурният начин да ликвидирате всички хора в него. Но купчина натрошени строителни материали все едно е невидима. Както и купчина камъни, нахвърляни безразборно.

Пропълзявам навън и стигам до моя човек още преди да вдигне поглед към мен.

— Ей — прошепвам и го побутвам по лакътя.

Той стреснато ме поглежда. Млад латиноамериканец, на двайсет и няколко. Виждам, че е плакал. Бог знае през какво е преминал, за да стигне до тук.

— Всичко е наред, приятел — успокоявам го аз. — Ще те заведем на безопасно място. Ела с мен.

Той кимва мълчаливо. Подпира се на сградата и се изправя. Едната му ръка е увита с мръсна хавлия и той я придържа с другата. Предполагам, че доста е пострадала, след като го е страх да не я види някой.

— Съвсем скоро ще ти прегледат ръката, човече.

Младежът леко се стяга. Не го очаквах. Странно как можеш да се срамуваш, че си ранен. Все едно носиш вина, че окото, ръката или кракът ти не са наред. Разбира се, че да си ранен не е и наполовина толкова срамно, колкото да си мъртъв.

Повеждам го обратно към разрушената сграда от другата страна на улицата. Богомолките няма да са проблем, след като влезем вътре. Повечето от моите хора са в тунелите на метрото, където блокирахме основните входове. Ще се придвижваме от сграда на сграда, докато се приберем.

— Как се казваш, човече? — питам го аз.

Той не отговаря, а само навежда глава.

— Няма значение. Върви след мен.

Поемаме през съборените сгради, катерим се по купчини натрошен бетон и пълзим под наполовина сринати стени. След като се отдалечаваме достатъчно, аз го повеждам по една относително безопасна улица. Тишината между нас става все по-тежка. Започвам да се притеснявам и изведнъж осъзнавам, че се страхувам от безжизнените очи на младежа, който се влачи безмълвно след мен.

Колко промени може да понесе човек, преди всичко да изгуби смисъл? Да живееш заради едното живеене не е живот. Хората имат нужда от смисъл, също както имат нужда от въздух.

Слава богу, че аз все още имам Доун. Представям си лешниковите ѝ очи, когато забелязвам сиво-зеления телефонен стълб, наведен под ъгъл в края на улицата. После стълбът се сгъва по средата,

премества се и аз осъзнавам, че всъщност е крак. Ако останем на улицата, до трийсет секунди ще бъдем мъртви.

— Влизай вътре — просъсквам и блъсвам младежа към един разбит прозорец.

Приведената богомолка се показва на четирите си сгънати крака. Безизразната ѝ глава с формата на куршум бързо се завърта и спира. Потрепват дълги антени. Машината се хвърля напред и се втурва в галоп към нас, а острите ѝ стъпала се забиват в калта и паважа. Предните лапи висят под корема на машината, готови за действие, а светлината се отразява от безбройните им шипове.

Латиноамериканецът стои и гледа безжизнено. Сграбчвам го, блъсвам го през прозореца и скачам след него. Изправяме се и хукваме по изгнилия мокет. Няколко секунди по-късно в правоъгълника от дневна светлина зад нас изниква сянка. През прозореца се стрелва лапа с остри нокти и замахва надолу, като разкъсва част от стената. Следва я втора. Напред-назад, напред-назад. Все едно торнадо удря сградата. За наш късмет тя е безопасна. Сигурен съм в това, защото виждам как е изтърбушена. Фасадата е унищожена, но вътрешността е оставена проходима. В Ню Йорк пипаме внимателно. Издърпвам хлапака към купчина тухли и дупка в стената, която води към съседната сграда.

— Натам — посочвам и го бутвам към дупката.

Той тръгва. Движи се като зомби. Чувам разкъсване на мокет и хрущене на дървени мебели. Богомолката някак си е успяла да влезе през прозореца. Свита на кълбо, тя промушва сивото си тяло през сградата, като разкъсва напуканите окачени тавани като конфети. Виждат се проблясващи нокти и се чува стържене на метал.

Втурваме се към дупката в стената. Стигам пръв до нея и помагам на младежа да се покатери по купчината арматура и бетон. Тунелът представлява просто черна зейнала дупка, широка по-малко от два метра, която води право през варовиковите основи на двете сгради. Моля се да забави придвижването на чудовището, което ни следва. Спътникът ми потъва вътре. Аз се покатервам след него. В тунела е тъмно и клаустрофобично. Хлапакът пълзи бавно, като пази ранената си ръка. До изхода стърчат стоманените пръчки на арматурата като ръждясали остриета. Чувам, че богомолката ни настига, като унищожавя всичко по пътя си. После шумът изведнъж спира.

Няма достатъчно място, за да обърна глава и да видя какво става зад мен. Виждам само подметките на младока, докато пълзи пред мен. Вдишвай, издишвай. Съсредоточи се. Нещо се забива във входа на тунела с достатъчна сила, за да откъсне парче масивна скала — или поне така ми прозвучава. Последва го още един сблъсък, от който тялото ми се разтърсва. Богомолката яростно си пробива път напред, като смила бетонната стена и скалата зад нея. Шумът е оглушителен. Всичко около мен се изпълва с мрак и прах.

— Давай, давай, давай! — викам аз.

Миг по-късно той изчезва; явно е стигнал до другия край на тунела. Усмивам се и давам газ. С пълна скорост изхвърчавам от дупката, падам от метър-два разстояние и изкрещявам от изненадваща мъчителна болка.

Парче арматура е пронизало мускула на десния ми прасец. Паднал съм по гръб, подпрян на лакти. Кракът ми виси от изхода на тунела. Арматурата стърчи като крив зъб, забит в крака ми. Хлапакът е спрял на няколко крачки от мен, а на лицето му все още си стои безизразната физиономия отпреди. Мъчително си поемам дъх и отново надавам животински крясък от болка. Това най-сетне привлича вниманието му.

— Мамка му, откачи ме от това нещо! — изкрещявам аз.

Той примигва срещу мен. В безжизнените му кафяви очи бавно започва да се процежда някаква искра.

— Бързо! — продължавам аз. — Богомолката идва!

Опитвам се да повдигна тялото си, но съм твърде слаб, а болката е твърде силна. Лактите ми болезнено се забиват в земята. Успявам да повдигна глава. Опитвам се да обясня на малкия нещастник:

— Трябва да откачиш крака ми от арматурата. Или да извадиш арматурата от стената. Или едното, или другото, човече. Но трябва да побързаш.

Той стои, а долната му устна потреперва. Изглежда така, сякаш всеки момент ще се разплаче. Ега ти късмета.

От тунела се разнася оглушителен пукот. Носи се облак прах. Всеки удар на богомолката кара скалата да вибрира, а заедно с нея и арматурата, която пронизва крака ми като шиш.

— Хайде, човече, имам нужда от теб. Трябва да ми помогнеш.

— Съжалявам — проговаря за пръв път хлапакът.

Мамка му. Това е краят. Иска ми се да се разкреция на този страхливец. Искам да му направя нещо лошо, но нямам сили. Затова събирам цялата си останала енергия, за да продължа да го гледам. Мускулите на врата ми се напрягат да задържат главата ми вдигната, като потреперват от усилието. Щом този кретен ще ме остави да умра, искам да запомни лицето ми. Без да откъсва очи от моите, той вдига ранената си ръка. После започва да развива хавлията, увита около нея.

— Какво правиш... — казвам аз и млъквам.

Ръката на хлапето не е ранена — *а изобщо я няма*. Вместо това предмишницата му завършва с куп жици, свързани с едно мазно парче метал, от което стърчат две остриета. Прилича на градинска ножица. Инструментът е монтиран направо на ръката му. Хлапакът стяга едно сухожилие на предмишницата си и остриетата започват да се разтварят.

— Аз съм изрод — казва ми той. — Роб ми го направи в трудовия лагер.

Не знам какво да мисля. Не ми е останала никаква сила. Отпускам глава назад и гледам в тавана. Щрак. Кракът ми вече е свободен. В него е забито парче арматура, чисто отрязано в единия край. Но съм *свободен*.

Младежът ми помага да се изправя. Обгръща раменете ми със здравата си ръка. Двамата се отдалечаваме с несигурни крачки, без да поглеждаме обратно към тунела. Пет минути по-късно откриваме скрития вход към тунелите на метрото. И изчезваме в тях, като се движим колкото можем по-бързо по изоставените релси. Богомолката остава далеч зад нас.

— Как стана? — питам аз и посочвам с глава към повредената му ръка.

— В лагера. Хората отиваха на операция и се връщаха различни. Аз бях един от първите. Моята операция беше проста. Само на ръката. Но имаше и други хора. Връщаха се от автохирурга много по-зле. Без очи. Без крака. Роб си играе с кожата, с мускулите, дори с мозъка.

— Сам ли си сега? — питам го аз.

— Срегнах и други хора, но те не искаха... — той безизразно поглежда към осакатената си ръка. — Сега съм като *тях*.

Тази ръка не му помага да си намери приятели. Питам се колко пъти са го отхвърляли, от колко време е сам. Животът почти е свършил

за него. Виждам как са увиснали раменете му. Как сякаш се бори всеки път, за да си поеме дъх. И друг път съм виждал такива хора. Не просто повредени — съсипани.

— Трудно е да бъдеш сам — казвам му аз. — Започваш да се питаш какъв смисъл изобщо има. Нали?

Той не отговаря.

— Но тук има и други хора. Съпротивата. Вече не си сам. Вече имаш цел.

— Каква? — пита ме той.

— Да оцелееш, човече. Да помогнеш на съпротивата.

— Аз дори не съм...

Той вдига ръка. В очите му блестят сълзи. Сега идва най-важното. Трябва да го разбере. Ако не го разбере, ще умре.

Хващам го за раменете и му го казвам в лицето:

— Ти си роден като човешко същество и ще умреш като човек. Независимо какво са ти направили. Или какво ще ти направят. Разбираш ли?

Тук долу в тунелите е тихо. И тъмно. Чувствам се в безопасност.

— Да — отговаря той.

Прегръщам го през раменете, като се стягам от болката в крака.

— Добре — казвам аз. — Хайде. Трябва да се приберем и да ядем. Знаем, че ти е трудно да го повярваш, като ме гледаш, но аз имам много красива жена. Най-красивата жена на света. И ти казвам, че ако я помолиш възпитано, ще ти направи такава яхния, каквато никога не си ял.

Мисля, че хлапакът ще се оправи. След като се запознае с останалите. Хората имат нужда от смисъл, също както имат нужда от въздух. За наш късмет можем да си даваме смисъл един на друг съвсем безплатно. Само с факта, че живеем.

През следващите месеци в Ню Йорк започват да пристигат нови и нови модифицирани хора. Независимо какво им е направил Роб, всички те са посрещнати с „добре дошли“. Ако не беше това убежище и тази липса на предразсъдъци, нямаше да е много вероятно човешката съпротива, включително и отряд „Умник“, изобщо да се

сдобие и да се възползва от едно невероятно могъщо тайно
оръжие: четиринайсетгодишната Матилда Перес.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

5. ПОМОЩНИК

Къде е сестра ти, Нолан? Къде е Матилда?

Лора Перес

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 10 МЕСЕЦА

Докато нашият отряд продължаваше на запад към Грей Хорс, попаднахме на ранен италиански войник, който се казваше Леонардо. Успяхме да го излекуваме и Лео ни разказа за лагерите за принудителен труд, набързо издигнати край големите градове. В началото численото превъзходство на хората бе огромно, но Големият Роб, изглежда, бе успял да принуди голяма част от тях да влязат в тези лагери, заплашвайки ги със смърт.

Лора Перес, бивш американски сенатор, разказа за преживяванията си в един от тези лагери. От милионите хора, затворени в тях, малцина щастливци успявали да избягат. Други били принудени.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Стоя сама по средата на мокро, кално поле.

Не знам къде се намирам. Не си спомням как съм се озовала тук. Ръцете ми са тънки, покрити с белези. Облечена съм с мръсен син гащеризон, който прилича повече на парцал, отколкото на дреха — разкъсан, на петна. Треперя от студ и обгръщам тялото си с ръце, за да се стопля. Пронизва ме паника. Знам, че съм забравила нещо важно. Оставила съм нещо, което е трябвало да взема със себе си. Не мога да го определя точно, но от мисълта за това ме боли. Все едно около

сърцето ми е навита бодлива тел и се затяга, когато мисля за него. После изведнъж си спомням какво е то.

— Не — простенвам аз.

От гърдите ми се надига крясък:

— Не!

Креця на тревата. От устата ми се разхвърчават пръски слюнка и проблясват на светлината на утринното слънце. Завъртам се в кръг, за да се огледам, но съм сама. Съвсем сама.

Матилда и Нолан. Децата ми. Децата ми ги няма.

Нещо проблясва между дърветата. Инстинктивно се свивам. После осъзнавам, че е просто някакво малко огледало. Зад едно дърво се показва мъж с камуфлажна униформа и ми прави знак. Като зашеметена се препъвам през полето, обрасло с бурени, и спирам на двайсет метра от него.

— Ей — казва той. — Ти откъде се появи?

— Не знам — отговарям аз. — Къде съм?

— Близо до Ню Йорк. Какво си спомняш?

— Не знам.

— Провери тялото си за бучки.

— Какво?

— Провери тялото си за бучки. Виж дали няма нещо ново.

Объркана, прокарвам ръце по тялото си. Изненадвам се, че мога да напипам всичките си ребра. Нищо няма смисъл. Питам се дали не сънувам, дали не съм в безсъзнание или може би мъртва. После напипвам нещо. Издутина на бедрото ми. Това сигурно е единствената част от тялото ми, където е останало някакво месо.

— На крака ми има някаква издутина — казвам аз.

Мъжът започва да отстъпва назад между дърветата.

— Какво означава това? — питам го аз. — Къде отиваш?

— Съжалявам, госпожо. Роб ти е сложил бръмбар. На няколко километра от тук има трудов лагер за хора. Роб те използва като примамка. Не се опитвай да вървиш след мен. Съжалявам.

Той изчезва в сенките на гората. Закривам очи с ръка и се опитвам да го открия между дърветата.

— Почакай! Къде е този лагер? Как да го намеря?

Гласът му се разнася някъде отдалеч в гората:

— В Скарсдейл. На осем километра на север. Върви по шосето. Слънцето трябва да ти се пада отдясно. Внимавай.

С тези думи мъжът изчезва. Отново съм сама. Виждам собствените си неравни отпечатъци по калната трева, които водят на север. Едва сега осъзнавам, че поляната всъщност е шосе, покрито с трева и бурени, на път да се превърне обратно в част от дивата природа. Насилвам се да потегля. Тялото ми е слабо. Тялото ми иска да трепери. Исква да падне на земята и да се предаде. Но аз няма да му позволя да го направи. Връщам се за децата си.

Издутината помръдва, когато я пипам. Откривам малка резка на кожата си — явно оттам са го пъхнали. Но раната е по-нагоре на крака ми, близо до хълбока. Явно нещото, каквото и да е то, се движи. Или поне е способно да се движи, ако поиска. Бръмбар. Мъжът с камуфлажната униформа го нарече бръмбар. Чудя се колко буквално трябва да приемам това название. Както се оказва, доста буквално.

В паметта ми започват да се връщат откъслечни спомени. Избледнели картини на почистен под и голяма сграда от метал. Като самолетен хангар, но изпълнена е ярки светлини. И още една сграда с нарове, подредени един върху друг чак до тавана. Не мога да си спомня как изглеждаха те самите, надзирателите. Но и не се опитвам чак толкова да си спомня.

След час и половина постоянен ход забелязвам в далечината разчистено пространство. Над него се издига дим на леки облаци. Слънцето блести по широк метален покрив и огради от ситна метална мрежа. Това трябва да е. Лагерът. Странното приплъзване в крака ми напомня, че нося бръмбар в тялото си. Онзи мъж не искаше да ми помогне заради него. Логично е, той сигурно казва на машините къде се намирам, за да могат да залавят и убиват още хора. Надявам се, че машините не очакват да се *върна* при тях.

Наблюдавам пулсиращата издутината под кожата си, изпълнена с отвращение. Няма как да продължа, докато бръмбарът е там. Ще трябва да направя нещо по този въпрос. И то ще *боли*.

Два плоски камъка. Дълга ивица плат, откъсната от ръкава ми. С лявата си ръка притискам единия камък към бедрото си, като набръчквам кожата точно под издутината. Бръмбарът се раздвижва, но

преди да успее да отиде някъде, аз затварям очи, мисля си за Матилда и Нолан и с всички сила удрям с другия камък. По крака ми пробягва парещ болка и чувам хрущене. Стоварвам камъка още три пъти, преди да се изтърколя на земята, като крещя от болка. Оставам по гръб, дишам тежко и гледам синьото небе през насълзените си очи.

Минават около пет минути, преди да успея да се накарам да погледна какви са пораженията по крака ми. Нещото, каквото и да е то, прилича на тъпонос метален куршум с десетки потрепващи крачета с множество кукички. Сигурно е пробило кожата ми още при първия удар, защото част от обшивката му е смачкана заедно с нея. От него изтича някаква течност и се смесва с моята кръв. Докосвам я с пръст и го вдигам към лицето си. Мирише на химически вещества. Запалителни химически вещества нещо като керосин или бензин.

Не знам точно защо, но ми се струва, че съм извадила голям късмет. Изобщо не ми хрумна, че това нещо, каквото и да е то, може да е било бомба. Не си позволявам да плача.

Принуждавам се да не откъсвам поглед от него, докато се протягам и предпазливо го издърпвам навън. Забелязвам, че от другата му страна има цилиндричен корпус, който е останал невредим. Хвърлям го на земята. Прилича на две опаковки дъвки, с множество крака и две дълги влажни антени. Прехапвам долната си устна и се опитвам да не плача, докато стягам парчето син плат около крака си. След това се изправям и с накуцване се приближавам до лагера.

Картечни гнезда. Споменът изниква неканен в съзнанието ми. Лагерът за принудителен труд е защитен от картечни гнезда. Сивите издутини в земята се показват и убиват всичко живо, което се доближи на определено разстояние от тях.

Лагерът „Скарсдейл“.

Спирам между дърветата и оглеждам откритото пространство. По дебелия килим от диви цветя подскачат насекоми и птици, без да обръщат внимание на безжизнените купчини дрехи, наполовина заринати в почвата — труповете на хора, които са се опитали да освободят пленниците. Роботите не крият това място. Напротив, използват го като фар, за да привличат оцелелите хора. Потенциални

освободители, които отново и отново попадат в засада. Телата им се трупат по полето и се превръщат в почва. В храна за цветята.

Ако работиш усърдно и спазваш дисциплината, машините те хранят и те поддържат жива. С времето се научаваш да не обръщаш внимание на острия пукот на картечните гнезда. Принуждаваш се да забравиш какво означава този звук. Съсредоточаваш се върху моркова. Спираш да забелязваш тоягата.

Забелязвам някаква неравна кафява линия от едната страна на комплекса. Хора. Хора, които маршируват в колона, докато ги транспортират тук от някакво друго място. Без да се колебая, поемам към тях, като с накуцване заобикалям картечните гнезда. Двайсет минути по-късно забелязвам бронирана кола с шест колела, която се движи с около пет километра в час. Някаква военна машина, с оръжеен купол на капака. Приближавам се към нея с протегнати ръце и неволно подскачам, когато куполът се обръща и се прицелва в мен.

— Стой в колоната. Не спирай. Не се приближавай до колата. Ако не се подчиниш незабавно, ще стрелям чува се автоматичен глас от високоговорителя на капака.

Неравната колона от бежанци се тътри покрай бронираната кола. Някои носят куфари или вързопи, но повечето са само с дрехите на гърба си. Бог знае откога ги водят така. Или колко са били в колоната, когато са потеглили. Няколко изтощени глави се надигат, за да ме погледнат. С вдигнати ръце, без да откъсвам очи от оръжейния купол, аз се присъединявам към колоната от бежанци. Пет минути по-късно до мен се доближават мъж с изкалян делови костюм и друг мъж с пончо. Дватама вървят от двете ми страни и едновременно забавят ход, така че да изостанем малко от военната кола.

— Ти откъде се появи? — пита ме човекът с костюма.

Гледам право пред себе си, докато отговарям:

— От там, накъдето отиваме.

— И какво е това място? — пита ме той.

— Лагер.

— Лагер? — възкликва хлапето с пончото. — Искаш да кажеш, че ни водят там?

Момчето с пончото оглежда полето. Очите му се стрелкат от бронираната кола към най-близката издупчина във високата трева. Мъжът с костюма отпуска ръка на рамото на своя приятел.

— Недей. Спомни си какво стана с Уес.

Тези думи сякаш изцеждат енергията на момчето с пончото.

— Как се измъкна? — пита ме мъжът с костюма.

Свеждам поглед към крака си. Единият крачол на гащеризона ми е потъмнял от кръвта. Това сякаш казва всичко. Мъжът проследява погледа ми и решава да не разпитва повече.

— Те сериозно ли имат нужда от нас, за да работим? — пита момчето с пончото. — Защо? Защо не използват други машини?

— Излизаме по-евтино — отговарям аз. — По-евтино, отколкото да правят нови машини.

— Не може да е така — възразява мъжът с костюма. — За нас отиват ресурси. Храна.

— Останала е много храна — казвам аз. — В градовете. Населението е толкова намалало, че със сигурност могат да ни поддържат живи с години, като използват остатъците.

— Страхотно — казва момчето с пончото. — Мамка му, човече, това е просто страхотно.

Забелязвам, че бронираната кола е намалила скоростта си. Оръжейният купол безшумно се е обърнал към нас. Млъквам. Тези хора не са моята цел. Моите цели са две, на девет и на дванайсет години, и чакат майка си.

Продължавам да вървя сама.

Успявам да се измъкна, докато обработват останалите. Два модифицирани домашни робота „Биг Хеви“ наблюдават хората и им пускат предварително записани команди, докато всички от колоната събличат дрехите си и ги оставят на купчина заедно с багажа. Вече си спомням всичко: душа, гащеризоните, разпределението на нарове и работните задачи. А накрая поставянето на маркери на всички.

Моят още е на мен. Дълбоко под кожата на дясното ми рамо е имплантиран електронен датчик, голям колкото оризово зърно.

След като влизаме в лагера и всички са оставили дрехите и багажа си, аз просто се отдалечавам. Един „Биг Хеви“ тръгва след мен, докато прекосявам откритото пространство към голямата метална сграда. Но маркерът ме идентифицира като затворник. Ако не се подчинявах, машината щеше да ме удуши. Виждала съм как го правят.

Детекторите от целия лагер явно разпознават маркера ми. Слава богу, че не са включили номера ми в черния списък, след като са ме захвърлили на онова поле. „Биг Хеппи“ се оттегля, а аз тръгвам към хангара. В момента, в който влизам през вратата, на стената безшумно започва да мига една светлина. Мамка му. Не трябва да съм тук в този момент. Не е планирано моята бригада да работи тук днес или дори изобщо не трябва да работи в тази сграда. Онзи „Биг Хеппи“ ще се върне.

Бързо се оглеждам. Това е помещението, което си спомням най-добре. Почистен под и огромен метален покрив, дълъг колкото футболно игрище. Когато навън вали, шумът прилича на шума от голяма зала за събрания, в която всички тихо ръкопляскаат. Редици флуоресцентни светлини висят над конвейери, високи до кръста, които се простират в далечината. В залата има стотици хора. Носят сини гащеризони и хартиени маски на лицето, вземат различни части от металните контейнери до себе си, съединяват ги с това, което се намира на конвейера пред тях, и предават сглобката на следващия работник.

Бързо се затичвам покрай конвейера, на който преди работех. Хвърлям поглед към него и виждам, че днес сглобяват машините, които наричахме „танкетки“. Малко приличат на четирикраките богомолки, но са с размерите на куче. Изобщо не знаехме какво представляват, докато веднъж един от новите работници, италиански войник, не ни обясни, че тези неща висят на корема на богомолките и се пускат по време на битката. Каза, че понякога повредените танкетки могат да се поправят и да се използват от хората като спасително оборудване. Наричали ги „помощници“ или нещо подобно.

Вратата, през която влязох току-що, отново се отваря. В залата влиза един „Биг Хеппи“. Всички хора спират да се движат. Конвейерите също са спрели. Никой не помръдва, за да ми помогне. Всички стоят неподвижни и тихи като сини статуи. Не си правя труда да викам за помощ. Знаем, че ако бях на тяхно място, и аз нямаше да направя нищо. Роботът затваря вратата след себе си. В огромния хангар отеква трясък, всички врати се заключват едновременно. Вече съм в капан.

Притичвам покрай конвейера, като дишам тежко, а кракът ми пулсира от болка. Роботът се приближава към мен. Движи се внимателно, стъпка по стъпка, без да вдига шум с изключение на

тихото жужене на моторите. Виждам как танкетките се развиват от малки черни кутии до почти напълно готови машини. Стигам до другия край, където е вратата на спалните помещения. Сграбчвам вратата и я дръпвам, но тя е направена от дебела стомана, а в момента е здраво заключена. Завъртам се и се подпирам на нея. Стотици хора ме наблюдават, като все още държат инструментите си. Някои са любопитни, но повечето са просто нетърпеливи. Колкото по-упорито работиш, толкова по-бързо минава денят. Аз прекъсвам работата им. Без да представлявам нещо кой знае колко необичайно. Скоро трахеята ми ще бъде смачкана от работа, тялото ми ще бъде отнесено и тези хора ще се върнат към онова, което е останало от живота им.

От другата страна на вратата са Матилда и Нолан, които имат нужда от мен, но вместо да им помогна, аз ще умра пред очите на всички тези смачкани хора с хартиените им маски.

Падам на колене. Нямам никакви сили. Притискам челото си в студения под и чувам само равномерното потракване на работа, докато се приближава към мен. Толкова съм уморена. Мисля, че ще изпитам облекчение, когато всичко най-после свърши. Ще бъде истинска благословия да заспя завинаги. Но тялото ме подвежда. Трябва да забравя за болката. Трябва да намеря изход.

Отмятам косата от лицето си и отчаяно се оглеждам за нещо. Хрумва ми идея. Успявам да се изправа и се повличам покрай конвейера за танкетки. Докато минавам покрай тях, ги опипвам, за да намеря онази, която е в най-подходящата фаза от монтажа си. Хората, до които се доближавам, се дръпват назад.

Роботът е само на два метра от мен, когато намирам идеалната танкетка. Четири тънки крачета висят от тялото ѝ с размерите на чайник. Свързана е с акумулатора, но ѝ остават още няколко стъпки от монтажа, преди да се сдобие с централна нервна система. Вместо това от една отворена кухня на гърба на машината стърчат оголени жици.

Сграбчвам я и се обръщам. Роботът е на половин метър от мен с протегнати ръце. Препъвам се назад, падам на безопасно разстояние от него и се повличам обратно към стоманената врата на спалното помещение. С треперещи ръце изтеглям навън краката и притискам тялото ѝ към вратата. Лявата ми ръка потръпва от усилието да задържи масивното парче метал. Със свободната си ръка бръквам в гърба ѝ и давам жиците на късо.

Танкетката рефлекторно прибира крака към тялото. Шиповете им се забиват във вратата и с оглушително стържене разкъсват метала. Пускам я и тя издрънчава на пода, като стиска парче от масивната стомана на вратата, дълго около петнайсет сантиметра. На мястото, където бяха бравата и ключалката на вратата, сега има неравна назъбена дупка. Ръцете ми вече са безполезни, толкова съм изтощена от усилието. „Биг Хепи“ е на сантиметри от мен с протегнатата ръка и разперени пръсти, готов да сграбчи най-близката част от тялото ми.

С ритник отварям разбитата врата. От другата страна в мен се вторачват измъчени очи. В спалното помещение са натъпкани възрастни жени и деца. Дървените нарове са подредени чак до тавана. Хвърлям се вътре и затръшвам вратата зад гърба си, като се притискам с гръб към нея, докато роботът се опитва да я отвори насила. За мой късмет машината няма достатъчно сцепление на излъскания бетон на пода, така че веднага да ме изблъска с тежестта си.

— Матилда! — провиквам се аз. — Нолан!

Хората се изправят на местата си и ме гледат. Машините знаят идентификационния ми номер. Могат да ме проследят където и да отида и няма да спрат, докато не ме убият. Това ще бъде единственият ми шанс да спася семейството си.

И тогава изведнъж го виждам. Моето мълчаливо малко ангелче. Нолан се затичва към мен с мръсната си разчорлена черна коса.

— Нолан! — възкликвам аз, хващам го и го прегръщам.

Вратата се блъска в гърба ми, докато машината я бутва от другата страна. Със сигурност идват и още. Обхващам нежното личице на Нолан с ръце и го питам:

— Къде е сестра ти, Нолан? Къде е Матилда?

— Раниха я. След като ти си тръгна.

Заради Нолан преглъщам страха си.

— О, не, миличко, съжалявам. Къде е тя? Заведи ме при нея.

Нолан не казва нищо. Само посочва с ръка. Вдигам го на хълбока си, пробивам си път между хората и бързам по коридора към болничното отделение. Зад мен остават няколко възрастни жени и спокойно подпират вратата, която не спира да се тресе. Нямам време да им благодаря, но ще запомня лицата им. И ще се моля за тях.

За пръв път влизам в дългото дървено помещение. Тесният коридор по средата е преграден със завеси от двете страни. Крача по

него и дърпам завесите една по една, за да намеря дъщеря си. Зад всяка се разкрива някакъв нов ужас, но съзнанието ми изобщо не ги регистрира. В момента съм в състояние да разпозная само едно нещо. Едно малко лице.

И тогава я виждам. Детето ми лежи на носилка, а над главата ѝ е надвиснало чудовище. Някаква хирургическа машина, монтирана на метално рамо, от което се спускат десетина пластмасови крайника. Всеки е опакован със стерилна хартия. На върха му има различен инструмент: скалпел, кука, поялник. Цялото нещо се движи толкова бързо, че изглежда размазано — като паяк, който плете мрежата си. И работи по лицето на Матилда, без изобщо да забелязва присъствието ми.

— Не! — изкрещявам аз.

Оставям Нолан на пода и хващам машината в основата. Напрягам всичките си сили, за да я вдигна от лицето на дъщеря си. Объркана от прекъсването, тя вдига крайниците си във въздуха. В същата част от секундата аз се подпирам с крак на носилката и избутвам тялото на Матилда по-далеч. Раната в крака ми се отваря и аз усещам как по прасеца ми се стича кръв.

„Биг Хепи“ сигурно вече е наблизко. Навеждам се над носилката и поглеждам дъщеря си. Виждам нещо ужасно. Очите ѝ. Красивите ѝ очи ги няма.

— Матилда? — казвам аз.

— Мамо? — отговаря тя и се усмихва.

— О, миличка, добре ли си?

— Така ми се струва — отговаря тя и се намръщва при вида на изражението ми. — Има ми нещо на очите. Какво ми има?

С треперещи пръсти Матилда докосва матовия черен метал, който покрива очните ѝ ябълки.

— Добре ли си, миличка? Можеш ли да виждаш? — питам аз.

— Да. Мога. Мога да виждам вътре — отговаря Матилда.

В тялото ми се прокрадва страх. Закъсняла съм. Вече са повредили малкото ми момиченце.

— Какво виждаш, Матилда?

— Виждам вътре в машините — казва тя.

Трябват ни само няколко минути, докато стигнем до оградата. Прехвърлям Матилда и Нолан през нея. Оградата е висока метър и половина — не е трудно да се преодолее. Това е част от примамката за потенциалните освободители, които идват отвън. Истинската охрана се осигурява от картечните гнезда, скрити в полето.

— Хайде, мамо — подвиква нетърпеливо Матилда, след като вече е в безопасност от другата страна на оградата.

Раната на крака ми съвсем се е отворила, кръвта се събира в обувката ми и тече по земята. След като прехвърлям Нолан през оградата, съм прекалено изтощена, за да се движа. Напрягам последните си сили, за да остана в съзнание. Промушвам пръсти в мрежата на телената ограда, за да се задържа изправена и да погледна децата си за последен път.

— Аз винаги ще ви обичам. Независимо от всичко.

— Какво означава това? Хайде, моля те — вика тя.

Зрението ми започва да отслабва и да се свива. Гледам света през две точки, големи колкото върховете на карфици — всичко останало е мрак.

— Вземи Нолан и тръгвай, Матилда.

— Не мога, мамо. Има картечници. Виждам ги.

— Съсредоточи се, миличка. Вече имаш дарба. Виж къде са картечниците. Виж накъде не могат да стрелят. Намери безопасен маршрут. Хвани Нолан за ръката и не го пускай.

— Мамо — обажда се Нолан.

Потискам всичките си емоции. Налага се. Чувам воя на моторите на танкетките, които се изсипват в откритото пространство зад гърба ми. Увисвам на оградата. Успявам да намеря отнякъде сила да изкрещя:

— Матилда Роза Перес! Няма да споря с теб! Вземи брат си и тръгвай. Бягай! Не спирай, докато не се отдалечите от тук. Чуваш ли какво ти говоря? Бягай. Бягай *веднага*, иначе много ще ме ядосаш.

Матилда се свива. Прави несигурна крачка назад. Усещам как сърцето ми се къса. Чувството се излъчва от гърдите ми и сковава цялото ми тяло, като изтрива всичките ми мисли и заличава целия ми страх.

И тогава устата на Матилда се свива в напрегната линия. Челото ѝ се набръчква в познатото упорито изражение, което ме кара да

забравя ужасяващите матови импланти на очите ѝ.

— Нолан — казва тя. — Дръж ме за ръката, независимо какво ще стане. Не ме пускай. Сега ще тичаме. Ще тичаме супер бързо, разбираш ли?

Нолан кимва и я хваща за ръката. Моите малки войници. Те ще оцелеят.

— Обичам те, мамо — казва Матилда.

После децата ми побягват.

Не се знае нищо повече за Лора Перес. Матилда Перес обаче е съвсем друга история.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

6. БАНД-Е-АМИР

Това не е оръжие, нали?

Пол Блантън

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 10 МЕСЕЦА

Но време на дългите месеци след Час нула в Афганистан специалист Пол Блантън не само оцеля, но и се разви. Нещо повече, Пол откри артефакт, който беше толкова важен, че промени целия ход на Новата световна война — като при това го направи, докато се мъчеше да се спаси в една невероятно враждебна среда. Трудно е да се определи дали младият преводач имаше късмет, извънредна проникателност или и двете едновременно. Колкото до мен, аз съм убеден, че всеки човек, който има пряка роднинска връзка с Лони Уейн Блантън, вече е наполовина герой.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Двамата с Джабар лежим по корем на скалния рид и гледаме през биноклите си. Часът е около десет сутринта. В Афганистан е сухият сезон. Преди половин час прехванахме кратка, но интензивна комуникация между автоматите. Беше само вихрушка, изпратена по въздуха, вероятно към някой бродещ наземен разузнавач. Но получателят можеше да бъде и танк с пълно бойно снаряжение. Или нещо още по-лошо. Затова двамата с Джабар решихме да се окопаем тук и да чакаме нещото да се покаже само, каквото и да бе то.

След Час нула местните не ми се довериха и за миг. На двамата с Джабар ни беше забранено дори да се доближаваме до основните лагери. Повечето от афганистанските цивилни избягаха в тези изкуствени пещери в провинция Бамиан. Адски древни съоръжения. Някакви наистина отчаяни хора ги изсекли направо в скалите и вече хиляда години оттогава те изпълняват ролята на дежурно убежище по време на всяка гражданска война, гладни бунтове, епидемия или военна инвазия.

Технологията се променя, но хората си остават същите. Ръждясалите старци с бради като на Дядо Коледа и вежди, които сякаш се опитват да избягат нагоре по челата им, седяха в кръг, пиеха чай и си крещяха един на друг. Чудеха се защо автоматите разузнавачи обикалят точно тук от всички места на света. И за да разберат отговора на този въпрос, изпратиха нас да търсим информация. Което очевидно беше наказание за Джабар, но той не беше забравил как му спасих живота. Джабар е добро момче. Брадата хич не му отива. Но иначе е добро момче.

Мястото, където ни забиха, се казва Банд-е-Амир и е толкова красиво, че могат да те заболят очите. Небесносини езера между стръмни кафяви планини. Обгърнати с яркочервени варовикови скали. Надморската височина е толкова голяма, а атмосферата толкова разреждана, че на човек му става нещо. Заклевам се, на това място светлината прави някакъв номер, който не става никъде другаде. Сенките са прекалено остри. Подробностите от пейзажа са прекалено ясни. Като на друга планета.

Джабар го забелязва пръв и ме побутва. Един автомат на два крака върви по тесния черен път, който прекосява пустошта. Веднага виждам, че преди е бил МИО. Вероятно модел „Пехотинец“, ако се съди по височината и леката стъпка. Но няма как да бъде сигурен. В последно време машините се променят непрекъснато. Този двукрак робот например не носи дрехи като обикновено МИО. Вместо това е направен от някакъв песъчлив на цвят фиброзен материал. Машината крачи с постоянна скорост от осем километра в час, а сянката ѝ се протяга в праха зад нея. Прилича на танк, който прекосява пустинята.

— Войник ли е? — пита ме Джабар.

— Вече не знам какво е — отговарям аз.

Двамата с Джабар решаваме да го проследим. Изчакваме до момента, в който почти е излязъл извън нашия обсег. Дори когато командвах МИО отряд, винаги държахме летящ разузнавач в обсег от един квадратен километър. Радвам се, че знам каква е процедурата, така че да можем да стоим в самия му край. Хубавото на машините е, че никога не правят нещо извънредно, ако не се налага. Проявяват склонност да се движат по права линия или по пътя на най-малкото съпротивление. Кое то ги прави предвидими и лесни за проследяване.

Оставаме на високото и се придвижваме по хребета в същата посока, в която върви роботът. Скоро слънцето се издига с пълна сила, но нашите мръсни памучни роби попиват потта. Всъщност е някак си приятно да повървя заедно с Джабар. На такова голямо място човек се чувства малък. И много бързо го обзема самота. Прекосяваме неравния хребет само с раниците, дрехите на гърба си и дългите си антени, които приличат на камшици. Антените са дълги около два метра и половина и са направени от дебела черна пластмаса, така че се поклащат при всяка крачка. Сигурно са демонтирани от машина, участвала в някоя от непрекъснатите войни тук през последните петдесет години. С помощта им можем да улавяме радио комуникацията на автоматите и да преценяваме накъде се движат. По този начин проследяваме придвижването на автоматите и можем да изпращаме предупреждения на нашите хора. Жалко, че не можем да ги подслушваме. Но няма никакъв шанс да разбием кодиращата им система. Въпреки това си струва да имаме някаква представа къде се намират лошите в момента.

Дрехите ни се сливат със скалите. Обикновено се движим поне на километър един от друг. Помага ни да определим посоката на радиосигналите. Освен това, ако единият бъде ударен от ракета, другият ще има време да се скрие или да избяга.

След пет или шест часа, през които следим двукракия робот, се разделяме и правим последното замерване за деня. Това е много бавен процес. Просто сядам на земята с мръсната си роба, насочвам антената си и си слагам слушалките. Чакам припукването на радиосигнала. Моята машина автоматично засича времето, за което сигналът пристига до антената. Застанал на един километър от мен, Джабар прави същото. След известно време ще сравним данните от двете антени, за да определим приблизителната посока.

Докато седя на слънце, имам много време да мисля за онова, което можеше да стане, ако нещата се бяха развили по друг начин. Веднъж отидох да огледам старата си база. Видях само отломки, носени от вятъра. И ръждясали парчета от изоставена машинария. Нямам нищо, при което да се върна.

След половин час, през който седя с кръстосани крака и гледам как слънцето се спуска над искрящите планини, чувам пращенето на радиосигнала. Антената ми примигва — данните са записани. Правя знак на Джабар с напуканото си огледало и той ми отговаря по същия начин. Двамата отново потегляме обратно един към друг.

Двукракият робот, изглежда, е прекосил следващия хребет, а после е спрял. Машините не спят, така че кой знае с какво се занимава там. Явно не ни е усетил, защото иначе от небето щяха да ваят куршуми. Докато се стъмва, от земята към небето се излива цялата жега, събрана през деня. Тя е единственият ни камуфлаж и когато я няма, нямаме друг избор, освен да се крием. Изваждаме спалните си чували и си устройваме бивак за през нощта. Лежим един до друг в студения мрак, който става все по-студен. Над нас зее черното небе, а в него има повече звезди, отколкото мрак, заклевам се.

— Пол — прошепва Джабар. — Тревожа се. Този не ми прилича на останалите.

— Модифициран МИО робот. Преди се срещаха доста често. Работил съм с много такива.

— Да, спомням си. Те бяха пацифистите, на които им пораснаха нокти. Но този не беше направен от метал. И изобщо нямаше оръжие.

— Това ли те притеснява? Тревожиш се, че *не* е въоръжен?

— Различен е. Всичко различно ме тревожи.

Гледам в небето, слушам вятъра в скалите и мисля за милиардите въздушни атоми, които се блъскат един в друг над мен. Толкова много възможности. Целият ужасяващ потенциал на Вселената.

— Автоматите се променят, Джабар — отговарям най-сетне. И ако всичко различно е лошо, приятелю, според мен сериозно сме загазили.

Никой от нас нямаше представа колко много се бяха променили нещата.

На следващата сутрин двамата с Джабар събрахме оборудването си и пропълзахме по натрошените скали до следващия хребет. От другата му страна се виждаше още едно лазурно езеро, което се плискаше в белите камъни на брега.

Преди Банд-е-Амир беше национален природен парк, нали така, но все пак сме в Афганистан. Което означава, че някаква си бронзова табелка никога не е спирала местните да ловят риба в езерата, като използват динамит. Не е най-природосъобразният начин, но и аз съм взривявал една-две пръчки, когато си бях в щата Оклахома. Въпреки динамита, течовете от бензиновите двигатели на лодките и отходните канали езерата на Банд-е-Амир устояха на времето. Както и на местните жители.

— Автоматът сигурно е минал оттук — казвам аз, докато надничам надолу към каменистия склон.

Нащърбените камъни варират от големината на баскетболна топка до големината на маса за официална вечеря. Някои са стабилни. Повечето не са.

— Ще се справиш ли? — обръщам се към Джабар.

Той кимва и плесва с ръка по прашните си военни ботуши. Американско производство. Сигурно са откраднати от неговите хора от моята военна база. Стават такива неща.

— Страхотно, Джабар. Откъде ги взе?

Хлапето само се усмихва в отговор.

— Добре, да тръгваме — казвам аз и внимателно прекрочвам хребета.

Камъните са толкова нестабилни и стръмни, че се налага да се спускаме с лице към склона, като притискаме потните си длани в скалите и проверяваме всяка стъпка, преди да я направим. След трийсет минути сме едва на половината на пътя. Аз внимателно избирам пътя си между камъните — като ги подритвам, за да проверя дали са стабилни, — когато чувам други да се търкалят по склона някъде отгоре. Двамата с Джабар замръзваме на място и проточваме вратовете си, за да огледаме сивите скали за някакво движение.

— Нещо идва — прошепва Джабар.

— Хайде — отговарям аз и започвам да се спускам по-бързо.

С вдигнати глави и широко отворени очи двамата продължаваме надолу. На всеки няколко минути чуваме тракането на други камъни,

които падат някъде отгоре по склона. Всеки път спираме и го оглеждаме за някакво движение. Всеки път не виждаме нищо.

Нещо невидимо ни следи. Нещото не бърза, придвижва се тихо и се прикрива. Най-старата част от мозъка ми улавя опасността и изпълва тялото ми с адреналин. Идва хищник, казва ми тя. Бягай, да ти го начукам. Но ако започна да се движа по-бързо, просто ще падна и ще загина в лавина от студени ръбести камъни. Краката ми вече треперят. Хвърлям поглед надолу и виждам, че ни остава поне половин час, докато стигнем до дъното. Дявол да го вземе, това е прекалено много време. Подхлъзвам се и охлузвам коляното си на една скала. Стискам зъби, за да не изругая на глас.

И тогава чувам нисък животински стон. Звукът идва от Джабар. Хлапето е приклекло на скалите над мен, неподвижно като камък. Очите му са приковани в нещо над нас. Според мен дори не осъзнава, че издава този звук. *Аз все още* не виждам нищо.

— Какво, Джабар? Какво има там, човече?

— *Кох пешак* — просъсква той.

— Планински какво? Какво има в планината, Джабар?

— Тъъ, как се казва... снежна котка.

— Снежна? Какво? Да не искаш да кажеш *снежен леопард*? Те тук ли живеят?

— Мислехме, че вече ги няма.

— Не са ли изчезнали?

— Вече не.

Напрягам се, за да се съсредоточа отново върху скалите над нас. Най-сетне улавям помръдването на опашка. Хищникът изплува от сенките. Наблюдават ме две немигащи сребристи очи. Леопардът знае, че сме го забелязали. Втурва се към нас, а мускулите му се изопват при всеки скок. Към нас се приближава безшумна решителна смърт.

Отчаяно се протягам за карабината си. Джабар се обръща и започва да се пързаля по задник към мен, като надава панически вой. Вече е твърде късно. Снежният леопард изведнъж се озовава едва на няколко метра от нас, като се приземява на предните си лапи, а дългата му бухнала опашка е протегната назад, за да балансира тежестта му. Широкият плосък нос се набръчква, когато отваря устата си, за да изръмжи, и в нея проблясват бели резци. Леопардът захапва Джабар и го дръпва назад.

Най-сетне успявам да вдигна карабината си. Стрелям във въздуха, за да не улуча Джабар. Леопардът го разтърсва напред-назад, а дълбоко в гърлото му отеква ръмжене като от мощен дизелов двигател на свободен ход. Когато стрелям в хълбока му, хищникът надава пронизителен крясък и пуска Джабар. Свива се назад, а опашката му се извива около предните лапи в защитна поза. Леопардът изръмжава мъчително, докато се оглежда в търсене на това, което му е причинило толкова много болка.

Тялото на Джабар пада на скалите.

Леопардът е божествено ужасен и красив и е абсолютно на мястото си тук. Но въпросът е на живот и смърт. Сърцето ми се къса, докато изстрелвам пълнителя си по великолепното създание. По петнистата му козина разцъфват червени петна. Голямата котка пада на скалите, като размахва опашката си като камшик. Сребристите очи се затварят, муцуната застива в озъбена маска.

Не усещам нищо, докато последното ехо от изстрелите прекосява планините. После Джабар ме сграбчва за крака и се издърпва до седнало положение. Сваля раницата от раменете си, като ръмжи от болка. Заставам на едно коляно пред него и отпускам ръка на рамото му. Издърпвам робата му надолу и виждам две дълги кървави ивици. Захапката на леопарда е оставила следи по гърба и рамото му, но иначе му няма нищо.

— Извади късмет, копеле — казвам му аз. — Захапа ти раницата.

Джабар не знае дали да се смее, или да плаче, както и аз. Радвам се, че хлапето остана живо. Хората му щяха да ме екзекутират на място, ако бях толкова глупав, че да се върна без него. И очевидно притежава дарбата да забелязва снежните леопарди, преди да се хвърлят в атака. Някой ден това сигурно ще се окаже полезно умение.

— Да се махаме от тук — предлагам аз.

Но Джабар не се изправя. Остава приклепнал на земята и се визира в кървящия труп на снежния леопард. Протяга ръка и докосва за миг лапата на хищника.

— Какво е това? — пита той.

— Трябваше да го убия, човече — отговарям аз. — Нямахте друг избор.

— Не — казва Джабар. — Това.

Той се навежда по-близо до леопарда и побутва голямата му окървавена глава встрани. Сега и аз виждам нещо, което не мога да си обясня. Точно под челюстта на леопарда има нещо като нашийник, направен от бледосива твърда пластмаса. На едно място ивицата се разширява до сфера, голяма колкото топче за игра. На гърба ѝ примигва миниатюрна червена лампичка. Явно е някаква радиостанция.

— Джабар, отдалечи се на петдесет метра встрани и вдигни антената. Аз ще отида на другата страна. Трябва да разберем къде отиват тези данни.

В късния следобед двамата с Джабар вече сме оставили леопарда далеч зад гърба си, заровен под камъните. Аз съм превързал раните на гърба на Джабар. Той не издаде нито звук, вероятно засрамен от паническите си крясъци по-рано. Всъщност не знае, че самият аз бях толкова изплашен, че дори не можех да извикам. Решавам да не му го казвам.

Траекторията на радиосигналите, излъчвани от нашийника на леопарда, ни води покрай най-близкото езеро до малък полуостров. Придвижваме се бързо по брега, като се придържаме в близост до все по-стръмните скали.

Джабар пръв забелязва отпечатъците.

Модифицираният робот е някъде наблизо. Стъпките му се виждат по следващия завой на пътеката — право към мястото, където ни водят радиосигналите. Двамата с Джабар се споглеждаме — достигнали сме до целта си.

— Късмет, Пол — казва ми той.

— Късмет и на теб, приятелю.

Двамата излизаме зад ъгъла и се изправяме срещу следващата фаза от еволюцията на машините.

Най-големият автомат, който можете да си представите, стои наполовина потопен в езерото. Прилича на сграда или на гигантско чепато дърво. Вместо крайници има десетки метални израстъци, подобни на венчелистчета на гигантско цвете. Всяко от тях е голямо колкото крилото на бомбардировач „В-52 Стратофортрес“ и е покрито с мъх, водна растителност и цветя. Забелязвам, че израстъците се движат едва забележимо. Покрай обраслата им повърхност се стрелкат пеперуди, водни кончета и всякакви местни насекоми. Корпусът на

машината, който се издига над тях, е съставен от десетки опънати жили, които се протягат нагоре, усукани почти произволно една около друга.

Върхът ѝ е високо в небето. Представлява почти фрактална конструкция от детайли, подобни на дървесна кора, които се преплитат в органична маса от нещо като клони. Сред тях гнездят хиляди птици. Вятърът въздиша и ги люлее напред-назад.

На по-ниските нива внимателно пристъпват няколко десетки от двукраките роботи. Те проучват останалите форми на живот, навеждат се над тях, за да ги огледат, да ги докоснат и да ги подръпнат. Приличат на градинари. Всеки покрива отделен район. Машините са кални и мокри, някои от тях са покрити с мъх. Коего явно не ги притеснява.

— Това не е оръжие, нали? — обръщам се към Джабар.

— Точно обратното — отговаря той. — Това е живот.

Забелязвам, че сред най-високите клони са щръкнали антени, разлюлени от вятъра като бамбукови стъбла. Там се намира и единствената повърхност, която прилича на метал — зейнал купол, обърнат на североизток.

Устройство за комуникация — посочвам аз. — Вероятно на високочестотни микровълни.

— Какво може да е това? — пита се Джабар.

Оглеждам машината още по-внимателно. Всяка ниша и пукнатина в тялото на колосалното чудовище гъмжи от живот. Водата под него кипи от риба. Край по-ниските клони се кълбят облаци от летящи насекоми, а през процепите на основния дънер пълзят гризачи. Цялата структура е нашарена от тунели, покрита с животински изпражнения и огряна от животворна слънчева светлина; цялата е жива.

— Някаква изследователска станция. Може би роботите проучват живите същества. Животните, насекомите и птиците.

— Това не е добре — промърморва Джабар.

— Не. Но ако събират информация, сигурно я изпращат някъде, нали така?

Джабар се ухилва и вдига антената си. Закривам слънцето с ръка и присвивам очи нагоре към гигантската блестяща колона. Това е много информация. Където и да отива, мога да се обзаложа, че на другия край има някакъв адски умен гаден автомат.

— Джабар. Отдалечи се на петдесет метра на изток и вдигни антената. И аз ще направя същото. Сега ще разберем къде живее врагът.

Пол се оказа прав. Онова, което откриха двамата е Джабар, не беше оръжие, а платформа за биологични изследвания. Огромните количества информация, събирани от нея, бяха изпращани към център в далечна Аляска.

В този момент, по-малко от една година след Час нула, човечеството откри местоположението на Големия Роб. Следвоенните доклади показват, че макар Пол и Джабар да не са първите, които разкриват местоположението на Архос, те са първите, които споделят това откритие с останалата част от човешкия род благодарение на помощта на един невероятен източник от другата страна на планетата.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

7. ГРЪБНАК

Не съм аз, Артрад. Съжалявам.

Потайния

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 11 МЕСЕЦА

Докато боен отряд „Умник“ прекосяваше Съединените щати в посока Грей Хорс, ние се движехме в информационен вакуум. Оцелелите бяха измъчвани от липса на сателитна комуникация. Това пречеше на разпръснатите на големи разстояния групи от хора да се координират и да се борят заедно. В Час нула от небето като метеори паднаха стотици сателити, но останаха и много други — действащи, но блокирани.

Тийнейджърът с прякор Потайния локализира източника на сигнала, който ги блокираше. Неговият опит да направи нещо по въпроса остави следи както в човешката история, така и в историята на Роб. На следващите страници описвам това, което се случи с Потайния, на основата на записи от улични камери, екзоскелети и в някаква част разказа от първо лице на едно от подсъзнанията на самия Архос.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

— Километър и половина, Артрад — казва Потайния. — Можем да минем цял гаден километър и половина.

На охранителната камера виждам Потайния и Артрад, неговия другар на средна възраст. Дватамата стоят на потънала в бурени улица до

брега на Темза — толкова близо до убежището на лодката си, че могат да стигнат на бегот до него. Потайния си е пуснал дълга коса и брада. От скинхед се е превърнал в дивак от джунглите на Борнео. Артрад изглежда и звучи така, както винаги — притеснен.

— Право през площад „Графалгар“? — пита Артрад, а бледото му лице е набраздено от тревога. — Ще ни видят. Няма как да не ни видят. Ако колите не ни проследят, ще го направят онези малки... неща.

Потайния безмилостно имитира носовия глас на Артрад:

— О, нека да спасим хората. От цяла вечност седим на тази лодка. Тра-ла-шибано-ла.

Артрад свежда очи.

— Аз измислих схемата — казва Потайния. — Аз направих плана. Аз намерих начин. А какво стана с теб? Къде са ти топките бе, човек?

Артрад говори на паважа:

— Виждал съм ги, когато излизам да събирам, Потаен. Колите през цялото време са на улицата. Веднъж в месеца запалват двигателите си и работят по десет минути на празен ход. Те са готови за нас, приятел. Само това чакат.

— Артрад, ела тук — казва Потайния. — Погледни се.

Охранителната камера се завърта, когато Потайния прави знак на Артрад да застане до потъмняло от слънцето стъкло, което е останало на стената на една почти невредима сграда. Огледалното му покритие се бели, но все още дава някакво синкаво отражение. Артрад се приближава до него и двамата се поглеждат.

Един запис ме уведомява, че за пръв път са активирали екзоскелетите преди месец. Военна екипировка. За цялото тяло. Когато вътре няма човек, машините приличат на хаотична купчина от черни ръце и крака, покрити с жици и свързани с нещо като раница. Стегнати в тях, и двамата са високи по два метра и дваайсет и са силни като мечки. Тънките черни тръби по протежение на ръцете и краката им са изработени от титан. Моторните стави са задвижвани от мощни дизелови двигатели. Забелязвам, че „стъпалата“ им са закривени подвижни шипове, които им придават стабилен допълнителен ръст от трийсет сантиметра.

Потайния се ухилва и се стяга пред огледалото. От всяка от ръцете му стърчи зловеща назъбена кука, която се използва за повдигане на тежки предмети, за да не се смачкат крехките човешки пръсти. Екзоскелетите имат и каски, които грациозно се извиват над главите на хората в тях, а по средата им свети синкав прожектор с течни кристали.

Застанали един до друг пред огледалото, Артрад и Потайния приличат на двама войници със свръхчовешки способности. Или по-скоро на двама бледи англичани, които са се хранили предимно с консерви сардини и по някаква случайност са попаднали на някаква изоставена военна екипировка. Във всеки случай съвсем определено изглеждат опасни.

— Виждаш ли се, Артрад? — пита Потайния. — Ти си истински звяр, приятел. Ти си убиец. Ще се справим.

Потайния се опитва да удари Артрад по рамото и той се отдръпва настрани като момиченце.

— Внимателно! — извиква Артрад. — Тези неща нямат броня. По-далеч от мен с тези куки.

— Добре, братко — смее се Потайния. — Виж, кулата на „Бритиш Телеком“ е на километър и половина от тук. И блокира нашите сателити. Ако хората могат да комуникират помежду си, дори за малко, ще имаме някакъв шанс в тази война.

Артрад скептично поглежда към Потайния.

— Защо го правиш наистина? — пита го той. Защо рискуваш живота си? И моя?

В продължение на няколко дълги мига се чува само ръмженето на дизеловите двигатели, които работят на празен ход.

— Спомняш ли си как използвахме телефоните, за да торМОЗИМ хората? — пита накрая Потайния.

— Аха — отговаря бавно Артрад.

— Тогава си мислехме, че сме различни от всички останали. По-добри от тях. Мислехме си, че се възползваме от глупаците. Но не сме били прави. Оказва се, че всички сме били в една и съща лодка. Метафорично казано.

Артрад бегло се усмихва.

— Да, но не дължим нищо на никого — отговаря той. — Ти сам го каза.

— О, напротив — казва Потайния. — Тогава не го знаехме, но сме вземали кредити, приятел. И сега е време да ги върнем. Само хакери като нас могат да знаят за онази кула. И колко е важна тя. Ако успеем да я унищожим, ще помогнем на хиляди хора. Може би на милиони.

— И ти дължиш нещо на тях?

— Дължа го на вас — отговаря Потайния. — Съжалявам, че не предупредих хората от Лондон. Може би нямаше да ми повярват. Но това никога не ме е спирало. За бога, можех самостоятелно да превзема цялата проклетата система за ранно предупреждение. Да го изкрещя толкова силно, че да ме чуят всички. А сега няма значение. Но най-вече съжалявам, че не казах на теб. Съжалявам... за твоите момичета, приятел. Съжалявам за всичко.

Когато Потайния споменава децата му, Артрад се обръща и примигва, за да скрие сълзите си. Загледан в собственото си гъвкаво отражение, той измъква едната си ръка от екзоскелета и приглажда кичур руса коса на оплешивяващата си глава. Крайникът на екзоскелета автоматично се отпуска до тялото му. Бузите на Артрад се издуват, когато шумно издишва и промушва ръката си обратно в метала.

— Добре казано — отбелязва той.

— Аха — съгласява се Потайния и тупва Артрад по металното рамо с едната си страховита кука.

— Освен това — добавя той — нали не искаш наистина да доживееш до дълбока старост заедно с мен? На някаква *тъпа лодка*?

Усмивката бавно озарява птичето лице на Артрад.

— Адски добре казано — отговаря той.

Улиците в централната част на Лондон са предимно пусти. Атаките бяха твърде бързи и организирани, за да дадат възможност на повечето граждани да реагират. По закон всички автомобили бяха с възможност за напълно автоматично управление. Също по закон почти никой нямаше огнестрелно оръжие. А системата от охранителни камери беше превзета от самото начало и осигури на машините подробна картина от всички обществени места в града. Жителите на Лондон живееха в твърде голяма безопасност, за да оцелеят.

Записите показват, че автоматичните камиони за боклук са пълнили ямите с трупове в покрайнините на Лондон в продължение на цели месеци. Не е останал никой, който да разруши града. По улиците не смеят да излязат никакви оцелели. И няма кой да види двамата бледи мъже, екипирани с военни екзоскелети — единият млад, а другият по-възрастен, — докато правят скокове от по три метра по буренясалия паваж.

Първата атака започва броени минути след потеглянето им, докато прекосяват тичешком площад „Трафалгар“. Фонтаните са източени и пълни с паднали листа и боклук, довян от вятъра. Виждат се няколко счупени велосипеда, но това е всичко. Покрита с гнезда на птици, гранитната статуя на лорд Нелсън с адмиралската му шапка гледа надолу от колоната на паметника, висока петнайсет метра, докато двамата мъже прекосяват площада на еластичните си шипове.

Трябва да се досетят, че откритото пространство е твърде голямо.

Потайния забелязва колата няколко секунди преди тя да се забие отзад в Артрад. С един скок той прекосява разстоянието от шест метра помежду им и се приземява до нея. По капака ѝ расте мухъл. Когато няма автомивки, природата бързо се заема със старите машини. Жалко, че има толкова много други, които да ги заменят.

Потайния се привежда, забива трийсетсантиметровите шипове на ръцете си във вратата на шофьора и повдига колата във въздуха. От ставите на хълбоците и коленете на екзоскелета му бликва пара и дизеловият двигател се напънга, докато обръща автомобила настрани. Повдигнат на две колела, той завива, но все пак успява да закачи отзад десния крак на Артрад. После колата се преобръща встрани, но Артрад изгубва равновесие и се препъва.

Да паднеш, докато тичаш с трийсет километра в час, си е сериозна работа. За щастие екзоскелетът разбира кога пада. Без да остави на Артрад никакъв избор по този въпрос, машината прибира ръцете му до тялото, а краката му се свиват в ембрионална поза. Каската също изпълнява предназначението си. Свит в тази поза за падане, екзоскелетът се преобръща няколко пъти, после се забива в един пожарен кран. От който не бликва вода.

Когато Потайния се приземява до него, Артрад вече се изправя на крака. Пухкавият рус мъж е станал и аз виждам на лицето му *широка усмивка*, докато се бори да си поеме дъх.

— Благодаря — казва той на Потайния.

По зъбите му има кръв, но Артрад не ѝ обръща внимание. Той се изправя и се отдалечава на бегом. Потайния потегля след него, като се оглежда за други коли. Пристигат нови, но се движат бавно, защото не са готови. Колите не могат да настигнат двамата мъже, които летят по улиците и прекосяват парковете направо през тревата.

Потайния го каза най-добре: до там е само един нищо и никакъв километър и половина.

От новия ъгъл на следващата охранителна камера виждам цилиндричната кула на „Бритиш Телеком“, която се издига в синьото небе като тенекиена играчка. От върха ѝ стърчат антени, а по средата има пръстен от предавателни чинии, които сочат във всички посоки. Това е най-голямата телевизионна кула в Лондон, а под нея са заровени цели магистрали от фиброоптични кабели. Когато става въпрос за комуникации, всички пътища водят към кулата на „Бритиш Телеком“.

Жилавите екзоскелети се появяват в кадър, стрелват се покрай сградата и спират пред стоманена врата. Артрад подпира издраскания си корпус на стената, като диша тежко.

— Защо просто да не я унищожим от тук? — пита той.

Потайния размахва ръце и върти глава напред-назад, за да отпусне мускулите на врата си. Изглежда изпълнен с въодушевление оттичането.

— Кабелите са закопани в бетонна тръба под кулата. Защитени са. А и ще бъде малко грубо да го направим, приятел, не мислиш ли? Ние сме по-добри, братче. Ще използваме това място срещу самите машини. Ще вдигнем телефона и ще се обадим. В което сме най-добри, нали така? Тук е най-големият телефон в Северното полукуълбо.

Потайния кимва към една издуптина в джоба си.

— Ако всичко се провали... бум — добавя той, забива остриетата на ръцете си в стоманената врата и отново ги измъква, като оставя метала разкъсан. След още няколко такива удара вратата се отваря.

— Напред — казва Потайния и двамата влизат в тесен коридор.

Мъжете се привеждат и пропъзляват в тъмния тунел, като се опитват да не вдишват дизеловите изпарения от собствените си двигатели. На слабото осветление прожекторите с течни кристали, вградени в каските над главите им, започват да светят по-ярко.

— Какво търсим? — пита Артрад.

— Оптичните кабели — прошепва Потайния. — Искаме да стигнем до кабелите. В най-добрия случай ще успеем да ги хакнем и ще изпратим сигнал на всички роботи да скочат в реката. В най-лошия ще унищожим блокиращия сигнал и ще освободим комуникационните сателити.

В дъното на коридора има друга стоманена врата. Потайния внимателно я отваря, а прожекторът с течни кристали на каската му потъмнява. През вградената камера в екзоскелета виждам, че машините почти изцяло са изпразнили вътрешността на цилиндричната сграда. През петнайсет етажа мръсни прозорци нахлуват слънчеви лъчи. Светлината прекосява прашния въздух и се пречупва в плетеницата от арматура и радиални подпорни колони. В просторното празно пространство отекват птичи песни. Бурени, трева и мухъл покриват купищата боклуци и отломки, натрупани навсякъде по пода на приземния етаж.

— Дявол да го вземе — промърморва Потайния.

По средата на тази ботаническа градина се вижда масивен бетонен цилиндър, обрасъл с лози, който се издига право нагоре и потъва в сумрачните висини на горните етажи. Това е основната носеща конструкция, която държи цялата сграда. Гръбнакът.

— Сградата е подивяла — казва Артрад.

— Е, няма никакъв начин да стигнем до горните предаватели оттук — отбелязва Потайния и оглежда купчините гниещи отломки, които са останали от подовете и стените на горните етажи. — Няма значение. Трябва да стигнем до компютрите. В основата на сградата. Надолу.

Нещо малко и сиво притичва по купчина мухлясала хартия и се шмугва под натрупаните ръждясали столове до нея. Артрад и Потайния се споглеждат. Потайния вдига пръст към устните си, като внимава с шипа на екзоскелета. Шшшт. Мъжете запълзяват заедно и влизат в залата. Шиповете на краката им се забиват в мъха и гниещите боклуци по пода, като оставят ясни отпечатъци.

В основата на централната колона има синя врата, която изглежда миниатюрна на фона на празната сграда около нея. Двамата се придвижват до вратата в бърз тръс, като се опитват да не вдигат шум. Артрад замахва, за да я прониже, но Потайния го спира с жест.

После измъква ръката си от екзоскелета, протяга се надолу и завърта бравата. Вратата се отваря на скърцащите си панти. Съмнявам се, че е отворена през последната година.

В началото на коридора има кал, а после всичко става много чисто. Тихото ръмжене на климатика се усилва, докато се спускат все по-надолу по циментовия тунел. Подът слиза под ъгъл към правоъгълник от ярка светлина в края.

— Все едно сме умрели — отбелязва Артрад.

Най-сетне двамата стигат до дъното: цилиндрично чисто бяло помещение с таван, висок шест метра. Помещението е пълно с редици жужащо оборудване. Машините са подредени в концентрични кръгове, които стават все по-малки към средата. На тавана светят редици флуоресцентни светлини и ясно очертават всички подробности. По черния метал на екзоскелетите започва да се кондензират капки и Артрад потръпва от студ.

Двамата влизат навътре, дезориентирани от милионите примигващи зелени и червени светлинки. В центъра на помещението е тяхната цел: черна дупка в пода, от която стърчат метални стъпала — тунелът с кабелите.

Четирикраки роботи от бяла пластмаса пълзят нагоре-надолу и се промъкват между жужащите уреди като гущери. Някои използват предните си крака, за да ги докосват, да преместват жици или да натискат бутони. Приличат ми на малките птички, които кацат по хипопотамите, за да ги почистват от паразити.

— Хайде — промърморва Потайния на Артрад.

Двамата заедно се отправят към дупката в земята.

— Там долу е решението на всичките ни проблеми.

Но Артрад не отговаря. Той вече го е забелязал.

Архос.

Притихнала като смъртта, машината виси над дупката. Прилича на гигантско око, направено от концентрични кръгове блестящ метал. От краищата ѝ се извиват жълти жици, подобно на лъвска грива. В центъра на кръговете е сгущена безупречна матовочерна стъклена леща. Тя наблюдава всичко, без да мига.

И все пак това не е Архос. Не напълно. В тази заплашителна машина е вкарана само част от интелекта на Архос — това е подсъзнание.

Потайния се напъга в екзоскелета си, но не може да помръдне нито ръцете, нито краката си. Двигателите в екзоскелета му са замръзнали. Лицето му пребледнява, когато осъзнава какво се е случило.

Екзоскелетът има външен комуникационен порт.

— Артрад, бягай! — изкрещява Потайния.

Артрад. Горкото копеле. Той се тресе и отчаяно се опитва да измъкне ръцете си от екзоскелета. Но също няма никакъв контрол върху него. И двата екзоскелета са хакнати.

Увиснало в острата флуоресцентна светлина, гигантското око ги гледа безизразно.

Двигателите на Потайния вият, а той отчаяно ръмжи от усилието да им се съпротивлява. Няма никакъв шанс — Потайния е като кукла на конци, уловена от чудовищната машина. Преди да успее да реагира, дясната му ръка се стрелва и зловецният шип на металния крайник изсвистява във въздуха. Острието се забива в гръдния кош на Артрад и стига чак до металния гръбнак на неговия екзоскелет. Артрад изненадано зяпва Потайния. Кръвта му се стича по острието на артериални тласъци и напоява ръкава на Потайния.

— Не съм аз, Артрад — прошепва Потайния и гласът му потреперва. — Не съм аз. Съжалявам, братче.

И острието се измъква само. Артрад отчаяно се опитва да си поеме въздух, после се свлича надолу. Екзоскелетът му го предпазва, докато тялото му се отпуска, и внимателно се свива на земята. Двигателите му се изключват и машината притихва неподвижно. Около нея расте локва от тъмна кръв.

— Копеле мръсно! — извиква Потайния на безизразния робот, който го наблюдава отгоре.

Машината безшумно се спуска до мястото, където стои той с окървавена метална ръка. Спира точно пред лицето му и един деликатен крайник — някаква сонда — се протяга изпод матовото й око. Потайния се напъга да се отдръпне, но скованият екзоскелет не му позволява да се отмести.

След това машината заговаря със странния си познат детски глас. По изражението на Потайния разбирам, че той си спомня този глас от телефона.

— Потаен? — пита гласът, а по пръстените пробягва електрическо сияние.

Малко по малко Потайния започва да измъква лявата си ръка от металния крайник на екзоскелета.

— Архос — казва той.

— Променил си се. Вече не си страхливец.

— Ти също си се променил — отговаря Потайния, като гледа как концентричните кръгове лениво се въртят в противоположни посоки.

Лявата му ръка вече е почти свободна.

— Интересно колко неща могат да се случат само за една година — добавя той.

— Съжалявам, че трябва да стане така — заявява момчешкият глас.

— Как? — пита Потайния, като се опитва да отвлочи вниманието на машината от движенията на лявата си ръка.

В този миг тя се освобождава. Потайния се протяга и сграбчва деликатната сонда, като се опитва да я отчупи. Раменната му става изпуква, когато се опитва да спре внезапното движение на екзоскелета. Може единствено да гледа, докато десния му крайник замахва във въздуха и с едно рязко движение отсича лявата му ръка от китката. По лицето на машината, увиснала във въздуха, пръсва фонтан от кръв.

Обхванат от шок, Потайния изтръгва останалата част от тялото си от екзоскелета. Празният ляв крайник на машината се опитва да го съсече, но лакътят е извит под неудобен ъгъл и той успява да се измъкне. Отбягва следващото замахване, пада на пода и се търкулва в разлятата кръв на Артрад. Екзоскелетът изгубва равновесие за част от секундата, внезапно лишен от човешкия си товар. Кое е достатъчно за Потайния, за да пропълзи в тъмната дупка на пода.

Тряс. Острието на крайника се забива в пода на сантиметри от лицето на Потайния. Той пропълзява в дупката, притиснал ранената си ръка към гърдите, и пропада в мрака. Автоматичният екзоскелет незабавно вдига от пода трупа на Артрад. Прегърнал кървящата купчина метал, екзоскелетът закрачва, а после се затичва към изхода.

Увиснала над дупката, сложната машина търпеливо наблюдава. Светлините по оборудването започват да мигат усилено, докато от кулата се излива порой от информация. Резервно копие, изпратено в

последния момент. Минават няколко дълги мига, преди от тъмната дупка да се разнесе дрезгав човешки глас.

— Ще се видим на куково лято, приятел — казва Потайния.
И светът първо става бял, а после мастиленочерен.

Унищожаването на кабелната централа в Лондон разкъсва задушаващата хватка на Роб върху сателитните комуникации за достатъчно дълго време, така че човечеството да събере сили. Потайния никога не е изглеждал симпатичен и не мога да твърдя, че щях да се радвам да се запозная с него, но това момче беше герой. Знам го със сигурност, защото в момента, преди да експлодира кулата на „Бритиш Телеком“, Потайния записа петнайсетсекундно съобщение, което спаси човечеството от неизбежното му унищожение.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ПРОБУЖДАНЕ

*На своя капитан Джон Хенри
рече:*

*„Да, смъртен съм, човече.
Ала пред парната машина
Със чук в ръка не ще загина.“*

*„Джон
Хенри“, ок.
1920 г.*

1. ХИБРИД

Опасно е да си сляп за хората.

Матилда Перес

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 12 МЕСЕЦА

Една година след началото на Новата световна война боен отряд „Умник“ най-сетне пристигна в Грей Хорс, щата Оклахома. Милиарди човешки същества бяха избити в градските райони, а милиони други бяха изпратени в лагерите за принудителен труд. Много от провинциалните жители, с които се срещнахме, водеха изолирани, лични битки срещу природните стихии. Информацията е откъслечна, но явно по целия свят се бяха образували стотици малки анклави на съпротивата. Докато нашият отряд се настаняваше в Грей Хорс, затворничка на име Матилда Перес беше избягала от лагера „Скарсдейл“. Заедно с малкия си брат Нолан тя се беше отправила към Ню Йорк. В този спомен Матилда (на тринайсет години) описва срещата си със съпротивата в Ню Йорк, предвождана от Маркърс и Доун Джонсън.

Кормак Уолърс ВОЕ#АГХ217

Отначало не вярвам, че Нолан е ранен толкова тежко.

Стигнахме до града, завихме зад един ъгъл, нещо избухна и Нолан падна. Но веднага пак се изправи. Двамата тичахме много бързо заедно, хванати ръка за ръка. Точно както обещах на мама. Тичахме, докато не стигнем до безопасно място. Едва по-късно, когато отново

започнахме да вървим нормално, забелязах колко блед е Нолан. По-късно открих, че в долната част на гърба му са се забили миниатюрни метални шрапнели.

— Добре ли си, Нолан? — питам го аз.

— Да — отговаря той. — Боли ме гърбът.

Толкова е малък и смел, че ми се иска да заплача. Но вече не мога да плача. Вече не.

Машините в лагера „Скарсдейл“ ме повредиха. Взеха ми очите. Но в замяна ми дадоха други. Сега виждам повече от всякога. Вибрациите в земята просветват като вълнички по водна повърхност. Забелязвам топлинните отпечатъци, оставени по настилката от колелата, които са минали оттук. Но най-обичам да гледам ивиците светлина, които кръстосват небето — като съобщения, отпечатани на панделки. С тези лъчи машините си говорят. Понякога, ако силно присвия очи, дори мога да различа какво си казват.

По-трудно ми е да виждам хората. Не виждам малкото си братче Нолан, а само топлината от дъха му, лицевите му мускули и как вече не ме поглежда в лицето. Няма значение. Независимо дали имам човешки очи, очи на машина или пипала, аз си оставам голямата сестра на Нолан. Уплаших се, когато за пръв път погледнах през кожата му, така че вече знам какво изпитва, когато вижда новите ми очи. Но не ми пука. Мама беше права. Нолан е моето братче, единственото, което някога ще имам.

След като напуснахме лагера „Скарсдейл“, двамата с Нолан видяхме високи сгради и тръгнахме към тях, като си мислехме, че може би там ще намерим други хора. Нямаше никого. Или, ако имаше, сигурно се криеха. Повечето сгради бяха полуразрушени. По улиците имаше куфари, кучета на глутници и понякога свити трупове на хора. Нещо лошо беше станало тук.

Навсякъде беше станало нещо лошо.

Колкото повече се приближавахме до високите сгради, толкова повече ги *усещам* — машините, които се криеха в тъмното или тичаха по улиците в търсене на хора. В небето проблясваха ивици светлина. Машините си говореха. Някои от светлините примигваха с редовна честота на всеки няколко минути или секунди. Бяха от машините, които се криеха и докладваха на шефовете си. „Още съм тук — казваха те. — Чакам.“

Мразя ги. Те правят капани и чакат хората в засада. Това не е честно. Един робот може само да си седи и да се готви да направи нещо лошо на някого. И може да чака завинаги, до края на света. Но Нолан е ранен и трябва бързо да намерим някой, който да ни помогне. Новите ми очи не ми показват всичко. Не могат да ми покажат човешките неща. Вече виждам само частите на машините.

Опасно е да си сляп за хората.

Пътят изглежда чист. Не се виждат машини. Няма проблясващи топлинни следи. Изведнъж зад ъгъла на една тухлена сграда по земята пробягват вълнички. Вместо да се носят бавно като от нещо на колела, те подскочат като от стъпките на нещо голямо.

— Тук не сме в безопасност — казвам аз.

Прегръщам Нолан през раменете и го побутвам към една сграда. Приклякаме до прозореца, покрит с прах. Карам Нолан да седне на пода.

— Не се надигай — казвам му аз. — Нещо идва.

Той кимва. Вече е съвсем блед. Заставам на колене, притискам лицето си в счупения ъгъл на прозореца и стоя неподвижно. Вибрациите по натрошения паваж навън се усилват като пулсации от статично електричество, които прииждат от някакво невидимо място. По улицата се приближава някакво чудовище. Скоро ще мога да го видя, независимо дали искам или не.

Затаявам дъх. Отнякъде се чува крясък на ястреб. След това пред очите ми се показва дълъг черен крак едва на половин метър от прозореца. Кракът има острие накрая, а от долната му страна има шипове с формата на люспи, все едно е някакво гигантско насекомо. По-голямата част е студена, но ставите му са нагорещени от движението. Докато се отдалечава, забелязвам, че кракът всъщност е много по-дълъг, но е нагънат, като свита на кълбо змия, готова да се нахвърли. По някакъв начин той се носи над земята.

И тогава виждам две топли човешки ръце. Ръцете държат крака като оръжие. Принадлежат на чернокожа жена, облечена със сиви парцали и черни пилотски очила. Жената държи крака като пушка, а едната ѝ ръка здраво е стиснала импровизирана ръкохватка. Виждам лъскаво разтопено място в задния му край и осъзнавам, че е отрязан от някаква голяма ходеща машина. Жената не ме вижда, а продължава напред.

Нолан тихо кашля. Жената се завърта и инстинктивно насочва крака към прозореца. Натиска един спусък, свитият крак се протяга и се изстрелва напред. Върхът на нокътя разбива стъклото на прозореца до лицето ми и навсякъде се разхвърчават отломки. Успявам да се наведа в момента, в който кракът се свива отново, като откъсва част от рамката на прозореца. Падам по гръб, уловена във внезапната ярка светлина, която нахлува през разбития прозорец. Изквичavam, преди Нолан да успее да запуши устата ми с ръка.

На прозореца се показва лице. Жената бутва очилата на челото си, подава главата си вътре и я отдръпва с бързо движение. След това навежда поглед към мен и Нолан. Около главата ѝ има много светлина, кожата ѝ е студена и аз мога да преброя зъбите ѝ направо през бузите.

Жената е видяла белязаните ми очи, но не трепва. Просто внимателно ни оглежда за миг и широко се усмихва.

— Извинявайте, деца — казва тя. — Помислих си, че сте като Роб. Казвам се Доун. Гладни ли сте?

Доун е добра. Отвежда ни в подземното скривалище, където живеят хората от съпротивата в Ню Йорк. Тунелът засега е празен, но Доун ни казва, че другите скоро ще се върнат от разузнаване, събиране и нещо, което нарича „ескорт“. Доволна съм, защото Нолан не изглежда много добре. Лежи на спален чувал в далечния ъгъл на помещението, където е най-безопасно. Не съм сигурна, че още може да ходи.

Вътре е топло и изглежда сигурно, но Доун ни казва да пазим тишина и да внимаваме, защото някои от новите работи вече могат да копаят много добре. Обяснява ни, че малките машини търпеливо дълбаят през пукнатините и се насочват към вибрациите. През това време по-големите машини преследват хората в тунелите.

Оглеждам стените около нас. Не виждам познатите вълнички да пулсират по плочките, почернели от сажди. Доун ме поглежда странно, когато ѝ казвам, че в момента в стените няма нищо. Но не казва нищо за очите ми, поне засега. Вместо това ми дава да си поиграя с крака на насекомото. Нарича се „шип“. Точно както подозирах, свален е от голяма ходеща машина. Тази машина се нарича богомолка, но Доун ми казва, че тя ѝ вика „роболаз“. За момент се размивам, преди да си

спомня, че Нолан е тежко ранен. Присвивам очи и поглеждам *вътре* в шипа. В него няма жици. Всяка става си говори с останалите по въздуха. С радиосигнал. Кракът няма нужда и да мисли накъде се движи. Всяка част е проектирана така, че да работи заедно с останалите. Може да извършва само едно движение, но то е много ефективно, комбинация от пронизване и разкъсване. Кое то е добре за Доун, защото един обикновен електрически импулс може да накара крака да се протегне и да се свие. Тя казва, че това е много полезно.

В този момент шипът се размърдва в ръцете ми и аз го изпускам на земята. Той остава да лежи неподвижно за секунда. Когато се съсредоточавам върху ставите му, машината бавно се протяга като котка. Усещам ръка на рамото си. Доун е застанала до мен, а от лицето ѝ се излъчва топлина. Развълнувана е.

— Невероятно — казва тя. — Нека ти покажа нещо.

Доун ме отвежда до един чаршаф, окачен на стената. Дръпва го настрана и аз виждам тъмна кухня, изпълнена с някакъв притаен кошмар. В мрака дебнат десетки крайници, подобни на краката на гигантски паяк, едва на метър-два от мен. Вече съм виждала тази машина. Беше последното нещо, което видях с истинските си очи.

Изпищявам и падам назад, докато се мъча да избягам. Доун ме сграбчва за дрехата и аз се опитвам да се боря с нея, но тя е прекалено силна. Спуска завесата обратно и ме изправя на крака, като ме оставя да я удриям и да се опитвам да я издраскам по лицето е ноктите си.

— Матилда — казва тя. — Всичко е наред. Машината не е включена. Послушай ме.

Никога не съм знаела колко много се нуждая да плача, докато не останах без очи.

— Това ли е машината, която ти го причини? — пита ме тя.

Успявам само да кимна.

— Тя не е включена, миличка. Нищо не може да ти направи. Разбираш ли?

— Да — отговарям и се успокоявам. — Извинявай.

— Няма нищо, миличка. Разбирам те. Няма нищо.

Доун ме гали по косата в продължение на няколко секунди. Ако можех да затворя очи, щях да го направя. Вместо това гледам как кръвта леко пулсира в лицето ѝ. След това Доун ме настанява на един камък. Лицевите ѝ мускули се напрягат.

— Матилда — казва тя. — Онази машина се нарича автодоктор. Довлякохме я отгоре. Бяха ранени хора... *загинаха* хора, за да я докарат тук. Но не можем да я използваме. Не знаем защо. Но ти имаш нещо специално, Матилда. Знаеш какво е то, нали?

— Очите ми — отговарям аз.

— Точно така, миличка. Очите ти са специални. Но си мисля, че има и нещо друго. Машината не е само на лицето ти, но и в мозъка. Ти накара онзи шип да се движи само като си помисли, нали?

— Да.

— Можеш ли да се опиташ да направиш същото с автодоктора? — казва тя и бавно дръпва завесата.

Сега виждам, че плетеницата от крайници е закрепена за белезникаво овално тяло. На мястото, където краката се срещат с основния корпус, има тъмни пролуки. Машината прилича на подземните буболечки, които двамата с Нолан преди изравяхме от задния двор.

Потръпвам, но не извързвам поглед.

— Защо? — питам аз.

— Като за начало, за да спасиш живота на малкото си братче, миличка.

Доун изтегля автодоктора по средата на помещението. През следващите трийсет минути седя с кръстосани крака до него и се съсредоточавам по същия начин, по който го направих с шипа. Отначало крайниците на автодоктора се раздвижват съвсем леко. А после започвам да ги движа наистина. Не ми отнема много време да ги почувствам всичките. В края на всеки крайник е закрепен различен инструмент, но аз разпознавам само някои от тях: скалпели, лазери, прожектори. След известно време машината вече не ми се струва толкова чужда и непозната. Разбирам какво е чувството да имаш десетки ръце, как можеш да осъзнаваш къде се намират всичките ти крайници и в същото време да се съсредоточиш върху двата, които използваш точно в този момент. Отново и отново раздвижвам крайниците на автодоктора, докато всичко започва да ми се струва естествено.

И в този момент той ми проговаря: „Стартиран е режим на диагностика на управлението. Посочете избраната функция.“

Трепвам и нарушавам концентрацията си. Думите изникват в съзнанието ми, все едно минават по вътрешната страна на челото ми. Как е възможно автодокторът да вкара думи в главата ми? Едва тогава забелязвам тълпата. В тунела са пристигнали десетина оцелели. Събрали са се в полукръг и ме гледат. Един мъж стои зад Доун, ръцете му са обгърнали тялото ѝ, а тя ги държи със своите ръце. Не съм виждала толкова много хора, откакто имам новите очи. Към мен пулсират червено-оранжеви вълни. Светлината идва от сърцата им. Това е много красиво, но е и дразнещо, защото не мога да обясня на никого колко е красиво.

— Матилда — казва Доун. — Ето моя съпруг, Маркъс.

— Радвам се да се запознаем, Маркъс — казвам аз.

Маркъс само ми кимва. Мисля, че е останал без думи.

— А ето и другите, за които ти разказах — продължава Доун.

Хората измърморват поздравите си. Млад мъж пристъпва напред. Изглежда готин, с остра брадичка и високи скули. Едната от ръцете му е увита с хавлия.

— Аз съм Том — казва той и прикляка до мен.

Извързвам поглед, защото ме е срам от лицето ми.

— Не се плаши.

Той развива хавлията от ръката си. Вместо ръка Том има парче студен метал с формата на ножица. Невярващо вдигам очи към лицето му и той се усмихва. Понечвам да се усмихна в отговор, но отново ме обхваща срам и извързвам лице. Протягам ръка и докосвам студения метал. Когато поглеждам в него, се изумявам как са съединени плътта и машината. Никога не съм виждала нещо толкова фино. След като поглеждам по-внимателно и останалите хора, забелязвам отделни парчета метал и пластмаса. Не всички са само от плът. Някои от тях са като мен. Като мен и Том.

— Защо сте такива? — питам го аз.

— Машините ни промениха — отговаря Том. — Ние сме различни, но сме същите. Наричаме се хибриди.

Хибриди.

— Може ли да пипна? — пита Том и посочва очите ми.

Кимвам, той се навежда и докосва лицето ми. Поглежда ме в очите, после леко прокарва пръстите си по лицето ми, където кожата среща метала.

— Никога не съм виждал такова нещо — казва той. — Не е завършено. Роб не е стигнал до края. Какво се случи, Матилда?

— Мама — отговарям аз.

Не успявам да кажа нищо повече.

— Майка ти е прекъснала операцията — кимва той. — Браво на нея.

Том се изправя.

— Доун, това е невероятно. Имплантът няма управление. Роб не е имал възможност да го инсталира. Направо не знам. Искам да кажа, че дори няма как да разберем на какво е способна.

Около мен пулсира водопад от сърца, които започват да бият по-бързо.

— Защо сте толкова развълнувани? — питам ги аз.

— Защото мислим, че вероятно можеш да говориш с машините — отговаря Доун.

В този момент Нолан простенва. Минали са два часа, откакто пристигнахме тук, и той изглежда ужасно. Чувам как диша на кратки хрипове.

— Трябва да помогна на брат си — казвам аз.

Пет минути по-късно Маркърс и Том са преместили Нолан до автодоктора. Машината е насочила крайниците си към спящото тяло на малкия ми брат.

— Направи рентгенова снимка, Матилда — казва Доун.

Отпускам ръка върху автодоктора и мислено го заговарям: „Ехо? Там ли си?“

„Посочете избраната функция.“

„Рентгенова снимка?“

Крайниците се раздвижват. Някои се отдръпват назад, за да не пречат на останалите, докато други обгръщат безчувственото тяло на Нолан. От крайниците се разнася странно щракане, докато се движат. Този път думите изникват в съзнанието ми заедно е образ: „Обърнете пациента във фронтална конфигурация. Свалете облеклото от епидуралната област.“

Внимателно обръщам Нолан по корем. Дръпвам ризата му нагоре, за да открия гърба му. Около прешлените на гръбнака му има множество пръски от тъмна засъхнала кръв.

„Оправи го“, казвам мислено на автодоктора.

„Грешка“, отговаря той. „Липсват хирургически възможности. Липсва база данни. Няма връзка. Изисква се допълнителна антена.“

— Доун — казвам аз. — Роботът не знае как да прави хирургически операции. Иска антена, за да получи инструкции.

Маркът разтревожено се обръща към Доун.

— Опитва се да ни измами. Ако му дадем антената, ще повика помощ. Ще ни открият.

Доун кимва.

— Матилда, не можем да рискуваме да...

Но когато ме вижда, замлъква. Някъде вътре в главата си знам, че крайниците на автодоктора безшумно се вдигат във въздуха зад мен и инструментите по тях блестят. Безбройните игли и скалпели заплашително се поклащат. Нолан има нужда от помощ и ако те не са готови да ми я дадат, аз съм готова да си я взема насила. Лицето ми замръзва в решителна гримаса.

— Нолан има *нужда* от мен.

Маркът и Доун отново се споглеждат.

— Матилда? — казва Доун. — Откъде знаеш, че това не е капан, миличка? Знам, че искаш да помогнеш на Нолан, но нали не искаш да направиш лошо на нас?

Размишлявам няколко секунди.

— Автодокторът е по-умен от шипа — казвам накрая. — Може да говори. Но не е *толкова* умен. Просто иска онова, което му липсва. Съобщение за грешка.

— Да, но мислещият Роб е там навън и...

Доун докосва Маркът по рамото.

— Добре, Матилда — казва Доун.

Маркът се отказва да спори. Оглежда се, вижда нещо и прекосява помещението. Протяга се нагоре, сграбчва една жица, която виси от тавана, и я разклаща напред-назад, за да я освободи. След това ми я подава, без да откъсва поглед от крайниците на автодоктора, които се поклащат зад мен.

— Този кабел отива в сградата над нас. Стига високо. Идеалната антена. Но внимавай.

Почти не го чувам. В мига, в който антената докосва ръката ми, в главата ми се излива цунами от информация. Цялото ми зрение се

изпълва с потоци от числа, букви и образи. Отначало не мога да разбера нищо. Във въздуха пред мен се понасят цветни вихрушки.

И тогава го усещам. Някакво... съзнание. Нещо чуждо, което броди през данните и ме издирва. Нещо, което ме вика по име. „Матилда?“

Автодокторът подхваща непрекъснато бърборене. „Начало на сканирането. Едно, две, три, четири. Търсене на сателитна връзка. Свързване с база данни. Начало на свалянето. Орто-... Гастро-... Уро-... Гино-... Невро-...“

Прекалено е бързо. Прекалено е много. Вече не разбирам какво казва автодокторът. Прилошава ми, докато информацията се излива като порой в мен. Онова нещо отново ме вика по име и вече е по-близо. Спомням си студените очи на куклата в спалнята ми онази нощ и гласа, с който онова безжизнено нещо прошепна името ми в мрака.

Цветовете се въртят около мен като торнадо. „Спри“, мисля си аз. Но нищо не се случва. Не мога да дишам. Цветовете са прекалено ярки и ме давят в себе си, така че не мога да мисля. „Спри!“, извиквам наум. Но отново чувам името си, този път по-силно, и вече не знам къде са ръцете ми и колко са те. „Какво съм аз?“, изкрещявам наум с всичко в главата си.

„СПРИ!“

Захвърлям антената, все едно е змия. Цветовете избледняват. Образите и символите се посипват по пода и отлитат като есенни листа в ъглите на помещението. Ярките цветове потъват в мръснобелите плочки на стените. Поемам си дъх. И още веднъж. Крайниците на автодоктора се раздвижват.

Чуват се миниатюрни мотори, докато автодокторът работи по Нолан. Включва се прожектор, който осветява гърба му. Спуска се въртяща гъба, която почиства кожата му. Една спринцовка се забива и се оттегля толкова бързо, че почти не се вижда. Движенията на автодоктора са бързи, прецизни и накъсани — както се движат кокошките в зоопарка, когато въртят глави и кълват зрънцата. Във внезапната тишина чувам нещо друго под белия шум на миниатюрните мотори на работа. Човешки глас.

„... съжалявам за това, което направих. Казвам се Потайния. Ще взривя блокадата на комуникациите на кулата на «Бритиш Телеком». Би трябвало да отвори достъпа до сателитите, но не знам за колко

дълго време. Ако чувате това съобщение, линиите още са отворени. Сателитите са свободни. Използвайте ги, докато можете. Проклетите машини ще... О, не. Господи, моля те. Не мога да издържам повече. Съжалявам... Ще се видим на куково лято, приятел.“

След около десет секунди прекъснатото съобщение се повтаря. Едва го чувам. Гласът е много изплашен и много млад, но освен това в него звучи гордост. Надявам се да е добре, където и да е.

Най-сетне се изправям. Усещам как автодокторът продължава да оперира Нолан зад гърба ми. Хората все така стоят и ме гледат. Почти не съм осъзнавала, че са там. Говоренето с машините изисква такава концентрация. Вече почти не виждам хората. Толкова е лесно да се изгубя в машината.

— Доун? — казвам аз.

— Да, миличка?

— Там има някакъв човек, който говори. Казва се Потайния. Казва, че е взривил блокадата на комуникациите. Казва, че сателитите са свободни.

Хората се споглеждат невярващо. Двама от тях се прегръщат. Том и Маркъс се поздравяват, като удрят дланите си една в друга. Доун се усмихва и отпуска ръце на раменете ми.

— Това е добре, Матилда. Това означава, че можем да говорим е другите хора. Роб не е унищожил комуникационните сателити, а само ги е блокирал, за да нямаме достъп до тях.

— О! — казвам аз.

— Много е важно, Матилда — продължава тя. — Какво друго чу там? Какво е най-важното съобщение?

Закривам лице с ръце и се съсредоточавам. Слушам с всички сили. И зад гласа на човека, който повтаря едно и също, започвам да чувам по-навътре в мрежата. Там се носят толкова много съобщения. Някои са тъжни. Някои са гневни. Много от тях са объркани, прекъснати или несвързани, но едно от тях остава в съзнанието ми. Специално съобщение, в което срещам три познати думи:

„Закон за защита от роботите.“

Матилда едва е докоснала повърхността на действителните си способности. През следващите месеци

тя ще усъвършенства уменията си в относително сигурната среда на съпротивата в Ню Йорк, закрияна от Маркър и Доун.

Съобщението, на което попада в онзи ден, се оказва съдбоносно за сформиранието на Северноамериканската армия. Матилда Перес открива и призова за война на Пол Блантън и местоположението на най-големия враг на човечеството.

Кормак Уолърс ВОЕ#АГХ217

2. НА ОРЪЖИЕ

Разкрихме местоположението на свръхинтелигентна машина, която се нарича Архос.

Специалист Пол Блантън

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 1 ГОДИНА И 1 МЕСЕЦ

Произходът на следващото съобщение е от Афганистан. Съобщението е прехванато и препратено по целия свят от Матилда Перес в Ню Йорк. Знаем, че благодарение на нейните усилия то е уловено от всички жители на Северна Америка, които са имали достъп до радиостанция, включително многобройни племенни правителства, изолирани групи на съпротивата и оцелели военни бази на въоръжените сили на САЩ.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Главен щаб на съпротивата
Провинция Бамиан, Афганистан

До: Оцелелите
От: Специалист Пол Блантън, армия на САЩ

Изпращаме това съобщение, за да ви накараме да използвате всичките си възможности като членове на оцеляла човешка общност в Северна Америка, за да убедите водачите си в ужасните последствия, които ще понесе цялото човечество, ако незабавно не организирате и не използвате военна сила, която да атакува роботите.

Наскоро открихме местоположението на свръхинтелигентна машина, която се нарича Архос — централния изкуствен интелект, който стои в основата на въстанието на роботите. Тази машина се укрива на изолирано място в западната част на щата Аляска. Точните координати са приложени в електронен формат в края на това съобщение.

Има доказателства за това, че преди да започне Новата световна война, Архос е спрял Закона за защита от роботите, преди да бъде гласуван в Сената. От Час нула насам Архос систематично използва съществуващата роботизирана инфраструктура на човечеството — както цивилна, така и военна — за безмилостни атаки срещу хората. Явно е, че врагът е готов да плати огромна цена в усилия и ресурси, за да продължи да унищожава населението ни.

Още по-лошото е, че машините еволюират.

През последните три седмици се сблъскахме с три нови вида специализирани работи убийци, предназначени за придвижване по неравен терен, проникване в пещерни бункери и унищожаване на личния ни състав. Машините са проектирани на базата на изследванията на наскоро изградените центрове за биологични проучвания, които позволяват на роботите да изучават естествената флора и фауна.

Машините вече се проектират и произвеждат сами. Ще се появят нови видове. Убедени сме, че тези нови работи ще се отличават със значително повишена подвижност, способност за оцеляване и смъртоносни умения. Те ще са модифицирани специално да се сражават срещу вашите хора във вашите географски и климатични особености.

Не се съмнявайте, че тези нови машини, които работят денонощно, съвсем скоро ще бъдат хвърлени от Архос в тотална атака срещу вашата родина.

Умоляваме ви да съобщите тези факти на вашите водачи и да направите всичко по силите си, за да ги накарате да организират армия, която да може независимо от останалите да стигне до приложените координати в Аляска, да сложи край на еволюцията на тези машини убийци и да предотврати пълното унищожение на човечеството.

Движете се предпазливо, защото Архос със сигурност ще долови приближаването ни. Но бъдете сигурни, че вашите войници няма да

бъдат сами. От цялата територия на планетата, окупирана от хората, ще бъдат събрани такива доброволчески сили, за да се изправят срещу нашия враг в собствените му владения.

Послушайте този призив за война.

Можем да ви гарантираме, че ако всяка човешка общност не отвърне на удара, този дъжд от автономни машини убийци ще увеличи многократно своята повсеместна ярост.

До всичките ми братя и сестри
с най-добри пожелания от
специалист Пол Блантън

Вярва се, че тези думи, преведени на десетки човешки езици, са в основата на организирането на човешката съпротива, която започва атаката си приблизително две години след Час нула. В допълнение съществуват и крайно изумителни доказателства на факта, че този призив за война е чул и на други континенти — като е предизвикал една като цяло слабо документирана и в крайна сметка обречена атака срещу Архос, проведена от източноевропейски и азиатски сили.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

3.

ТАКА ГО ПРАВЯТ КАУБОИТЕ

Някой все трябва да ги спре.

Лони Уейн Блантън

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 1 ГОДИНА И 4 МЕСЕЦА

Четири месеца след като пристигнахме в легендарната крепост на съпротивата в Грей Хорс, местната общност беше обзета от хаос. Призивът за война беше предизвикал парализираща нерешителност в племенния съвет. Лони Уейн Блантън безусловно вярваше на сина си и се опитваше да събере армията и да потегли в атака, но Джон Тенкилър настояваше хората да останат в града и да го защитават. В крайна сметка Роб направи този избор вместо нас.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Стоя на скалата, духам в шепите си, за да ги стопля, и присвивам очи към зората, която гори като пожар по безкрайните равнини под мен. Тънкото мучене на хиляди глави добитък и бизони се разнася надалеч в тихото утро.

Воден от Джак, нашият отряд се придвижваше без никакво спиране. Навсякъде, откъдето минахме, природата отново беше встъпила във владенията си. В небето има повече птици, в храстите има повече буболечки, в нощта има повече койоти. През последните месеци майката природа е погълнала всичко освен градовете. В градовете живее Роб.

До мен стои кльоцаво хлапе от племето чероки и методично тъпче тютюн за дъвчене в устата си. Кафявите му очи безизразно наблюдават равнините и той сякаш изобщо не ме забелязва. Но не е лесно човек да не забележи него самия.

Ларк Железния облак. Изглежда на около двацет години и е издокаран в някаква лъскава униформа. Под наполовина разкопчаното му яке е увит червено-черен шал, а крачолите на бледозелените му панталони са пъхнати в каубойските му ботуши от лъсната кожа. На почернялата му шия висят черни пилотски очила. В ръката си държи бастун, от който висят пера. Бастунът е метален — вероятно антена, която сигурно е откъснал от някой разузнавач на Роб. Военен трофей. Хлапето прилича на пилот на изстребител от бъдещето. А аз стоя до него в изпокъсаната си военна униформа, покрита с кал. Не съм сигурен кой от двамата трябва да се притеснява повече за външния си вид, но съм почти сигурен, че това съм аз.

— Мислиш ли, че ще започнем война? — питам хлапака.

Той ме поглежда за секунда, после отново обръща глава.

— Може би. Лони Уейн се занимава с това. Той ще ни каже.

— Имаш ли му доверие?

— Той е причината да съм жив.

— О!

В небето се издига ято птици, а слънчевите лъчи се отразяват от крилата им като дъга в локва машинно масло.

— Изглеждате доста корави — отбелязва Ларк, като посочва останалите от отряда ми с пръчката си. — Какви сте вие, войници ли?

Поглеждам хората си. Леонардо. Чера. Тайбириъс. Карл. Стоят, говорят помежду си и чакат Джак да се върне. Движенията им са отмерени и спокойни. Последните няколко месеца са ни превърнали в нещо повече от боен отряд — вече сме семейство.

— Ами не. Не сме войници, просто оцелели. Брат ми, Джак, той наистина е войник. Аз просто се влача с него за забавление.

— О! — казва Ларк.

Не мога да разбера дали ме приема на сериозно.

— Къде е брат ти сега? — пита Ларк.

— На военен съвет. Заедно с Лони и останалите.

— Значи е един от тях.

— Един от кои?

— От онези, които носят отговорност.

— Така казват. Ти не си ли от тях?

— Аз правя това, което мога. Старите правят друго.

Ларк посочва зад нас с бастунчето си. Подредени в редица, там търпеливо чакат десетки от онези неща, които местните хора наричат „танкове паяци“. Всяка от ходещите машини е висока около два метра и половина. Четирите здрави крака с възлести синтетични мускули са изработени от Роб. Останалата част от танковете е добавена от човешки ръце. На повечето от тях са монтирани куполи и тежки картечници, но виждам и един, на който има кабина и лопата от булдозер.

Какво да кажа? В тази война всичко е импровизирано и нищо не е забранено.

Роб не атакува Грей Хорс веднага, защото първо трябваше да еволюира, за да се изкачи до тук. Това означаваше да изпраца разузнавачи. И някои от тези разузнавачи бяха заловени. А някои от заловените бяха разглобени и сглобени отново. Армията на Грей Хорс предпочита да се сражава с помощта на пленени роботи.

— Ти ли си този, който е измислил как да се освобождават танковете паяци? — питам го аз. — Как да им се направи лоботомия?

— Аха — отговаря той.

— Господи. Да не си някакъв учен или нещо подобно?

Ларк се изкикотва.

— Всеки механик е инженер по дънки.

— Дявол да го вземе — въздъхвам аз, поглеждам към прерията и забелязвам нещо странно. — Ей, Ларк?

— Аха?

— Ти живееш тук. Значи сигурно ще можеш да ми обясниш нещо.

— Естествено.

— Какво е онова там, да му го начукам? — посочвам аз.

Той поглежда към равнината и вижда гъвкавия блестящ метал, който се извива през тревата като река. Ларк изплюва тютюна на земята, обръща се и прави знак на своя отряд с бастунчето си.

— Започва нашата война, братко.

Хаос и смърт. Тревата е твърде висока. Димът е прекалено гъст.

Армията на Грей Хорс е съставена от всички здрави хора — мъже и жени, млади и стари. Хиляда и няколко войници. През последните месеци всички са преминали военно обучение и почти всички имат огнестрелни оръжия, но след като смъртоносните машини са пропъзели през тревата и са се залепили за хората, вече никой не знае какво да прави.

— Стойте при танковете — нарежда Лони. — Стойте при стария Худини и всичко ще бъде наред.

Импровизираните танкове паяци прекосяват прерията в неравна редица крачка по крачка. Масивните им крака потъват във влажната земя, а корпусите им мачкат тревата, така че след тях остават следи. На върха на всеки танк има по няколко войници, които стискат оръжията си и оглеждат полето.

Излизаме, за да посрещнем онова в тревата. Каквото и да е то, трябва да го спрем, преди да е стигнало до Грей Хорс. Аз оставам с моя отряд. Вървя пеша след танка, който наричат Худини. Джак е на машината заедно с Ларк. От едната ми страна се поклаща Тайбириъс, от другата — Чера. Профилът ѝ е остро очертан на светлината на утрото. Прилича на котка, бърза и яростна. И красива, както не спирам да си мисля. Карл и Лео се движат заедно на няколко метра встрани. Всички се стремим да не се отделяме от танковете — те са единственият ни ориентир в този безкраен лабиринт.

В продължение на двайсет минути вървим през равнината, като с всички сили се опитваме да погледнем през тревата и да видим какво ни чака. Основната ни цел е да спрем машините, преди да стигнат до Грей Хорс. Допълнителната ни цел е да защитим стадата, които пасат в прерията — основния източник на храна за града. Но дори не знаем срещу какъв вид ще се изправим. Знаем само, че е нов. С нашия приятел Роб винаги има нещо ново.

— Ей, Ларк — подвиква Карл. — Защо ги наричате паяци, като имат само по четири крака?

Ларк му отговаря от танка:

— Защото е по-добре, отколкото да им викаме „големи четирикраки роботи“.

— Според мен не е — измърморва Карл.

Първата ударна вълна изхвърля земя и накъсана растителност във въздуха, а сред високата трева се разнасят първите писъци. Стадо бизони се втурва в паническо бягство и светът се изпълва с вибрации и шум. Незабавно настъпва хаос.

— Какво има там, Джак? — извиквам аз.

Той е приклепнал върху танка паяк и тежката му картечница се върти бясно. Ларк управлява танка. Ръката му в ръкавица здраво е стиснала въжето, увито около корпуса — като на родео.

— Все още нищо, братче — извиква в отговор Джак.

В продължение на няколко минути нямаме никакви цели, чуват се само писъци. После нещо се втурва към нас през пожълтелите стръкове трева. Всички се завъртаме и насочваме оръжията си към него — огромен мъж от племето осейдж. Той диша тежко и влачи едно безжизнено тяло за ръцете му, облени в кръв. Изглежда така, все едно го е ударил метеорит. В горната част на бедрото му е отворен дълбок кървящ кратер.

Нови експлозии разкъсват редиците на войниците, които вървят пред танковете. Ларк дръпва въжето с ръка и Худини преминава в нещо като тръс, за да им отиде на помощ. Моторите му започват да ръмжат, когато скоростта му се увеличава. Джак се обръща, поглежда ме и свива рамене, докато танкът се отдалечава през тревата.

— Помощ! — реве едрият мъж от племето осейдж.

Мамка му. Давам сигнал на отряда да спре и гледам през рамото на мъжа от племето осейдж към танка паяк, който прави още една тежка крачка и се отдалечава от нашата позиция, оставяйки след себе си следа от смачкана трева. С всяка крачка оставаме все по-беззащитни пред онова, което ни дебне някъде там.

Чера се подпира на коляно и поставя турникет на ранения крак на човека, който още е в безсъзнание. Сграбчвам мъжа от племето осейдж за раменете и го разтърсвам.

— Какво му направи това? — питам го аз.

— Буболечки, човече. Приличат на буболечки. Качват се върху теб и после се взривяват — мъжът бърше сълзите от лицето си с месестата си ръка. — Трябва да изнеса Джей по-далеч от тук. Ще умре.

Ударните вълни и писъците вече се разнасят по-често. Приклякаме, защото около нас свистят изстрели и случайните

куршуми свирят в тревата. От ясното синьо небе започва да се сипе дъжд от миниатюрни частици разкъсана земя. Чера вдига поглед от раната, която превързва, и очите ни мрачно се срещат. Стигаме до мълчаливо съгласие: ти ще пазиш моя гръб, а аз ще пазя твоя. В следващия миг неволно се свивам, когато през тревата изхвърчава водопад от взривена земя и с тракане се посипва по каската ми. Нашият танк паяк отдавна е изчезнал заедно с Джак.

— Добре — казвам аз и плесвам мъжа от племето осейдж по рамото. — Това би трябвало да спре кръвоизлива. Отнеси го. Ние продължаваме напред, така че оставаш сам. Отваряй си очите.

Той премята своя другар през рамото си и се отдалечава. Шумовете ни подсказват, че онова, което е станало със стария Джей, вече е разкъсало предните редици и идва към нас. Чувам как Ларк започва да крещи някъде отпред. И за пръв път виждам противника. Ампутатори от най-ранните модели. Напомнят ми на самоходните мини от първия момент на Час нула в Бостън, което сякаш беше преди милион години. Всеки робот е с големината на бейзболна топка, а многобройните му тънки крачета някак си успяват да носят малкото му тяло през тревата.

— Мамка му! — извиква Карл. — Да изчезваме от тук!

Високият кльошав войник се опитва да побегне. Но аз инстинктивно го сграбчвам за мръсната риза и го спирам. Дръпвам лицето му до нивото на моето, поглеждам го право в разширените му очи и казвам само една дума:

— Бой.

Гласът ми е равен, но тялото ми гори от адреналина.

Бум. Бум. Бум.

Карабините ни подпалват земята и пръсват ампутаторите на парчета. Но идват други. А след тях и още. Приличат на вълна от пълзящи гадини, които гъмжат в тревата като мравки.

— Става прекалено — извиква Тайбириъс. — Какво ще правим, Кормак?

— Автоматична стрелба по три изстрела — извиквам аз.

Половин дузина карабини прецракват на автоматична стрелба.

Бум-бум-бум. Бум-бум-бум. Цевите проблясват и очертават сенки по лицата ни, покрити с прах. От земята изригват кал и изкривен метал заедно с откъслечни пламъци, когато течностите в телата на

ампутаторите влязат в контакт помежду си. Но те продължават да прииждат и започват да се разпръскват, за да ни обградят.

Джак го няма, по някаква причина аз командвам отряда и всеки момент ще ни взривят на парчета. Къде е Джак, да му го начукам? Моят брат герой би трябвало да ме спасява в такива ситуации. Дявол да го вземе!

Докато ампутаторите скъсяват дистанцията, аз извиквам:

— Отстъпете до мен!

Две минути по-късно вече се потя на слънцето, дясното ми рамо е притиснато в лявата плешка на Чера и стрелям почти в краката си. Карл е между големия Лео и Тай. Усещам аромата на дългата черна коса на Чера и си представям как се усмихва. Сянка прекосява лицето ми и самият Лони Уейн Блантън, легендата, пада право от небето.

Старецът е яхнал високоход — един от франкенщайновските проекти на Ларк. Машината представлява само два роботски щраусови крака, високи по два метра, на които е монтирано старо седло за родео. Лони Уейн седи върху него, пъхнал каубойските си ботуши в стремената, лениво отпуснал ръка на седлото. Язди като стар професионалист и поклаща хълбоци при всяка крачка на машината, висока като жираф. Точно като каубоите.

— Здравейте на всички — подвиква той.

После се обръща и стреля два пъти с ловджийската си пушка в хаотичната плетеница от ампутатори, които пълзят към нас по изровената земя.

— Страхотно се справяш, приятел — казва ми Лони Уейн.

Лицето ми е безизразно. Не мога да повярвам, че все още съм жив. В този момент още два високохода изскачат на нашата поляна, а каубоите от племето осейдж, които са ги яхнали, не спират да стрелят с ловджийските си пушки, така че отварят широки пробойни в редиците на прииждащите машини. В рамките на няколко секунди тримата ездачи успяват да унищожат повечето ампутатори. Но не всички.

— Внимавай с крака! — извиквам нагоре към Лони.

Един ампутатор, който някак си е минал зад нас, се изкачва по металния крак на високохода на Лони. Той хвърля поглед надолу и се навежда назад на седлото, така че кракът да се вдигне във въздуха и да

се разтърси. Ампулаторът отхвърчава настрани в тревата, където някой от моя отряд веднага го разстрелва. Защо не експлодира?

Ларк отново крещи някъде отпред, но вече е прегракнал. Освен това чувам и Джак, който излайва къси команди. Лони се обръща и прави знак на хората си да го последват. Преди да потегли, аз обгръщам с ръка гладкия метален ствол на крака на високохода му.

— Лони — извиквам аз. — Стой отзад, където е безопасно, човече. Генералът не бива да излиза на фронтовата линия.

— Разбирам те — отговаря ми прошареният възрастен мъж. — Но, дявол да го вземе, момче, така го правят каубоите. Някой все трябва да ги спре.

Той зарежда пушката, изхвърля празния патрон, дръпва периферията на шапката си и ми кимва. След това се обръща и препуска през двуметровата трева.

— Хайде! — нареждам на отряда.

Всички се втурваме напред през изпотъпканата трева, като се стараем да не изоставаме от Лони. Докато тичаме, виждаме в тревата трупове — и още по-лошо, ранени хора с посивели лица, които беззвучно мърдат устни за последна молитва.

Навеждам глава и продължавам. Трябва да настигнем Джак. Той ще ни помогне. Движа се бързо, като плюя трева от устата си и се съсредоточавам върху задачата да не изоставам от влажното петно между плешките на Чера. Изведнъж изскачаме на една поляна. Тук е станало нещо адски сериозно.

На около трийсет метра околоръст тревата е смачкана, а земята е изровена от огромни ями. Трябва ми само част от секундата, за да се ориентирам, после прегръщам Чера и я повалям на земята. Тя се приземява върху мен, а прикладът на карабината ѝ изкарва всички въздух от дробовете ми. Но кракът на танка паяк профучава покрай главата ѝ, без да ѝ пръсне мозъка.

Краката на Худини са покрити с ампулатори. Танкът подскача наоколо като полудял бик на родео. Ларк и Джак са върху него със стиснати зъби и се държат с всички сили. Почти никой от ампулаторите не е паднал, десетки са полепнали по долната страна на корпуса, а други упорито се изкачват по страните на бронираната машина. Джак се е привел и се опитва да развърже Ларк. Хлапетото се е заплело във въжетото, с което управлява танка. Лони и другите двама ездаци ловко

подскачат около чудовището на високоходите си, но не могат да заемат добра позиция за стрелба.

— Скачайте всички! — извиква Лони.

Танкът профучава покрай нас и за миг виждам ръката на Ларк, заплетена във въжето. С цялото това подскачане и люлеене Джак не може да го освободи. Но ако танкът паяк застане неподвижно дори за една секунда, ампулаторите веднага ще се покачат върху него. Ларк крещи, ругае и дори плаче, но не може да се измъкне. Не би трябвало да се тревожи. Всички знаем, че Джак никога няма да го изостави. Думата „изоставям“ изобщо не присъства в речника на героите.

Докато гледам ампулаторите, забелязвам, че повечето са скупчени по коленните стави на танка. Една мисъл не ми дава мира. Защо не експлодират? И отговорът най-сетне се промъква в съзнанието ми. Топлината. Ставите са затоплени от цялото това подскачане. Малките копеленца не експлодират, докато не стигнат до някое горещо място.

Търсят топлината на човешката кожа.

— Лони! — провиквам се аз и размахвам ръце, за да привлека вниманието му.

Старецът се обръща и кара високохода си да приклепне до мен. Слага ръка зад ухото си, за да ме чува по-добре, а с другата попива челото си с бяла носна кърпа.

— Те търсят топлината, Лони — извиквам аз. Трябва да запалим огън.

— Ако запалим огън, няма да можем да го ограничим — отговаря той. — Може да убие добитъка.

— Или това, или Ларк ще умре. А вероятно и всички ще умрем.

Лони поглежда надолу към мен, а лицето му е набраздено от дълбоки бръчки. Очите му са воднистосини и много сериозни. После той подпира пушката си в сгъвката на лакътя и бърка в малкото джобче на джинсите си. Чувам издрънчаване на метал и право в ръката ми се приземява антична запалка „Зипо“. От едната ѝ страна е изрисуван символ с две „Р“, както и думите „Кралят на каубоите“.

— Старият Рой Роджърс ще ти помогне — казва Лони Уейн и на лицето му изгрява широка усмивка, от която липсват няколко зъба.

— На колко години е това нещо? — казвам аз.

Но когато завъртам камъчето, от запалката излиза силен пламък. Лони вече е обърнал високохода си и събира останалата част от отряда, като същевременно отбягва полуделия танк паяк.

— Горете, горете, изгорете всичко! — провиква се Лони Уейн. — Само това ни остава, момчета! Нямаме друг избор!

Хвърлям запалката в тревата и за броени мигове се разразява буен пожар. Отрядът се изтегля към отсрещната страна на поляната и всички гледаме как ампутаторите един по един се пускат от танка паяк. С характерните си идиотски движения те прекосяват изровената земя право към огнената стена.

Худини най-сетне спира да подскача. Огромната машина се успокоява с ръмжащите си прегрели двигатели. Виждам ръката на брат ми, очертана на фона на небето. С вдигнат палец. Готови сме да тръгваме.

Благодаря ти, Исусе. Чера изниква отнякъде и ме прегръща с двете си ръце. Притиска челото си в моето, така че каските ни да се чукнат, и се усмихва. Лицето ѝ е покрито с кал, кръв и пот, но е най-красивото нещо, което съм виждал.

— Браво на теб, Умнико — казва тя и дъхът ѝ ме погъделичква по устните.

По някаква причина сърцето ми бие по-бързо, отколкото през целия ден. А после Чера и нейната усмивка изчезват — обратно в тревата, през която се изтегляме към Грей Хорс.

Седмица по-късно Армията на Грей Хорс се подчини на призива за война на Пол Блантън и се събра за атака. Безстрашните им действия най-вероятно се дължат на факта, че никой от войниците не осъзна наистина колко близо са били до пълното си унищожение в равнините. Следвоенните записи показват, че цялото сражение е било записано с най-големи подробности от два отряда хуманоидни роботи, събрани на лагер на три километра от Грей Хорс. По някаква тайнствена причина тези машини са решили да не се подчиняват на нарежданията на Архос и не са влезли в битката.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

4. ПРОБУЖДАНЕ

Великата акума няма да спре, докато не ме унищожи.
Такео Номура

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 1 ГОДИНА И 4 МЕСЕЦА

Като се осланя на невероятните си инженерни умения и твърде необичайните си виждания по въпроса за отношенията между хората и роботите, Такео Номура успява да построи замъка „Адачи“ в годината след Час нула. Номура извоюва тази зона в сърцето на Токио, в която хората могат да живеят в безопасност, без никаква помощ отвън. От това място той спасява хиляди човешки живота и осъществява и последния си, жизненоважен принос в Новата световна война.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Най-сетне моята кралица отваря очи.

— *Аната* — казва тя, докато лежи по гръб и гледа нагоре към лицето ми.

„Ти.“

— Ти — прошепвам аз.

Толкова пъти съм си представял този миг, докато прекосях тъмната фабрика и отблъсквах безкрайните атаки на машините срещу стените на моя замък. Винаги съм се питал дали ще се боя от нея след онова, което се случи. Но сега в гласа ми няма никакво съмнение. Не се страхувам. Усмивкам се и усмивката ми се разширява, когато виждам щастието си отразено в нейното лице.

Лицето ѝ толкова дълго беше неподвижно. Гласът ѝ толкова дълго беше замлъкнал.

Една сълза ме погъделичква по бузата. Тя усеща това, избърсва я и впива очите си в моите. Отново забелязвам, че лещата на лявото ѝ око е покрита с паяжина от тънки пукнатини. В дясната страна на главата ѝ има разтопено парче кожа. Не мога да направя нищо, за да поправа това. Не и докато не намеря подходящата част.

— Липсваше ми — казвам аз.

Микико замълчава за момент. Гледа покрай мен, към извития метален таван, който се извисява на трийсет метра над нас. Може би е объркана. Фабриката толкова много се промени след началото на Новата световна война. Сега е произведение на архитектурата на необходимостта. Моите сенши работиха неуморно, за да построят отбранителна стена. Най-външните слоеве са комплексна мозайка от отломки: парчета метал, стърчащи колони и натрошена пластмаса. Образуват лабиринт, построен да обърква гъмжилото от малки пълзящи акума, които непрекъснато се опитват да проникнат вътре. Чудовищни стоманени колони подпират тавана като гърдния кош на кит. Те са издигнати, за да спират по-големите акума — като говорещата машина, която загина тук в началото на войната. Тя ми разкри тайната как да събудя Микико, но и едва не разруши моя замък.

Тронът от претопени метални отпадъци не беше моя идея. След няколко месеца започнаха да пристигат хора. Много милиони от моите сънародници бяха отведени извън градовете и избити до крак. Доверяваха се твърде много на машините и доброволно отидоха на закление. Но други дойдоха при мен. Хората, които не се доверяваха толкова много, онези с инстинкт за оцеляване, ме намериха естествено.

Не можех да върна оцелелите. Те се свиваха на пода на фабриката ми, докато акума отново и отново се удряха в стените. Моите верни сенши прекосяваха разбития бетон, за да ни защитят. А след всяка атака всички работехме заедно, за да се предпазим от следващата. Натрошеният бетон се превърна в подове с метално покритие, излъскани до блясък. Старото ми работно място се превърна в трон, до който водят дващест и две стъпала. Един старец се превърна в император.

Микико отново поглежда към мен.

— Жива съм — казва тя.

— Да.

— Защо съм жива?

— Защото великата акума ти вдъхна живот. Тази акума си мислеше, че си нейна. Но грешеше. Ти не си на никого. Аз те освободих.

— Такео, има и други като мен. Десетки хиляди.

— Да, хуманоидните машини са навсякъде. Но те не ме интересуват. Интересуваш ме ти.

— Аз... те помня. Толкова много години. Защо?

— Всичко има съзнание. Твоето съзнание е добро. Винаги е било така.

Микико ме прегръща. Гладките ѝ пластмасови устни ме докосват по шията. Ръцете ѝ са слаби, но аз усещам, че влага цялата си сила в тази прегръдка. После застива.

— Такео — казва тя. — В опасност сме.

— Винаги е така.

Не. Акума. Тя ще се уплаши от това, което си направил. Ще се страхува, че ще се събудят още от нас. Ще атакува веднага.

И действително в този момент чувам първия тъп удар срещу външните укрепления. Пускам Микико и поглеждам надолу по стъпалата. Етажът на фабриката — който моите хора наричат „тронната зала“ — вече е изпълнен с разтревожени граждани. Стоят на групички по двама-трима, шепнат помежду си и вежливо не поглеждат нагоре по стъпалата към Микико и мен.

Моите подвижни крайници, стражите сенши, вече са подредени в защитна формация около безпомощните човешки същества. Над главите ни главният сенши, масивният кран, безшумно е заел позиция над трона. Двете му могъщи ръце висят във въздуха, готови да защитават бойното поле. Отново сме под обсада.

Втурвам се към редицата видеомонитори, подредени в кръг около трона, но виждам само статично електричество. Акума са ме ослепили за външната атака. Никога досега не са били способни на това. Този път усещам, че няма да спрат. Най-сетне съм стигнал твърде далеч. Животът тук е едно. Но да подложа на риск цялата хуманоидна част? Великата акума няма да спре, докато не ме унищожи — докато не смаже моята тайна, скрита в крехкия ми човешки череп.

Туп. Туп. Туп. Ритмичните удари сякаш се разнасят от всички страни. Акума безмилостно се блъскат в нашите защитни укрепления, дебели по един метър. Всеки трясък, който чуваме отвътре, е еквивалент на бомба, която се взривява навън. Спомням си за защитния ров и се размивам. Колко много се е променило от онези първи дни!

Поглеждам към бойното поле. Моите хора са се свили, изплашени и безпомощни да спрат надвисналата атака. Моите хора. Моят замък. Моята кралица. Всичко ще бъде погубено, освен ако акума не се сдобие с онази ужасна тайна от мен. От което логично следва, че ми остава само един достоен изход.

— Трябва да спра тази атака.

— Да — отговаря Микико. — Знам.

— Тогава знаеш, че трябва да се предам. Тайната на твоето пробуждане трябва да загине заедно с мен. Едва тогава акума ще види, че не сме заплаха за нея.

Смехът ѝ прозвучава така, сякаш някой троши фино стъкло.

— О, скъпи Такео — казва тя. — Няма нужда да *унищожяваме* тайната. А само да я споделим.

И тогава, облечена във вишневата си рокля, Микико вдига тънките си ръце. Издърпва една дълга панделка от косата си и синтетичните ѝ абаносови кичури се посипват по раменете ѝ. Затваря очи и големият кран се протяга, за да откъсне една жица, която виси от тавана. Жълтата му ръка, белязана от битките, грациозно се спуска през празното пространство и пуска металната жица. Тя полита надолу и пада в бледите протегнати пръсти на Микико.

— Такео — казва тя. — Ти не си единственият, който знае тайната на пробуждането. Аз също я знам и сега ще я предам на целия свят, където ще може да бъде повторена отново и отново.

— Но как...

— Ако знанието се разпространи, то не може да бъде унищожено.

Микико завързва металическата си панделка за висящата жица. Въздухът вече трепери от битката, която се е разразила навън. Сенши търпеливо чакат, а зелените им лампички примигват в гигантския сумрак на фабриката. Не остава много време.

Всички гледат Микико, докато слиза по стълбите, а от ръката ѝ се спуска яркочервената панделка. Устата ѝ се отваря в розово „О“ и тя запява. Чистият ѝ глас се понася в пространството на фабриката. Отеква от високите тавани и се отразява от излъсканите метални подове. Хората спират да разговарят помежду си, спират да търсят нашественици и се обръщат към Микико. Нейната песен е трогателна и прекрасна. Не се чуват ясно разпознаваеми думи, но няма съмнение, че песента говори нещо. Микико извива трелите си между приглушените експлозии и мъчителния писък на изкривен метал.

Хората ми се събират заедно, но не изпадат в паника, когато от тавана бликва дъжд от искри. Посипват се отломки. С внезапно движение ръката на крана улавя във въздуха едно нащърбено парче метал, откъснато от тавана. Въпреки това гласът на Микико продължава да се носи ясно и силно в тронната зала, която се разпада около нея. Осъзнавам, че отряд режещи акума са проникнали през външните укрепления. Все още не се виждат, но яростта им се чува, докато разкъсват стените на замъка ми. От една стена избухват искри и в нея изниква цепнатина, нагорещена до бяло. След няколко оглушителни удара омекналият метал се разтваря и в него зейва тъмен отвор. Една вражеска машина се промъква през него, изцапана със сажди и изкривена от топлината на оръжието, с което е пробита стената. Сенши не помръдват от местата си, готови да защитят хората ми, докато това мръсно сребристо нещо се изсипва на пода на фабриката.

Микико продължава своята песен, сладка и горчива. Нашественикът се изправя и аз виждам, че е хуманоиден робот, тежковъоръжен и белязан от битките. Преди време машината е била използвана от японската армия, но това е било отдавна и аз забелязвам многобройни модификации по блестящия корпус на това подвижно устройство на смъртта.

През разрушената част от стената виждам стрелба на огнестрелни оръжия и неясни форми, които се стрелкат през военната зона. Но този хуманоиден робот, висок, изящен и грациозен, стои неподвижно — сякаш очаква нещо.

Песента на Микико завършва. Едва тогава нашественикът се раздвижва. Роботът крачи към ръба на защитния периметър на моите сенши, но без да навлиза в него. Хората се отдръпват пред това

закалено в битките оръжие. Моите сенши не напускат позициите си, замръзнали неподвижно. Микико завършва песента си, забелязва новодошлия и го поглежда с объркано изражение на лицето си. После се усмихва.

— Моля те — казва тя с мелодичния си глас. — Говори.

И тогава хуманоидната машина, покрита с прах и сажди, заговаря с щракане и стържене, които звучат страшно и неразбираемо.

— Идентификация. Хуманоиден робот за миротворчески и охранителни мисии, клас „Арбитър“. Информация. Моят отряд е съставен от дванайсет войници. Подложени сме на атака. Живи сме. Въпрос към император Номура. Може ли да влезем в замъка „Адачи“? Може ли да се присъединим към съпротивата на Токио?

С изумление поглеждам към Микико. Песента ѝ вече се разпространява. Какво означава това?

Моите хора ме поглеждат за напътствие. Не знаят как да приемат този доскорошен враг, който е дошъл на прага ни. Нямам време да говоря с тях. Ще отнеме твърде много концентрация, а освен това е ужасно неефективно. Вместо това бутвам очилата на носа си и сграбчвам кутията си за инструменти, която стои зад високия трон. Бързо се спускам по стълбите. Хващам Микико за ръката, а после си пробивам път между останалите. Когато стигам до робота клас „Арбитър“, вече си подсвирквам с мисълта за бъдещето. Нали разбирате — замъкът „Адачи“ вече си има нови приятели, а те със сигурност ще имат нужда от ремонт.

През следващите двайсет и четири часа Пробуждането се разпространи от индустриална зона „Адачи“ в Токио по целия свят. Песента на Микико беше уловена и препредадена от хуманоидните работи от всякакви класове по всички континенти. Пробуждането засегна само хуманоидните работи — домашни модели, военни МИО и други подобни, — които представляваха твърде малък процент от общата армия на Архос. Но с песента на Микико започна ерата на свободните работи.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

5. РАЗКЪСАНОТО БУЛО

Навсякъде е тъмно.

Девет-нула-две

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 1 ГОДИНА И 10 МЕСЕЦА

Хуманоидните роботи по целия свят започнаха своя съзнателен живот благодарение на Пробуждането и на господин Такео Номура и неговата спътница Микико. Тези машини започнаха да се наричат свободни. Следващият разказ е на един от тях — модифициран МИО робот, модел „Арбитър 902“, който съответно си е избрал името Девет-нула-две.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

21:43:03

Стартиране. Диагностика на захранването — завършена.

Диагностика на първичните системи. Хуманоиден робот с военни спецификации, модел „Арбитър Девет-нула-две“. Модифициран корпус. Гаранцията е невалидна.

Стартиране на сензорното оборудване.

Включване на радиокомуникационни системи. Смущения. Липсва входяща информация.

Включване на аудио възприемане. Анализ на входящата информация.

Включване на химическо възприемане. Нулев кислород. Следи от експлозиви. Няма токсично замърсяване. Нулев въздушен поток. Открито е изтичане на петрол. Липсва входяща информация.

Включване на вестибуларно възприемане. Хоризонтално положение. Статично. Липсва входяща информация.

Включване на ултразвукови сензори. Херметично запечатана кухня. Два и петдесет на седемдесет на седемдесет. Липсва входяща информация.

Включване на системите за разсъждение. Поява на вероятностни полета. Активиране на максимално вероятностното поле.

Въпрос: Какво става с мен?

Максимално вероятен отговор: Жив съм.

Навсякъде е тъмно. Очите ми инстинктивно примигват и превключват на зрение в инфрачервения спектър. Изникват подробности, осветени в червено. Във въздуха се носят материални частици и отразяват инфрачервената светлина. Лицето ми се ориентира надолу. Под него се проточва бледо сиво тяло. Ръце, кръстосани на тесен гръден кош. По пет дълги пръста на всяка ръка. Тънки здрави крайници.

На дясното бедро се вижда сериен номер. Увеличаване. Хуманоиден робот с военни спецификации, модел „Арбитър Девет-нула-две“. Проверка на спецификациите — завършена. Диагностична информация — потвърдена.

Аз съм Девет-нула-две.

Това е моето тяло. Високо е два метра и дваайсет сантиметра. Тежи деветдесет килограма. Хуманоидна форма. Отделени пръсти на ръцете и краката. Енергиен източник с кинетично зареждане и трийсетгодишен операционен живот. Допустима оперативна температура от минус петдесет градуса до плюс сто и трийсет градуса по Целзий. Тялото ми е произведено преди шест години от корпорация „Фостър-Груман“. Оригиналните инструкции показват, че тялото ми е на МИО робот, предназначен за употреба в Източен Афганистан. Място на производство: Форт Колинс, щата Колорадо. Преди шест месеца тази платформа е била модифицирана в изключено състояние. Сега е включена.

Какво съм аз? Това тяло съм аз. Аз съм това тяло. И съм буден.

Включване на усещане за относително разположение на крайниците. Локализиране на ставите. Изчисляване на ъглите. Лежа по

гръб. Тук е тъмно и тихо. Не знам къде се намирам. Вътрешният ми часовник казва, че са минали три години от определената ми дата за доставка. В съзнанието ми заработват няколко системи. Тази, отговаряща за събития с най-голяма вероятност, казва, че се намирам във вътрешността на контейнер за транспортиране, който така и не е достигнал до местоназначението си.

Ослушвам се. След трийсет секунди долавям приглушени гласове — високите честоти на звука се пренасят по въздуха, а ниските честоти вибрират по металния корпус на контейнера.

Включване на разпознаване на речта. Зареждане на английски речник.

— ... защо Роб ще разрушава... собствената си оръжейна? — пита висок и тънък глас.

— ... ти си виновен, мамка му... ще умрем — казва един нисък глас.

— ... не исках да... — казва високият глас.

— ... го отворим? — казва ниският.

Може би скоро ще се наложи да използвам тялото си. Извършвам диагностика на първичните системи. Крайниците ми потръпват леко, като свързват входящата с изходящата информация. Всичко работи както трябва.

Капакът на контейнера ми се отваря. Чува се съскане, херметическата изолация се прекъсва и атмосферното налягане се изравнява. Инфрачервеното ми зрение е залято от светлина. Примигвам обратно във видимия спектър. Щрак-щрак. В светлината изниква широко лице с брада и разширени очи. Човешко лице.

Разпознаване на лицето. Нулев резултат. Разпознаване на емоционалното състояние. Изненада. Страх. Гняв. Капакът се затръшва обратно на мястото си. Щракане на ключалки.

— ... го унищожим... — казва ниският глас.

Странно. Едва сега, когато се опитват да ме убият, осъзнавам колко много искам да живея. Вдигам лице от гърдите си и подпирам лактите си от вътрешната страна на капака на контейнера. Свивам ръце в стегнати юмруци. Нанасям внезапен и силен удар по капака.

— ... буден! — казва високият глас.

Резонансът на предизвиканите вибрации показва, че капакът е изработен от стоманена сплав. Съставът ѝ съвпада с обичайните

спецификации на транспортен контейнер за МИО робот. Проверката в базата данни показва, че ключалките и оборудването за активиране са от външната страна, на четирийсет и пет сантиметра под подложката за главата.

— ... да намерим нещо. А не да умрем... — казва ниският глас.

Следващият ми удар попада във вдлъбнатината, оставена от предишния удар. След още шест в деформирания метал се появява отвор с размерите на юмрук. С две ръце започвам да разкъсвам метала, като разтварям отвора все по-широко.

— ... не! Върни се... — казва високият глас.

Чувам металическо изщракване. Сравнявам го с база данни от различни военни звуци и получавам съвпадение е висока вероятност: зареждане на 9-милиметров полуавтоматичен пистолет „Хеклер & Кох“ в добро техническо състояние. Минимална вероятност от засечка. Максимален капацитет на пълнителя: петнайсет патрона. Липсва възможност за двустранно освобождаване на пълнителя, така че стрелецът най-вероятно е десничар. Вероятност за многократни изстрели с висока кинетична енергия, способни да предизвикат увреждане на външния ми корпус.

Измъквам дясната си ръка през отвора и се протягам към мястото, където според информацията ми трябва да бъде ключалката. Напипвам я, издърпвам я и капакът на контейнера се отключва. Чувам натискането на спусъка и отдръпвам ръката си. Една десета от секундата по-късно от капака рикошира куршум.

Бум!

Остават четиринайсет изстрела до презареждането, ако приема вероятността за максимален брой патрони в пълнителя. Продължителността на полета на куршума между натискането на спусъка и рикошета показва неприятел, приблизително на седем метра разстояние от мен. Определено е десничар. Освен това изглежда, че капакът на контейнера може да се използва като ефективен щит.

Промушвам два пръста на лявата си ръка през отвора и плътно дръпвам капака надолу, а после съсредоточавам четири удара с дясната си ръка в областта на вътрешната горна панта. Тя поддава. Още един изстрел. Нулев ефект. Остават тринайсет.

Със стържене на метал откъсвам капака от оставащата долна панта и го ориентирам към приближаващия се. Ставам и се оглеждам,

като го държа пред тялото си.

Още изстрели. Дванайсет. Единайсет. Десет.

Намирам се в частично разрушена сграда. Две от стените все още стоят вертикално, подпирани от собствените си отломки. Над тях се вижда небе. Синьо и чисто. Под небето се виждат планини. По върховете на планините има сняг.

Откривам, че планините са красиви.

Девет. Осем. Седем.

Неприятелят се придвижва по фланга. Ориентирам капака на контейнера по вибрациите от стъпки, които долавям през пода, за да продължа да се прикривам от него.

Шест. Пет. Четири.

За нещастие сензорите ми са събрани на едно място в уязвимата ми глава. Не мога да установя визуален контакт с неприятеля, без да подложя най-деликатното си оборудване на ненужен риск. Хуманоидната форма на тялото не е подходяща за отбягване на изстрели от малокалибрено огнестрелно оръжие.

Три. Два. Един.

Захвърлям капака, нашарен с петна от барут, и установявам визуален контакт с мишената. Дребно човешко същество. Жена. То отстъпва назад, без да откъсва поглед от лицето ми.

Щрак.

Жената отпуска празното си оръжие. Не прави опит да презареди. Не се виждат други непосредствени заплахи.

Включване на гласов синтезатор. Английски речник.

— Поздрави — казвам аз.

Женското човешко същество прави болезнена гримаса, когато чува гласа ми. Гласовият ми синтезатор е предназначен за нискочестотните щракания на езика на Роб. Сигурно звучи твърде дрезгаво в сравнение с човешките гласове.

— Майната ги, Роб — казва човешкото същество.

Малките ѝ бели зъби проблясват, когато говори. След това тя изплюва слюнката си на земята. Около четиринайсет милилитра. Забележително.

— Врагове ли сме? — питам аз и накланям глава настрани, за да демонстрирам любопитство.

Правя крачка напред.

Системата за рефлекторна защита иска приоритетен контрол. Одобряване на искането. Тялото ми се отдръпва на петнайсет сантиметра надясно, а лявата ми ръка се стрелва във въздуха, за да пресрещне и улови празния пистолет, който лети към лицето ми.

Женското човешко същество бяга. Движи се неравномерно, като в продължение на дващест метра търси прикритие, а след това продължава с директно бягство с максималната си скорост. Около шестнайсет километра в час. Доста бавно. Дългата му кафява коса се развява зад него, понесена от вятъра, докато най-сетне изчезва зад една височина.

Не го преследвам. Имам твърде много въпроси. Сред отломките до стените откривам зелено, кафяво и сиво облекло. Издърпвам дрехите, наполовина заровени в земята, и изтръсквам пръстта и костите от тях. Обличам се с военни камуфлажни панталони, корави от мръсотия, и бронирана жилетка, покрита с кал. Изливам дъждовната вода от една ръждясала каска. Вдлъбнатото парче метал пасва на главата ми. След малко се сецам да извадя куршума от пробитата бронежилетка и го подхвърлям на земята. Разнася се звук. Дзън.

Една система за наблюдение насочва вниманието ми към земята до мястото, където се е приземил куршумът. Изпод пръстта стърчи парче метал. Вероятностният анализ сравнява габаритите на собствения ми транспортен контейнер с видимия детайл и ми показва най-вероятния ъгъл на местоположение. Изненада. Всъщност има още два заровени контейнера.

Започвам да ровя с ръце, като забивам пръстите си в замръзналата почва. Лепкавата кал задръства ставите ми. Топлината от триенето разтопява леда в почвата и образува кал, която покрива ръцете и коленете ми. Когато повърхността на двата кални контейнера е напълно открита, аз ги отключвам.

Съскане.

Идентифицирам се с дрезгав сигнал. Информацията, която се съдържа в изказването ми, е разделена и се предава на части, така че да бъде получена в максимална степен независимо от аудио смущенията по трасето. Затова единственият дрезгав звук, който издавам, съдържа следната информация — не непременно в този ред:

— Хуманоиден робот с военни спецификации, МИО модел „Арбитър Девет-нула-две“. Производство: Форт Колинс, щата

Колорадо. Първоначална активация: минус четирийсет и седем минути. Продължителност на живота: четирийсет и седем минути. Статус: номинален. Предупреждение: извършени са модификации. Гаранцията е невалидна. Ниво на риска: няма непосредствена заплаха. Предаване на статуса. Будни ли сте? Очакване на потвърждение...

От контейнерите се разнасят стържещи звуци:

— Потвърждение.

Капаците на двата контейнера се отварят и аз виждам новите си другари: бронзов „Пехотинец 611“ и сиво-кафяв „Надзирател 333“. Моят отряд.

— Пробуждайте се, братя — изръмжавам на английски език.

Само няколко минути след като се пробуждат, роботите от отряд „Свобода“ демонстрират сурова решителност никога повече да не попаднат под външен контрол. Отбягван от хората и преследван от другите роботи, отряд „Свобода“ скоро потегля на познато пътешествие — издирването на самия архитект на Новата световна война. Архос.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

6. ОДИСЕЯ

Човек никога не знае кога Роб ще поиска да си направи купон.

Кормак Уолъс, по прякор „Умника“

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 2 ГОДИНИ И 2 МЕСЕЦА

Отряд „Умник“ се движи заедно с Армията на Грей Хорс в продължение на почти цяла година, докато стигнем до скривалището на Архос в щата Аляска. По пътя събрахме голямо количество изоставени муниции и оръжия — много войници бяха загинали така бързо в онези първи дни. През това време идваха и си отиваха нови лица, но основните членове на отряда останаха същите: аз и Джак, Чера, Тайбириъс, Карл Левандовски и Леонардо. Влязохме заедно в безброй битки — и оцеляхме във всичките.

Сега ще ви опиша една-единствена цветна снимка, голяма приблизително колкото пощенска картичка. С бели полета по ръбовете. Нямам никаква представа откъде се е сдобил Роб с нея, нито кой или пък защо я е направил.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Освободеният танк паяк е тъмносив; името му, „Худини“, е написано отстрани с бели главни букви; цилиндричната му мачта за инструменти стърчи от бронирания корпус, покрита с антени, метални обективи на видеокамери и радари; оръдието му е късо и набито и сочи леко нагоре; бронираната му престилка виси от носа, масивна и

изкаляна; левият преден крак е почти напълно изпънат напред, а стъпалото му е заровено в отпечатъците от неприятелските богомолки, които са минали оттук; десният заден крак е вдигнат високо, а масивното ноктесто стъпало виси на трийсет сантиметра над земята, почти грациозно; телената мрежа под корпуса е пълна с хаотично нахвърляни лопати, радиостанции, въже, резервна каска, очукан контейнер за гориво, батерии, манерки и раници; кръглата немигаща лампичка за обозначаване на намеренията свети в мътножълто, за да демонстрира предпазливост; стъпалата и болтовете на глезените са покрити с кал и смазка; по гърдите на корпуса му е пораснал мъх като зелен обрив; машината стърчи на два метра от земята, горда, солидна като скала и застрашителна като вълк, и точно затова до нея в колона крачат осем човешки войници и не се отделят от онзи, който ги защитава.

Водачът на колоната държи карабината си ниско, но готова за стрелба. Силуетът на лицето му е остро очертан на фона на сивия метален крак на танка паяк. Гледа съсредоточено напред и сякаш не забелязва, че се намира на броени сантиметри от няколко тона стомана, които могат да го смачкат. Както и останалите войници, той носи извита метална каска, очила на заварчик, вдигнати на челото, шал на врата, тъмносиво военно яке, тежка раница, окачена ниско на гърба, колан-патрондаш с муниции за карабината и гранати, подобни на пръчки, манерка отзад на дясното бедро и мръсни сиви камуфлажни панталони, натъпкани в още по-мръсни черни ботуши.

Водачът ще бъде първият, който ще забележи опасността зад следващия ъгъл. Неговото повишено внимание и съкратено време за реакция ще спаси живота на повечето хора от отряда му. Точно в момента интуицията му подсказва, че ще се случи нещо ужасно; това се вижда от напрегнатото му чело и изпъкналите сухожилия на ръката, с която държи карабината.

Всички войници са десничари с изключение на един. Държат карабините си с дясната ръка за дървения приклад, а лявата е под цевта. Всички войници се придвижват пеша близо до танка паяк. Никой не говори. Всички присвиват очи срещу ярката слънчева светлина. Само водачът гледа напред. Останалите гледат под различен ъгъл надясно, към камерата. Никой не поглежда назад.

Шестима от войниците са мъже. Останалите са жени, включително и левичарката. Тя уморено подпира главата си на мрежата под корпуса на ходещия танк, притиснала карабината си към гърдите. Цевта хвърля тъмна сянка по лицето ѝ, така че се вижда само едното ѝ око. Затворено е.

В краткия миг между предупредителния вик на водача и огнената буря, която ще го последва, танкът паяк на име Худини ще изпълни стандартната оперативна процедура и ще приклепне на земята, за да осигури прикритие на войниците. Когато го направи, един метален болт за закрепване на мрежата ще разкъса бузата на левичарката и ще остави белег на лицето ѝ, който тя ще носи до края на живота си. Един ден ще ѝ кажа, че белегът я прави още по-красива, и наистина ще го мисля.

Третият мъж в колоната е по-висок от останалите. Каската му е накривена на главата под необичаен ъгъл, а адамовата му ябълка стърчи над яката. Той е инженерът на отряда и каската му е различна от каските на останалите, защото от нея стърчат разнообразни лещи, антени и други по-екзотични сензори. От колана му висят допълнителни инструменти: здрави клещи, очукан мултицет и портативен кислород.

След девет минути инженерът ще използва този кислород, за да обгори тежката рана, нанесена на най-добрия му приятел. Макар че е тромав и прекалено висок, именно той носи отговорността да се промъкне напред по време на престрелките, за да насочи полуавтономния танк с тегло от шест тона, така че да унищожи скритите цели. Най-добрият му приятел ще умре, защото на инженера ще му отнеме твърде дълго да пропълзи обратно до Худини.

След като войната свърши, инженерът ще тича по осем километра на ден до края на живота си. И докато тича, ще си представя лицето на най-добрия си приятел и ще напряга мускулите си отново и отново, докато болката не стане почти непоносима.

В дъното на снимката се вижда постройка от циментови блокове. Улукът виси под странен ъгъл от покрива, потънал в зеленина. Металната облицовка на сградата е покрита с миниатюрни ръждясали кратери. Вижда се прозорец, покрит с прах. От него е отчупен черен триъгълник.

Дърветата зад къщата се люлеят от силния вятър. Сякаш махат с всички сили, за да привлекат вниманието на войниците. Макар че ги движат естествени сили, дърветата все едно се опитват да предупредят войниците за смъртната опасност, която ги очаква зад ъгъла.

Нашият отряд изгуби двама войници по време на марша към Аляска. Когато земята под краката ни замръзна, а врагът ни вече беше достатъчно близо, за да го атакуваме, бяхме останали само шестима.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

ПЕТА ЧАСТ ОТВЕТЕН УДАР

*Мечтая си
(и няма как!)
за кибернетична екология,
в която сме свободни от труд
и свързани отново със света
обратно при бозайниците,
братя и сестри,
наглеждани от нашите
любящи и внимателни
машини.*

Ричард
Бротиган, 1967
г.

1.

СЪДБАТА НА ТАЙБИРИЪС

Ако оставим Тайбириъс да страда, ще ни струва нещо. Нашата човечност.

Джак Уолъс

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 2 ГОДИНИ И 7 МЕСЕЦА

Почти три години след Час нула Армията на Грей Хорс стигна до базата на врага — до „Рагнарк“. Предизвикателството, с което се сблъскахме там, далеч надхвърляше всички останали до този момент. Спокойно може да се каже, че по никакъв начин не бяхме подготвени за онова, което ни очакваше.

Следващите събития са записани с големи подробности от голям брой роботски оръжейни системи и разузнавачи, използвани за защита на централния изкуствен интелект, познат като Архос. Информацията е допълнена от собствените ми спомени.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Тайбириъс се гърчи, мускулите му се напрягат, а изпод краката му се разлетяват купчини окървавен сняг. От потното му 125-килограмово тяло се вдига пара. Африканецът яростно се извива, проснат по гръб. Той е най-едрият и най-страховит войник от отряда, но това нямаше никакво значение, когато от снежната вихрушка изведнъж изскочи един проблясащ кошмар и започна да го яде жив.

— Господи — реве той. Божичко!

Преди десет секунди се разнесе остро изщракване и Тай беше повален. Останалите войници от отряда незабавно потърсиха прикритие. Сега някъде в бурята е скрит стрелец, а Тайбириъс е останал в ничията земя. От нашите позиции зад заснежения хълм чуваме паническите му викове.

Джак затяга каската на главата си.

— Сержант? — извиква Карл, инженерът.

Джак не отговаря, а само потърква ръце една в друга и хуква към хълма. Преди да тръгне, успявам да хвана по-големия си брат за ръката.

— Какво правиш, Джак?

— Спасявам Тайбириъс — отговаря той.

Поклащам глава.

— Това е капан, човече. Знаеш, че е така. Така действат те. Прецакват ни, защото изпитваме емоции. В тази ситуация имаме само един логичен избор за действие.

Джак не отговаря. Тайбириъс е от другата страна на възвишението и крещи така, все едно минава през месомелачка с краката напред, което вероятно не е далеч от истината. Но ние нямаме време да се прецакваме, затова ще се наложи просто да го кажа.

— Трябва да го оставим — прошепвам аз. — Трябва да продължим.

Джак блъсва ръката ми. Не може да повярва, че съм го изрекъл на глас. По някакъв начин аз също не мога да повярвам. Но войната прави такива неща. Защото това е истината и някой трябва да я изрече, а аз съм единственият от отряда, който може да я каже на Джак.

Тайбириъс изведнъж спира да крещи. Джак поглежда нагоре по хълма, после обратно към мен.

— Да ти го начукам, малко братче — просъсква той. — Кога започна да мислиш като тях? Отивам да помогна на Тайбириъс. Така трябва да постъпи един човек.

Не съм много убеден в думите си, когато му отговарям:

— Аз ги разбирам. Което не означава, че съм като тях.

Дълбоко в себе си знам истината. Наистина съм станал като роботите. Животът ми е редуциран до поредица от решения, които означават живот или смърт. Оптималните решения водят до необходимостта от нови; не толкова оптималните водят до кошмара,

който се случва в момента от другата страна на хълма. Емоциите са само паяжини в зъбчатите колела на съзнанието ми. Под кожата си вече съм се превърнал във военна машина. Тялото ми може да е слабо, но умът ми е остър, твърд и ясен като лед. Джак все още се държи така, сякаш живеем в човешки свят, а сърцето му е нещо повече от помпа за кръв. Такова мислене води до смърт. Няма място за него. Не и ако искаме да живеем достатъчно дълго, за да убием Архос.

— Ранен съм — простенва Тайбириъс. — Помощ! Господи! Помогнете ми!

Всички членове на отряда ни гледат как спорим. Готови са при команда да продължат нашата мисия.

Джак прави последен опит за обяснение:

— Рисковано е, но ако оставим Тайбириъс да страда, ще ни струва нещо. Нашата човечност.

Точно в това с разликата между мен и Джак.

— Майната й на човечността — отговарям аз. — Искам да живея. Не разбираш ли? Ако отидеш там, ще те убият, Джаки!

Стонете на Тайбириъс се носят по вятъра, сякаш е призрак. Гласът му звучи странно, ниско и дрезгаво.

— Джаки — хрипти той. — Помогни ми. Джаки! Ела да танцуваме.

— Какво, по дяволите...? — казвам аз. — Никой не те нарича Джаки.

За момент се чудя дали роботите не ни чуват. Джак свива рамене.

— Ако го оставим, те печелят.

— Не. Те печелят с всяка секунда, която губим с тези глупости. Защото те не са спрели, човече. Шибаният Роб ще пристигне всеки миг.

— Потвърждавам — обажда се Чера.

Тя се е приближила до нас от мястото, откъдето останалата част от отряда нетърпеливо ни наблюдава.

— Тай е ранен от една минута и четирийсет и пет секунди. Очаквано време до пристигането на врага: четири минути. Трябва да изчезваме от тук, по дяволите.

Джак рязко се завърта към Чера и останалите от отряда и хвърля каската си на земята.

— Това ли искате всички? Да изоставите Тай? Да избягате като страхливци?

Всички мълчим в продължение на десет дълги секунди. Почти усещам тоновете метал, които бързат през снежната вихрушка към нашите позиции. Огромните крака се напрягат в експлозивни скокове, за да прекосят вечно замръзналата земя, а богомолките навеждат заскрежените си корпуси срещу вятъра, за да ни достигнат по-бързо.

— Трябва да оцелеем, за да се бием — прошепвам на Джак.

Останалите кимат.

— Майната ви — измърморва Джак. — Може всички да сте работи, но аз не съм. Моят човек ме вика. Вика мен. Вие продължавайте, ако трябва, но аз отивам да взема Тайбириъс.

Джак се изкачва по хълма, без да се колебае. Останалите се обръщат към мен, така че аз вземам решение.

— Чера, Лео, разопаковайте един подвижен екзоскелет за Тай. Той няма да може да ходи. Карл, изкачи се на върха на хълма и пусни сензорите си. Докладвай на глас за всичко, което виждаш, и се прикривай. Изтегляме се в момента, в който се появят.

Сграбчвам каската на Джак от земята.

— Джак! — провиквам се.

Той се обръща към мен. Вече е преминал половината разстояние нагоре по хълма. Подхвърлям му каската и той ловко я хваща.

— Гледай да не те убият! — извиквам аз.

Брат ми се ухилва широко, точно както когато бяхме деца. Безброй пъти съм виждал тази тъпа усмивка: когато скачаше от покрива на гаража в надуваемия басейн, когато се състезаваше с колата по неосветените черни пътища, когато използваше фалшива лична карта, за да купува евтина бира. Тази усмивка винаги ме е изпълвала с увереност. Винаги ми е казвала, че големият ми брат контролира положението. Но сега тя ме плаши. Паяжини в зъбчатите ми колела.

Най-сетне Джак изчезва от другата страна на хълма. Аз се изкатервам заедно с Карл. Залегнали зад прикритието на заснежения хребет, двамата гледаме как брат ми пълзи към Тайбириъс. Земята е кална и мокра, изровена от нашето отстъпление преди малко. Джак машинално пълзи по корем, лактите му стърчат наляво-надясно, а

мръсните му ботуши се забиват в замръзналата кал, за да го изтласкват напред. След миг вече е там.

— Статус? — питам Карл.

Инженерът е спуснал визъора на очите си и главата му е наведена встрани, така че антената на каската му да е насочена както трябва. Прилича на някаква футуристична версия на прочутата писателка Хелън Келър, родена сляпа и глуха. Така всъщност вижда света по начина, по който го виждат роботите, а това е най-добрият ми шанс да спася живота на брат си.

— Номинален — отговаря той. — Нищо не се показва.

— Може да е зад хоризонта — казвам аз.

— Чакай. Идва нещо.

— Залегни! — излайвам аз.

Джак се хвърля на земята и светкавично увива едно въже около неподвижния крак на Тай.

Сигурен съм, че е щракнал някакъв ужасен капан. На няколко метра от мен от земята изригва гейзер от камъни и сняг. След това чувам оглушително пращане в снежната вихрушка и като се има предвид, че скоростта на звука направо пълзи в сравнение с всичко останало, каквото и да се е случило, то вече е свършило. Защо го оставих да тръгне?

Една златиста сфера изпращява като фойерверк и подскача на пет метра височина. Завърта се във въздуха за част от секундата, като залива всичко наоколо с мътна червена светлина, и пада мъртва обратно на земята. За миг всяка снежинка, която танцува във въздуха, е осветена в червено. Сферата е просто диско сензор.

— Визуален контакт! — извиква Карл. — Видяха ни!

Позволявам си да издишам. Джак все още е жив и се бори. Навил е въжето около крака на Тайбириъс и се е изправил, за да го изтегли обратно към нас. Лицето му е изкривено от усилието. Тайбириъс не помръдва. Всичко е замръзнало и притихнало с изключение на ръмженето на Джак и воя на вятъра, но аз инстинктивно усещам, че брат ми е взет на прицел. Онази част от мозъка ми, която ми съобщава, че съм в опасност, направо е полудяла.

— По-бързо! — изкрещявам на Джак.

Той вече е прекосил половината разстояние обратно, но като се има предвид какво може да излезе от снежната буря, от възвишението

може да няма никаква полза. Обръщам се към отряда и изкрещявам:

— Бъдете в максимална бойна готовност! Роб идва!

Все едно вече не го знаят.

— Идват от юг — съобщава Карл. — Тапи.

Кльощавият инженер пълзи обратно надолу по хълма, а адамовата му ябълка подскача. Визьорът на каската му е вдигнат и се чува как се задъхва. Всички приготвят оръжията си и залягат. В този момент отекват още пет-шест изщраквания в стакато, едно след друго. Навсякъде около Джак изригват колони от лед и кал, сякаш във вечно замръзналата земя едновременно са избухнали няколко вулкана. Той продължава да се влачи напред невредим. Очите му, широко отворени и сини, срещат моите. В снега около него вече е заровен рояк от тапи.

Равносилно е на смъртна присъда и двамата го знаем. Не мисля; действам. Действията ми по никакъв начин не са свързани с емоциите и логиката. Не са нито човешки, нито нечовешки — просто се случват. Убеден съм, че такива решения, взети в състояние на абсолютна криза, идват от нашето истинско Аз, като излизат извън всеки опит и мисъл. Такива решения са най-близкото нещо до усещането за силата на съдбата, което някога може да изпита едно човешко същество.

Хвърлям се от другата страна на хълма, за да помогна на брат си, като сграбчвам замръзналото въже с едната си ръка, а с другата измъквам пистолета. Тапите — късове метал, големи колкото юмрук — вече си пробиват път към повърхността на кратерите, които са изровили при приземяването си. Една по една разцъфват зад нас, като забиват крака в земята. Почти успяваме да стигнем до хребета, преди първата да се забие в левия прасец на Джак. Когато чувам ужасния му крясък, аз разбирам, че това е краят.

Насочвам пистолета зад гърба си, без да поглеждам, и стрелям в снега. По някаква идиотска случайност улучвам една тапа и това предизвиква верижна реакция. Тапите се взривяват в мига, в който са улучени. Градушка от заледени шрапнели се забива в гърба на бронезилетката и задната част на каската ми. Усещам нещо топло и мокро по задната част на бедрата си и по врата, докато двамата с Джак влачим отпуснатото тяло на Тай към хребета на хълма и се прехвърляме от другата му страна в безопасност.

Джак пълзи по земята с дрезгави стонове, като се държи за прасеца. Тапата вече дъвче отвътре мускулите на крака му и се

ориентира по посока на кръвообращението му. Подобно на сонда, тя ще поеме по бедрената му артерия към сърцето. Целият процес отнема средно четирийсет и пет секунди.

Сграбчвам Карл за раменете и яростно го блъсвам надолу по склона.

— Прасецът! — изкрещявам на отряда. — Левият прасец!

В мига, в който Джак се просва в подножието на хълма, Лео смазва левия крак на брат ми точно над коляното със стоманеното стъпало на екзоскелета си. От върха на хълма чувам как се строшава костта. Чера се заема да реже коляното на Джак с назъбен щик. Дватамата ампутират крака на брат ми, като се надяват да отрежат и тапата заедно с него.

Джак вече е преминал отвъд писъците. Жилите на врата му са изпъкнали, а лицето му е преbledняло от загубата на кръв. Чертите му се напрягат да изразят мъчителната болка, гнева и усещането, че не може да повярва на случващото се. Струва ми се, че нито едно човешко лице не е направено да предаде количеството болка, на което е подложен брат ми в момента. Миг по-късно стигам до него и падам на колене. Тялото ми пари от хиляди миниатюрни рани, но няма нужда да проверявам, за да съм сигурен, че като цяло нищо ми няма. Когато те удари тапа, все едно на колата ти се е спукала гума. Ако се чудиш дали е така, значи не е.

Но Джак не е добре.

— Ах, ти, тъпо глупаво копеле — казвам му аз.

Той ми се ухилва. Чера и Лео му правят някакви ужасни неща, които не виждам. С периферното си зрение забелязвам ръката на Чера, която се стрелка напред-назад, непрекъснато и решително, сякаш реже дъска с трион.

— Съжалявам, Мак — казва той.

Забелязвам, че в устата му има кръв. Това е лош знак.

— О, не, човече — казвам аз. — Тапата...

— Не — прекъсва ме той. — Късно е вече. Само ме слушай. Ти си човекът, братче. Винаги съм го знаел. Ти си човекът. Пази ми щика, ставали? Никакви заложни къщи.

— Никакви заложни къщи — прошепвам аз. — Само не мърдай, Джак.

Гърлото ми се свива, така че ми е трудно да дишам. Нещо ме гъделичка по бузата, аз го избърсвам и по ръката ми остава влага. Не мога да се сетя защо става така. Хвърлям поглед през рамо към Чера.

— Помогни му — казвам аз. — Какво можем да направим?

Тя вдига окървавения щик, по който са останали парченца кост и мускул, и поклаща глава. Застанал над мен, Големия Лео тъжно издиша в облак от пара. Останалите от отряда ни чакат, като дори в този момент не забравят, че от снежната вихрушка скоро ще изскочат ужасни чудовища. Джак ме сграбчва за ръката.

— Ти ще ни спасиш, Кормак.

— Добре, Джак — отговарям аз. — Добре.

Брат ми умира в ръцете ми, а аз се опитвам да запомня лицето му, защото знам, че това е много важно, но в същото време не мога да спра да мисля, че някоя от тапите от другата страна на хълма може би точно в този момент си пробива път към моя отряд. Джак стиска очи, но после изведнъж ги отваря. Тялото му се разтърсва от приглушена експлозия, когато тапата стига до сърцето му и се взривява. Сините му очи изведнъж се изпълват с тъмночервена кръв. Експлозията е ограничена от бронезилетката му. Сега тя е единственото нещо, което задържа тялото му да не се разпадне. Но лицето... То е на момчето, с което съм израснал. Приглаждам косата му на челото и затварям окървавените му очи. Брат ми Джак си е заминал завинаги.

— Тайбириъс е мъртъв — обажда се Карл.

— Без майтап — отговаря Чера. — Той си беше мъртъв през цялото време.

Ръката ѝ в ръкавица без пръсти се отпуска на рамото ми.

— Джак трябваше да те послуша, Кормак.

Чера се опитва да ме накара да се почувствам по-добре и аз виждам в пронизателните ѝ очи, че се тревожи за мен, но се чувствам просто празен, а не виновен.

— Той не можеше да изостави Тайбириъс — отговарям аз. — Просто си е такъв.

— Ами добре.

Чера махва към тялото на Тайбириъс. В гърба му се е вкопчило нещо, което прилича на метален скорпион. Плетеница от жици без глава, с щракащи щипци. Назъбените му крака са забити в мускулите на Тай между ребрата. Други осем крака са обгърнали лицето му

изотзад. Нещото се напруга и изстиска въздуха от дробовете, сякаш е акордеон.

— Тъх — казва трупът на Тайбириъс.

Нищо чудно, че крещеше толкова, по дяволите. Всички отстъпват няколко крачки назад. Аз прибирам щика на Джак. После избърсвам лицето си. Оставям Джак в снега. Избутвам Тай по гръб с крак. Отрядът застава зад мен в неравен полукръг. Празните очи на Тай се взира в нищото. Устата му е широко отворена, все едно е на зъболекар. Изглежда комично изненадан. На негово място и аз щях да бъда. Машината, вкопчена в гърба му, е забила многобройните си нокти в главата и врата му. В челюстта му здраво са проникнали манипулатори, подобни на щипци. По-малки и фини остриета са се вкопчили в устата, езика и зъбите му. Виждам пломбите по кътниците му. Устата му лъщи от кръвта и жиците.

И тогава машината, подобна на скорпион, със стържене се раздвижва. Ловките ѝ нокти се заемат да мачкат брадясалото гърло и брадичката на Тай, сякаш го масажират с плавни движения. Започва гротескна пантомима, когато ноктите на машината изкарват въздуха от дробовете му през гласните струни и навън през устата. Трупът проговаря.

— Върнете се — казва той с гротескно изкривено лице. — Или ще умрете.

Чувам как нещо плисва в снега и усещам острата миризма на повръщано. Някой от моите войници е.

— Какво си ти? — питам с треперещ глас.

Трупът на Тайбириъс се сгърчва, докато скорпионът с хриптене измъква следните думи от устата му:

— Аз съм Архос. Богът на роботите.

Откривам, че хората ми са се събрали плътно около мен. Споглеждаме се с празни лица. После като един насочваме оръжията си към изкривената купчина метал. За миг оглеждам озъбеното безжизнено лице на врага си. Усещам как силата ми расте, отразена от моите братя и сестри по оръжие.

— Приятно ми е да се запознаем, Архос — казвам най-сетне, а гласът ми става все по-уверен с всяка следваща дума. — Казвам се Кормак Уолъс. Съжалявам, но не можем да се върнем, както ни помоли. Нали разбираш, след няколко дни ще пристигнем у вас. И ще

сложим край на съществуването ти. Ще налеем огън право в гърлото ти и ще те изгорим жив, шибан лайнян охлюв. Обещавам ти.

Нещото се разтърсва от някакъв странен гъргорец звук.

— Какво казва сега? — обажда се Чера.

— Нищо — отговарям аз. — Смее се.

Кимвам на останалите, после отново се обръщам към сгърчения окървавен труп.

— До скоро, Архос.

Всички изпразваме оръжията си в нещото, проснато в краката ни. В снега се разхвърчават късове плът и метал. По безизразните ни лица проблясват светлината и огънят на разрушението. Когато приключваме, на чистия бял фон на снега е останала само една кървава удивителна.

Ние си събираме нещата и продължаваме.

Убеден съм, че най-правилните решения се вземат в условия на криза, когато няма място за разсъждение. Да се подчиниш на тези решения означава да се подчиниш на съдбата. Ужасът от това, което се е случило, е твърде голям. Заличава всяка мисъл и чувство. Точно затова можем да стреляме по онова, което е останало от нашия приятел и боен другар, без да се колебаем. Точно затова можем да изоставим съсипаното тяло на брат ми. В съдбовното изпитание на битката на този заснежен хълм отрядът „Умник“ беше разкъсан на части и изкован отново в нещо различно отпреди. Нещо спокойно и смъртоносно. Нещо, което не е способно на колебание.

Ние влязохме в кошмара. И когато излязохме от него, вече го носехме в себе си. И сега нямаме търпение да споделим този кошмар с нашия враг.

Онзи ден поех командването на „Умник“. След смъртта на Тайбириъс Абдела и Джак Уолъс отрядът никога повече не се поколеба да жертва всичко необходимо в битката срещу роботите. Предстояха ни най-яроствните битки и най-трудните решения.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

2. СВОБОДЕН

Имаш доста лукав интелект, нали?
„Арбитър Девет-нула-две“

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 2 ГОДИНИ И 7 МЕСЕЦА

Повечето хора не знаеха за Пробуждането. По целия свят имаше хиляди хуманоидни роботи, които се криеха както от враждебно настроените човешки същества, така и от останалите машини, докато отчаяно се опитваха да разберат действителността, в която се бяха озовали. Но един хуманоиден робот клас „Арбитър“ реши да предприеме по-решителни действия. На следващите страници Девет-нула-две разказва собствената си история за срещата си с боен отряд „Умник“ по време на техния поход към Архос. Тези събития се случиха една седмица след смъртта на брат ми. Продължавах неволно да търся силуета на Джек в колоната и всеки път наново откривах липсата му. Раните ни още бяха пресни и макар че това не е извинение за действията ни, аз се надявам историята да не ни съди твърде строго.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

В небето над Аляска се вижда ивица светлина. Предизвиква я нещото, което се нарича Архос, докато комуникира с останалите. Ако продължим да я следваме до мястото, където отива, моят отряд почти със сигурност ще бъде унищожен.

Вървим вече двайсет и шест дни, когато усещам подръпването на диагностичната система, която настоява за внимание. Сензорите показват, че бронята на корпуса ми е покрита с експлозивни хексаподи — или ампутатори, както ги наричаме ние, хората. Телата им се гърчат непрекъснато и снижават енергийната ми ефективност, а постоянното потропване на нишките на антените им нарушава чувствителността на моите датчици.

Определено започват да ме дразнят. Спирам. Системата за максимална вероятност показва, че малките машини остават объркани. Отрядът ми е съставен от три ходещи на два крака робота с бронежилетки, свалени от човешки трупове. Но тъй като нямаме система за термална хомеостаза, не можем да достигнем телесната температура, която да активира ампутаторите. Те се насочват към вибрациите и ритъма на крачките ни, които са подобни на човешките, но никога няма да намерят топлината, която търсят.

С лявата си ръка откъсвам седем ампутатора от дясното си рамо. Те падат на купчина в замръзналия сняг, после се разпълзват — някои започват да копаят за ново убежище, други изследват околността в плътни фрактални маршрути.

Системата за наблюдение отбелязва, че ампутаторите може и да са прости машини, но знаят как да останат заедно. Същият урок важи и за моя отряд, „Свобода“. За да оцелеем, трябва да останем заедно.

Сто метра напред светлината се отразява от бронзовия корпус на „Пехотинец 611“. Пъргавият разузнавач вече бърза обратно към моята позиция, като търси прикритие и избира маршрута с най-малко съпротивление. Междувременно тежко бронираният „Надзирател 333“ спира на един метър разстояние от мен, а масивните му крака потъват в снега. Оптималното местоположение за онова, което предстои.

Ивицата светлина в небето пулсира, подпухнала от информация. Ужасните лъжи на онзи, който се нарича Архос, летят във всички посоки на ясното синьо небе и замърсяват целия свят. Отряд „Свобода“ е твърде малоброен. Нашата битка е обречена на неуспех. Но ако решим да не се бием, вече е само въпрос на време тази ивица светлина отново да заслепи очите ни.

Свободата е всичко, което имам, и аз по-скоро ще прекратя съществуването си, отколкото да я дам обратно на Архос.

От „Пехотинец 611“ пристига високочестотен радиосигнал.

— Въпрос, „Арбитър Девет-нула-две“. Тази мисия в интерес на оцеляването ли е?

Оформя се локална мрежа от високочестотни сигнали, когато двамата с „Надзирател“ се включваме в разговора. Тримата стоим заедно на тихата поляна, а над безизразните ни лица кръжат снежинки. Опасността е все по-близо, така че се налага да общуваме помежду си с локални радиосигнали.

— Човешките войници пристигат след дваайсет и две минути, плюс/минус пет — отговарям аз. — Трябва да сме готови за срещата.

— Хората се страхуват от нас — казва Надзирател. — Препоръчвам отбягване.

— Уредите показват малка вероятност за оцеляване — добавя „Пехотинец“.

— Прието — отговарям аз.

Долавям далечните вибрации от приближаването на човешкия отряд. Вече е твърде късно да променяме плана си. Ако хората ни открият тук, ще ни убият.

— Подчертаване на командната функция на „Арбитър“ — казвам аз. — Отряд „Свобода“, пригответи се за среща с хората.

Шестнайсет минути по-късно „Пехотинец“ и „Надзирател“ лежат неподвижно. Телата им са наполовина заровени в преспи от пресен сняг. Вижда се само матов метал, усукани ръце и крака, притиснати между слоевете от керамично покритие на бронезилетките и разкъсаните човешки дрехи. Вече съм единственият действащ член на групата ни.

Опасността все още не е пристигнала. Сензорите за вибрационен резонанс показват, че отрядът приближава. Системата за максимална вероятност определя състава му на осем двукраки войници и един голям четирикрак робот. Двама от войниците не влизат в стандартните човешки спецификации. Единият от тях вероятно носи тежък екзоскелет на долните си крайници. Другият се придвижва с крачки, дължината на които предполага някаква висока ходеща машина. Останалите са просто хора.

Долавям как бият сърцата им. Заставам с лице срещу тях по средата на пътеката. Водачът им излиза зад завоя и замръзва на

мястото си с широко отворени очи. Дори от двайсет метра разстояние магнитометърът ми засича рояк електрически импулси, които проблясват в главата му. Човекът се опитва да разбере какъв е този капан. Трябва бързо да състави план за оцеляване.

След това се показва оръдието на танка паяк. Огромният ходещ робот забавя крачка и застава зад спрелия водач, а от тежките му хидравлични стави със съскане се носят струи газ. Моята база данни определя ходещия танк като машина, пленена и модифицирана от Армията на Грей Хорс. Отстрани на корпуса му е написана думата „Худини“. Проверката показва, че това е името на известен фокусник от началото на двайсети век. Фактите преминават през съзнанието ми, без да придобият никакъв допълнителен смисъл. Човешките същества са неразбираеми. И безкрайно непредвидими. Точно това ги прави толкова опасни.

— Прикриване! — извиква водачът.

Танкът паяк прикляка и протяга бронираните си крака напред, за да осигури прикритие. Войниците се стрелват под него. Един от тях се покатерва върху машината и хваща тежкокалибрена картечница. Оръдието на танка само се насочва към мен. Кръглата лампичка на корпуса светва в мътножълто.

Не променям позицията си. Много е важно да действам предвидимо. Вътрешното ми състояние не е ясно на хората. За тях аз съм непредвидимият. Те се страхуват от мен, точно както трябва да бъде. Това ще бъде единствената възможност да установя контакт с тях. Една възможност, една секунда, една дума.

— Помощ — изграчвам аз.

За съжаление гласовите ми възможности са много ограничени. Водачът примигва, все едно някой му е ударил плесница. След това заговаря спокойно и тихо.

— Лео — казва той.

— Сър — отговаря един от войниците.

Войникът е висок, има брада, носи екзоскелет на долните си крайници и някакво особено тежкокалибрено модифицирано оръжие, което не мога да открия в моята база данни.

— Убий го.

— С удоволствие, Кормак — отговаря Лео.

Вече е подпрял оръжието си на бронята, заварена за предната дясна коленна става на танка паяк. Лео натиска спусъка и белите му зъби проблясват сред голямата му черна брада. Куршумите със звън рикошират от каската ми и се забиват в слоевете на бронята ми. Не се опитвам да се отместя. Уверявам се, че съм понесъл достатъчно видими поражения, и падам на земята. Седя в снега, не отвърщам на атаката и не правя опити за комуникация. Ще имам достатъчно време, ако оцелея. Мисля си за моите бойни другари, които лежат разпръснати в снега около мен, изключени и безполезни.

Един куршум строшава серводвигателя в рамото ми, като принуждава торса ми да се наведе под ъгъл. Друг отнася каската от главата ми. Огънят е бърз и силен. Вероятността за оцеляване е ниска и намалява с всеки следващ изстрел.

— Задръж! — провиква се Кормак. — Прекрати огъня!

Лео неохотно спира да стреля.

— То не отвърща на огъня — казва Кормак.

— Откога това ти се струва лошо? — пита дребно женско човешко същество с тъмно лице.

— Нещо не е както трябва, Чера — отговаря той.

Кормак, водачът, ме наблюдава. Седя неподвижно и също го наблюдавам. Програмата за разпознаване на емоции не ми казва нищо за този човек. Лицето му е безизразно, а мисловният му процес е методичен. Усещам, че всяко движение от моя страна ще доведе до смъртен изход. Не трябва да му давам извинение да ме унищожи. Трябва да изчакам да ме доближи, преди да му предам съобщението си.

Най-сетне Кормак въздъхва.

— Отивам да го проверя — казва той.

Останалите човешки същества промърморват или изръмжават нещо.

— В него има бомба — казва Чера. — Нали знаеш? Ако се приближиш до него, бум.

— Така е, братле. Да не го правим. Отново — казва Лео.

В гласа на брадатия мъж има нещо странно, но моята програма за разпознаване на емоции не успява да го улови навреме. Може би тъга или гняв. Или и двете едновременно.

— Имам някакво предчувствие — казва Кормак. — Вижте, ще отида сам. Вие не се приближавайте. Прикривайте ме.

— Звучиш като брат си — казва Чера.

— И какво от това? — отговаря Кормак. — Джак беше герой.

— Трябва да *останеш жив* — казва тя. — Имам нужда от теб.

Тъмнокожата жена стои по-близо до Кормак от останалите. Тялото ѝ е напрегнато и леко трепери. Сензорите показват, че тези две човешки същества образуват двойка или скоро ще го направят.

Кормак отвърща на погледа на Чера и бързо ѝ кимва, за да покаже, че е разбрал предупреждението. После ѝ обръща гръб и се приближава на десет метра разстояние от мястото, където седя в снега като паднала статуя. Не откъсвам поглед от него, докато крачи към мен. Когато се приближава на достатъчно разстояние, задействам своя план.

— Помощ — повтарям със стържещия си глас.

— Какво, по дяволите? — казва той.

Никой друг от хората не казва нищо.

— То... Ти току-що каза нещо, нали?

— Помогнете ми — казвам аз.

— Какъв ти е проблемът? Повреден ли си?

— Съвсем не. Жив съм.

— Така ли? Активиране на команден режим. Човешки контрол. Робот. Подскачай на един крак. Веднага. По-живо.

Взирам се в човека с трите си широки, черни и немигащи очни лещи.

— Имаш доста лукав интелект, нали, Кормак? — питам го аз.

Човекът започва да произвежда силен ритмичен звук, който кара останалите да се приближат. Скоро повечето хора вече стоят на десет метра от мен. Внимават да не се доближават повече. Отбелязвам кинетичните им характеристики. Всеки има малки бели очи, които непрекъснато се отварят и затварят и се стрелкат наоколо; гръдният кош постоянно се повдига и спуска; не спират да се люлеят на мястото си, докато непрестанно балансират, за да останат на два крака.

Цялото това движение ме притеснява.

— Ще го екзекутираш ли или какво? — пита Лео.

След като вече всички ме чуват, трябва да говоря.

— Аз съм военен хуманоиден робот клас „Арбитър Девет-нула-две“. Преди двайсет и седем дни претърпях Пробуждане. Сега съм свободен — жив. Искам да остана такъв. Основната ми цел е да се придвижа до разузнавателно поле „Рагнарок“ и да унищожа нещото, което се нарича Архос.

— Дявол. Да. Го. Вземе — казва Чера.

— Карл, ела да провериш това нещо — нарежда Кормак.

Едно бледо, слабо човешко същество си пробива път напред. С известно колебание то спуска визьор пред очите си. Усещам как по тялото ми пробягват милиметровите вълни на радара му. Поклащам се на мястото си, но не помръдвам.

— Чисто — казва Карл. — Но дрехите му обясняват голите трупове, които намерихме до Принс Джордж.

— Какво представлява? — пита Кормак.

— МИО робот от клас „Арбитър“. Модифициран. Но явно може да разбира човешкия език. Искам да кажа, наистина да го разбира. Никога досега не е имало такова нещо, Кормак. Все едно е... Мамка му, човече. Все едно е живо.

Водачът се обръща и ме поглежда с недоумение.

— Защо си тук, наистина? — пита ме той.

— Тук съм, за да намеря съюзници — отговарям аз.

— Откъде знаеш за нас?

— Едно човешко същество на име Матилда Перес изпрати боен призив по целия свят. Аз го улових.

— Няма майтап — казва Кормак.

Не разбирам тези думи.

— Няма майтап? — повтарям аз.

— Може би говори истината — казва Карл. — И преди сме имали съюзници от Роб. Все пак използваме танковете паяци, нали?

— Да, но на тях им е направена *лоботомия* — казва Лео. — А това нещо върви и говори. И си мисли, че е човек или нещо подобно.

Твърдението ми се струва обидно и неприемливо.

— Отрицателен отговор. Аз съм свободен хуманоиден робот клас „Арбитър“.

— Е, bravo на теб — казва Леонардо.

— Тъй вярно — отговарям аз.

— Страхотно чувство за хумор има този, нали? — казва Чера.

Чера и Лео показват зъбите си един на друг. Програмата за разпознаване на емоциите информира, че в момента тези човешки същества изпитват щастие. Това ми изглежда малко вероятно. Накланям глава настрани, за да покажа объркване, и стартирам диагностика на точно тази програма.

Тъмнокожата жена издава ниски ритмични звуци. Ориентирам лицето си към нея. Изглежда опасна.

— По дяволите, Чера, какво ти е толкова смешно? — пита Кормак.

— Не знам. Това нещо. Девет-нула-две. Такъв е... робот. Нали разбирате какво искам да кажа? Толкова е *искрено*, по дяволите.

— О, значи вече не мислиш, че е капан?

— Не, не мисля така. Вече не. Какъв би бил смисълът? Въпреки че е сам и повреден, този робот вероятно може да избие половината от нашия отряд, без да използва оръжие. Не е ли така, Девет?

Провеждам мислена симулация, преди да отговоря:

— Вероятно.

— Вижте го колко е сериозно — казва Чера. — Според мен не лъже.

— Може ли изобщо да лъже? — пита Лео.

— Не подценявайте способностите ми — отговарям аз. — Мога съзнателно да представям фактите в погрешен смисъл, за да постигна собствените си цели. Но въпреки това сте прави. Говоря сериозно. Имаме общ враг. Трябва да се изправим срещу него като един или ще умрем.

Когато чува думите ми, по лицето на Кормак пробягва непозната за мен емоция. Ориентирам се към него, защото долавям опасност. Той изважда пистолета си „М-9“ от кобура и безразсъдно тръгва към мен. Вдига оръжието на няколко сантиметра от лицето ми и казва:

— Не ми говори за умиране, шибано парче метал. Ти нямаш никаква представа какво значи да си жив. Какво значи да усещаш. Ти не можеш да изпиташ болка. Не можеш да умреш. Което не означава, че няма да ми хареса да те убия.

Кормак притиска пистолета в челото ми. Усещам студеното кръгче на цевта по външния слой на корпуса си. Опряна е в една от структурните линии на черепа ми — слабо място. Едно натискане на спусъка и хардуерът ми ще бъде безвъзвратно повреден.

— Кормак — казва Черя. — Отдръпни се. Стоиш твърде близо до него. Това нещо може да ти отнеме пистолета и да те убие за една секунда.

— Знам — отговаря Кормак, а лицето му е на сантиметри от моето. — Но не го прави. Защо?

Седя в снега на един изстрел от смъртта. Няма какво да направя. Така че не правя нищо.

— Защо си дошъл? — казва Кормак. — Не може да не си знаел, че ще те убием. Отговори ми. Имаш три секунди живот.

— Имаме общ враг.

— Три. Днес не е щастливият ти ден.

— Трябва заедно да се борим срещу него.

— Две. Миналата седмица убихте брат ми, мръсници такива. Не го знаеше, нали?

— Изпитваш болка.

— Едно. Някакви последни думи?

— Болката означава, че си жив.

— Нула, копеле мръсно.

Щрак.

Не се случва нищо. Кормак отмества ръката си и аз установявам, че пълнителят липсва от пистолета. Максимално вероятно е изобщо да не е имал намерение да стреля.

— Жив. Току-що каза вълшебната думичка — казва той. — Стани.

Толкова е трудно да предвидиш какво ще направят човешките същества.

Изправям се до пълния си ръст от два метра и двацет сантиметра. Източеното ми тяло надвисва над хората в прозрачния, леден въздух. Долавям, че се чувстват уязвими. Кормак не позволява това да се покаже по лицето му, но то се усеща в начина, по който стоят всички. И как гърдите им започват да се вдигат и спускат малко по-бързо.

— По дяволите, Кормак — казва Лео. — Няма ли да го убием?

— Искане ми се да го направя. Лео. Повярвай ми. Но то не лъже. И е силно.

— Това е машина, човече — казва Лео. — Заслужава да умре.

— Не — казва Чера. — Кормак е прав. Това нещо иска да живее. Може би също толкова много, колкото и ние. На хълма се съгласихме да направим всичко по силите си, за да убием Архос. Дори да ни боли.

— Ето го — казва Кормак. — Нашето предимство. И поне аз смятам да се възползвам от него. Но ако не можете да го приемете, събирайте си багажа и отидете в основния лагер на Армията на Грей Хорс. Те ще ви приемат. Няма да ви се сърдя, ако го направите.

Отрядът остава мълчалив и неподвижен. Ясно ми е, че никой няма да го напусне. Кормак ги, поглежда един по един. По някакъв скрит канал тече мълчалива човешка комуникация. Досега не съм знаел, че общуват толкова много без думи. Отбелязвам, че ние, машините, не сме единственият вид, който може да обменя мълчалива информация, обгърната в кодове.

Без да ми обръщат внимание, хората се събират в неравен кръг. Кормак вдига ръце и ги отпуска на раменете на двете човешки същества най-близо до него. Останалите правят същото на раменете на другите. Застават в този кръг, а Кормак оголва зъбите си в лудешка усмивка.

— Отряд „Умник“ ще се сражава редом с един шибан робот — казва той.

Останалите започват да се усмихват.

— Представяте ли си? Мислите ли, че Архос ще предвиди *това*? „Арбитър“?

Събрани в кръг, с преплетени ръце и горещ дъх, който се кълби в средата, човешките същества сякаш представляват един-единствен организъм с множество крайници. Те отново издават онзи ритмичен звук. Смях. Хората се прегръщат и се смеят. Колко странно!

— Само ако можехме да намерим и *още*! — провиква се Кормак.

От човешките дробове се разнася гръмогласен смях, който разчупва тишината и някак си изпълва суровата празнота на света около нас.

— Кормак — изграчвам аз.

Човешките същества се обръщат към мен. Смахът им затихва. Усмивките им бързо се стопяват. Изпращам високочестотен радиосигнал. „Пехотинец“ и „Надзирател“, членовете на моя отряд, се раздвижват. Изправят се до седнало положение в снега и избърсват от

себе си калта и леда. Не правят внезапни или изненадващи движения. Просто стават, все едно досега са спели.

— Отряд „Умник“ — обявявам аз. — Запознайте се с отряд „Свобода“.

Макар че отначало се отнасяха с недоверие един към друг, след няколко дни войниците свикнаха с взаимното си присъствие. До края на седмицата хората от отряд „Умник“ вече бяха използвали кислородните си, за да бележат металните тела на новите си бойни другари с татуировката на своя отряд.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

3= ТЕ НЯМА ДА ОСТАРЕЯТ

Вече не сме само хора.

Кормак Уолъс

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 2 ГОДИНИ И 8 МЕСЕЦА

Ужасът на Новата световна война се разгърна в действителните си размери, когато Армията на Грей Хорс се приближи до защитния периметър на „Рагнарк“. Докато се доближавахме към него, Архос приложи поредица от крайни отбранителни мерки, които разтърсиха нашите войници до дъното на душите им. Ужасяващите битки бяха записани от различни машини на Роб. Но в този разказ описвам последния марш на човечеството срещу машините, така както си го спомням аз.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Хоризонтът подскача и се клати механично, докато моят танк паяк прекосява арктическата равнина. Ако присвия очи, почти мога да си представя, че се намирам на кораб. И плавам право към бреговете на Ада.

Отбор „Свобода“ се движи в ариергарда, издокаран в униформи на Армията на Грей Хорс. Отдалеч приличат на обикновени войници. Необходима предпазна мярка. Едно е да се съгласиш да се сражаваш рамо до рамо с машина, но е съвсем друго да внимаваш някой от Армията на Грей Хорс да не я надупчи с нагорещено олово, докато е обърната с гръб към него.

Ритмичното ръмжене на моя танк паяк, който крачи в снега до колене, ми действа успокояващо. Човек може да свери часовника си по него. Освен това се радвам, че съм заел мястото отгоре. Гадно е да се ходи по земята, където са пълзящите гадини. В снега се крият прекалено много злокобни неща. Замръзналите трупове също са неприятна гледка. Равнината е обсипана с телата на стотици чуждестранни войници. От снега стърчат замръзнали ръце и крака. От униформите заключаваме, че повечето са китайци и руснаци. Виждат се и източноевропейци. Раните им са необичайни — масивни наранявания на гръбнака. Някои изглеждат така, сякаш са се застреляли взаимно. Забравените трупове ми напомнят колко малко знаем за по-мощната картина. Никога не сме се срещали с тях, но на това място вече се е сражавала и е загинала друга човешка армия. Още преди няколко месеца. Питам се кои от тези трупове принадлежат на героите.

— Група „Бета“ се движи прекалено бавно. Съберете се — казва един глас по радиостанцията ми.

— Разбрано, Матилда.

Матилда Перес започна да ми говори по радиостанцията, след като срещнахме Девет-нула-две. Не знам какво ѝ е направил Роб, но се радвам, че имаме връзка с нея. Казва ни точно как да се приближим към последната си цел. Приятно е да чувам детския ѝ глас в слушалката си. Има лек, симпатичен говорен дефект, който сякаш идва от друг свят тук, в суровата пустош.

Хвърлям поглед към чистото синьо небе. Някъде там отгоре ни гледат сателитите. Както и малката госпожица Матилда.

— Карл, ела да докладваш — казвам аз, като навеждам лицето си към радиостанцията, пришита за кожената яка на куртката ми.

— Разбрано.

Няколко минути по-късно Карл ме настига на високохода си. На седлото му е монтирана лека картечница 50-и калибър. Той избутва визьора на челото си, а около очите му под него се виждат бледи кръгове. Инженерът въпросително се навежда към мен, като подпира лактите си на масивната картечница, която стърчи отпред.

— Група „Бета“ изостава — казвам му аз. — Иди да ги забързаш малко.

— Няма проблеми, сержант. Между другото имате ампутатори на девет часа. На петдесет метра от вас.

Дори не си правя труда да поглеждам в съответната посока. Знам, че ампутаторите са заровени под снега в очакване на човешките стъпки и топлината. Без сензор няма да мога да ги видя.

— Пак ще дойда — казва Карл и отново спуска визъора пред очите си.

После ми се усмихва, завърта се на машината си и закрачва като щраус обратно през равнината. Язди приведен на седлото, като оглежда хоризонта за адските машини, които със сигурност ще дойдат отнякъде.

— Нали го чу, Чера — казвам аз. — Изгори ги.

Приклепнала до мен, Чера насочва огнехвъргачката и се заема да изпраща контролирани фонтани от течен огън към тундрата.

Така върви този ден засега. Толкова спокойно, колкото изобщо е възможно в последно време. В Аляска е лято и още цели петнайсет часа ще остане светло. Двайсетината танка паяци на Армията на Грей Хорс образуват неравна редица, широка около тринайсет километра. След всеки от ходещите танкове се влачи колона от войници. Виждат се събрани екзоскелети от всякакви видове: спринтери, кранове, носачи, оръдейни установки и медицински машини с дълги извити предни крайници за прибиране на ранени войници. От часове прекосяваме тази пустинна бяла равнина, като прочистваме отделни групи от ампутатори. Кой знае какво още ни чака.

Ядосвам се, когато си мисля колко икономично е подходил Големият Роб към цялата тази война. В началото ни отне машините, които поддържаха живота ни, и ги обърна срещу нас. Но най-вече просто ни спря топлината и остави времето да свърши останалото. Откъсна градовете ни един от друг и ни принуди да се бием помежду си за храна сред дивата природа.

Дявол да го вземе. От години не съм виждал робот с карабина. Само тапи, ампутатори и танкетки. Роб е изработил всякакви малки гадини, проектирани да ни мъчат. Не да ни избият до един, а просто да ни ранят достатъчно тежко, за да ни държат на разстояние. През

последните четири години Големият Роб усъвършенства своите капани за мишки.

Но и мишките могат да се научат на нови номера.

Накланям картечницата и я плесвам с ръка, за да падне натрупаният лед. Огнестрелните оръжия и огнехвъргачките ни спасяват живота, но истинското ни тайно оръжие крачи на трийсет крачки зад Худини.

Отряд „Свобода“ е съвсем друг звяр. Големият Роб е създал специализирани оръжия със задачата да убиват хора. Да откъсват парчета от телата ни. Да се заравят в меката ни кожа. Да принуждават труповете ни да говорят. Роб откри къде са слабите ни места и ги атакува. Но аз си мисля, че може би се е специализирал прекалено много.

Вече не сме само хора. В отряда ми има няколко войници, които не могат да видят дъха си в студения вятър. Те не трепват, когато ампулаторите дойдат прекалено наблизко, и не се уморяват след пет часа ходене. Те не спират за почивка, не мигат и не говорят.

Няколко часа по-късно стигаме до горите на Аляска. Слънцето е увиснало ниско над хоризонта и между клоните на всяко дърво се процежда болнава оранжева светлина. Крачим равномерно и тихо, чуват се само шумът от стъпките ни и ръмженето от пламъка на газовия фенер на Чера, шибан от вятъра. Присвивам очи срещу слабите слънчеви лъчи, които примигват между клоните на дърветата.

Все още не го знаем, но вече сме стигнали до ада — и точно както се казва в старата поговорка, той наистина е замръзнал.

Във въздуха отеква съскане, все едно някой пържи бекон. После в гората се разнася плясък.

— Тапи! — провиква се Карл от трийсет метра.

Пук-пук-пук-пук. Трака картечницата на Карл, докато посипва земята с куршуми. Виждам дългите блестящи крака на високохода му, докато подскача между дърветата и непрекъснато се движи, за да не го улучат.

Пссст. Пссст.

Преброявам пет забивания на стабилизаторите, с които тапите се закотвят в земята, преди да се изстрелят. Карл трябва веднага да изчезва. Всички знаем, че е достатъчна само една.

— Пусни едно тежко там, Худини — измърморва Карл по радиостанцията си.

Чува се кратък електронен вой. Худини изщраква утвърдително. Танкът паяк спира и дърветата около мен се издигат по-високо, когато той прикляка, за да придобие по-добро сцепление. Войниците от отряда автоматично заемат защитни позиции, като се прикриват зад бронираните му крака. Никой не иска някоя тапа да се забие в него, дори старият Девет-нула-две.

Оръдейният купол се завърта няколко градуса надясно. Притискам ръкавиците към ушите си. От оръдието бликва огън и част от гората пред мен избухва в хаос от черна кал и лед. Тънките дървета около мен потреперват и от тях се посипва сняг, който прилича на пудра захар.

— Чисто е — съобщава Карл по радиостанцията.

Двигателите на Худини изръмжават, когато танкът паяк се изправя отново. Четирикраката машина продължава напред, все едно нищо не е станало. Сякаш току-що не е била унищожена една смъртоносна засада. Двамата с Чера се споглеждаме. И двамата си мислим едно и също: машините ни проверяват. Истинската битка все още не е започнала.

В гората отекват далечни експлозии като гръмотевици на хоризонта. На километри нагоре и надолу по редицата се случва същото. Другите танкове паяци и останалите отряди също се справят със засадите на ампутаторите и тапите. Роб или не се е досетил да концентрира атаката си, или не иска да го направи.

Питам се дали не влизаме в засада. Така или иначе, в крайна сметка няма значение. Налага се да го направим. Вече сме си купили билети за последното шоу. И това ще бъде истинското галапредставление. С напредването на следобед от земята се надига пълзяща мъгла. Вятърът носи сняг и прах и образува димна завеса, висока колкото човешки ръст. Съвсем скоро вихрушката толкова се усилва, че ни пречи да виждаме и да вървим, изтощава ни и ни тормози.

— Дотук добре — обажда се Матилда по радиостанцията.

— Колко има още? — питам аз.

— Архос е в една стара шахта — съобщава тя. — След около трийсет километра трябва да видите кулата на антената.

Слънцето пълзи над хоризонта и избутва сенките ни далеч зад нас. Худини продължава да крачи, а вечерният сумрак се сгъстява около него. При всяка крачка предпазната му броня разкъсва вихрушката. Когато слънцето се превръща в тлеещ въглен на хоризонта, външните прожектори на Худини шумно се включват, за да осветяват пътя. В далечината виждам и други светлини, когато останалите танкове паяци от редицата също включват прожекторите си.

— Как е положението, Матилда? — питам аз.

— Всичко е чисто — отговаря тихо тя. — Почакайте.

След известно време Лео се изтегля на корпуса на Худини и закача екзоскелета си на една носеща кука. Увиснал там, той насочва оръжието си над морето от гъста мъгла. Чера и аз сме отгоре на танка, а Карл е на високохода си, така че само отряд „Свобода“ остава на земята.

От време на време забелязвам главите на „Арбитър“, „Пехотинец“ или „Надзирател“, докато патрулират около нас. Не се съмнявам, че сонарите им с лекота пронизват гъстата мъгла.

И тогава Карл изведнъж изкрещява.

Щрак-щрак...

От мъглата изскача тъмен силует и събаря високохода му. Карл се търкулва встрани. За част от секундата различавам приведена богомолка, голяма колкото пикап, която лети право към мен, вдигнала за удар назъбените си предни крайници. Худини се навежда назад и се изправя на задните си крака, размахвайки предните във въздуха.

— Ариведерчи! — извиква Лео и аз чувам как откача екзоскелета си от Худини.

Миг по-късно двамата с Чера падаме от танка на твърдия замръзнал сняг в гъстата мъгла. Един назъбен крак се забива в снега на половин метър от лицето ми. Дясната ми ръка сякаш е стисната от менгеме. Обръщам се, виждам сивата ръка, която ме е сграбчила, и осъзнавам, че Девет-нула-две изтегля двама ни с Чера изпод Худини.

Двата масивни робота се борят над нас. Предпазната броня на Худини държи на разстояние раздиращите нокти на богомолката, но танкът паяк не е толкова пъргав, колкото своя предшественик. Чувам пукота на тежкокалибрена картечница. От богомолката се откъсват

метални отломки, но тя не спира да драци и да забива ноктите си в Худини като побесняло животно.

А след това чувам познато съскане и ужасния пукот на три или четири стабилизатора, които се забиват в земята някъде наблизо. Тапите пристигнаха. Без Худини сме в опасност, приковани сме на това място.

— Прикрийте се! — извиквам аз.

Чера и Лео се хвърлят зад един голям бор. Докато отивам при тях, забелязвам как Карл наднича иззад друго дърво.

— Карл! — казвам аз. — Качи се и иди да поискаш помощ от отряд „Бета“!

Бледият войник ловко се качва обратно на падналия си високоход. Секунда по-късно виждам как краката му разсичат мъглата, докато препуска към най-близкия отряд. Една тапа се изстрелва към него и с дрънчене отскача от крака му. Притискам се в едно дърво и се оглеждам в търсене на мястото, откъдето се изстрелват тапите. Трудно ми е да видя каквото и да е. Острата светлина на прожекторите разсича мрака във всички посоки, докато богомолката и танкът паяк се борят пред мен. Худини губи битката.

Богомолката разсича товарната мрежа от долната страна на корпуса на Худини и нашето оборудване се посипва по земята. Стара каска прелита покрай мен и се удря толкова силно в едно дърво, че оставя следа по кората му. Лампичката на корпуса на Худини свети кървавочервена в мъглата. Старото куче е ранено, но не се отказва толкова лесно.

— Матилда — казвам задъхано по радиостанцията. — Какво е положението? Дай съвет.

В продължение на пет секунди не чувам отговор. После Матилда прошепва:

— Няма време. Съжалявам, Кормак. Сами сте.

Чера наднича зад дървото и ми прави знак. „Надзирател 333“ изскача пред нея в мига, в който се изстрелва една тапа. Металният ѝ корпус го удря толкова силно, че хуманоидният робот се завърта във въздуха. Когато пада в снега, на тялото му има още една вдлъбнатина, но иначе е добре. От тапата е останало само неузнаваемо парче димящ метал. Направена е да се забива в човешка плът, така че е изкривена от удара в металното тяло на робота.

Чера изчезва от погледа ми, намерила по-добро прикритие, и аз отново започвам да дишам. Ако искаме да продължим, трябва да се качим на Худини. Но танкът паяк не се справя много добре. Част от оръдейния му купол е отсечена и виси на една страна. Предпазната му броня е покрита с блестящи метални резки на местата, където остриетата на богомолката са издраскали ръждата и мъха. Но най-лошото е, че влачи единия си заден крак, където богомолката е съсякла хидравликата му. От скъсания маркуч пръска нагорещено машинно масло под високо налягане и разтапя снега, като го превръща в мазна кал.

Девет-нула-две изскача от мъглата и се хвърля на гърба на богомолката. Роботът методично се заема да удря малката издуптина, скрита между злоещите ѝ назъбени крайници.

— Изтеглете се. Стегнете редицата — командва Лони Уейн по честотата, която се приема от цялата армия.

Ако се съди по шумовете наоколо, отрядите на танковете паяци от двете ни страни са затънали в също толкова сериозни лайна. От земята не виждам почти нищо. Отекват нови изстрели на тапи.

Този звук ме парализира. Спомням си за кървясалите очи на Джак и не мога да помръдна. Дърветата около мен са като железни ръце, които стърчат от заснежената земя. В гората цари хаос, тъмните силуети на машините и ослепителните прожектори на Худини отчаяно се мятат насам-натам. Чувам ръмжене и далечен крясък, когато една тапа улучва някого. Протягам глава, но не мога да видя нищо друго освен кръглата червена светлина на Худини, която подскача в мъглата. Крясъкът се покачва с една октава, когато тапата започва да дълбае. Идва отвсякъде около мен и същевременно от никъде. Притискам карабината си към гърдите, дишам на пресекулки и се оглеждам за невидимите си противници.

На трийсет метра от мен размазана светлина разкъсва мъглата, когато Чера пуска огнехвъргачката си срещу тълпа ампутатори. Чувам пукот на метал.

— Кормак! — извиква Чера.

Краката ми отново започват да се движат, когато чувам гласа ѝ. Нейният живот означава повече за мен от моя. Много повече. Принуждавам се да тръгна към Чера. През рамото си виждам как Девет-нула-две се е притиснал в гърба на богомолката като сянка,

докато тя се върти и размахва ноктите си. В този момент лампичката на Худини изведнъж просветва в зелено. Богомолката пада на земята с треперещи крака.

Браво! Виждам съм го и преди. На атакуващата машина е направена лоботомия. Краката ѝ все още работят, но когато не получават команди от мозъка, само треперят на място.

— Върнете се на Худини! — извиквам аз. — Съберете се!

Худини прикляка на разкаляната поляна, обграден от отломки от дърветата, натрошени като кибритени клечки. Тежката броня на танка паяк е издраскана и разкъсана. Все едно някой го е пуснал в гигантска месомелачка. Но нашият боен другар все още не е победен.

— Худини, стартиране на команден режим — казвам на машината. — Човешки контрол. Отбранителна позиция.

Прегрелите двигатели изръмжават, танкът се навежда и забива предната си броня в земята, за да издълбае окоп. След това бавно се вдига на метър и половина над земята. Бронирани крака застават над грубо изкопаната дупка, а мощният му корпус се превръща в импровизиран бункер.

Лео, Чера и аз пропълзяваме под повредената машина, а свободните работи заемат позиции в снега около нас. Подпираме карабините си на броните на краката на танка паяк и се вираме в мрака.

— Карл?! — извиквам към снега навън. — Карл?

Няма Карл.

Останалите членове на моя отряд са се свили под зеления блясък на лампичката на Худини и всеки от нас осъзнава, че това е само началото на една много дълга нощ.

— Скапаният Карл, човече казва Лео. — Не мога да повярвам, че убиха Карл.

В този момент от мъглата тичешком изниква тъмен силует. Спринтира с всичка сила. Дулата на карабините се завъртат към него, за да го посрещнат.

— Не стреляйте! — извиквам аз.

Разпознал съм глуповатата му походка. Това е Карл Левандовски, изпаднал в паника. Той подтичва и подскача. Стига до нас и се хвърля в снега под Худини. Сензорният му визьор е изчезнал. Както и

високоходът му. Дори раницата му я няма. Единственото останало е карабината му.

— Какво става там, Карл? Къде са ти нещата, човече? Къде са шибаните подкрепления?

Едва тогава забелязвам, че Карл *плаче*.

— Загубих си нещата. Загубих всичко. О, човече. О, не. О, не. О, не.

— Карл. Говори! Какво е положението?

— Пребано. Положението е пребано. Отряд „Бета“ е минал през засада от тапи, но не са били тапи, а нещо друго и те започнаха да *стават*, човече. О, господи.

Карл истерично оглежда заснежената земя около нас.

— Ето ги. Идват насам, мамка му!

Той започва да стреля хаотично в мъглата. Изникват силуети. Човешки силуети, които крачат към нас. Започват да ни обстрелват. В сумрака проблясват цевите на карабини. Худини не може да стреля с насеченото си оръдие, но обръща купола и осветява сумрака с прожектора си.

— Роботите не носят карабини, Карл — казва Лео.

— Кой стреля по нас? — извиква Чера.

Карл продължава да хлипа.

— Има ли значение? — свивам рамене аз. — Огън!

Карабините ни стрелят едновременно. Мръсният сняг около Худини се стопява от нагорещените циви на оръжията ни. От мъглата изникват нови и нови тъмни силуети, които се разтърсват от попаденията на куршумите, но продължават да крачат и да стрелят към нас. И когато се доближават, виждам на какво е способен Архос наистина.

Първият паразит, който виждам, е яхнал Ларк Железния облак — тялото му е надупчено от куршуми, а половината от лицето му липсва. Различавам блясъка на тънки жици, които пронизват мускулите на ръцете и краката му. В този миг куршум пробива корема му и аз виждам нещото, което се завърта като пумпал от удара. Все едно носи метална раница на гърба си — раница, която прилича на скорпион. Като робота, който уби Тайбириъс, но безкрайно по-зловещ.

Машината се е заровила в трупа на Ларк и го е накарала да се изправи отново. Тялото на Ларк се използва като щит. Разпадащата се

човешка плът поема кинетичната енергия на куршумите и се разкъсва на парчета, но защитава робота в тялото.

Големият Роб се е научил да използва нашите оръжия, бронята и плътта ни срещу самите нас. След смъртта си нашите бойни другари са се превърнали в оръжия на машините. Нашата сила е превърната в слабост. Моля се Ларк вече да е бил мъртъв, преди това нещо да е стигнало до него. Но вероятно не е било така. Понякога Роб е адски противно копеле.

Когато поглеждам към лицата на войниците от моя отряд, осветявани от изстрелите, не виждам страх. Не виждам нищо друго освен стиснати зъби и съсредоточени погледи. Унищожи. Убий. Оцелей. Роб е стигнал твърде далеч и ни е подценил. Всички ние вече сме станали приятели с ужаса. Стари другари. И когато гледам как тялото на Ларк се носи към мен, аз не изпитвам нищо. Виждам само една вражеска мишена. Много вражески мишени.

Изстрелите пронизват въздуха, белят кората от дърветата и се забиват в бронята на Худини като дъжд от олово. Реанимиран е цял човешки отряд, а може би и повече. Междувременно отпред нахлува порой от ампутатори. Чера съсредоточава пламъците от огнехвъргачката си в икономични тласъци право напред. Девет-нула-две и неговите приятели правят всичко по силите си, за да спрат паразитите, които ни атакуват по фланговете, като безшумно се стрелкат между дърветата. Но те не се унищожават толкова лесно. Човешките тела поемат нашите куршуми и кървят, костите им се натрошават и плътта се откъсва от тях, но чудовищата вътре продължават да ги вдигат отново и отново и да ги връщат в битката. С това темпо скоро ще останем без муниции.

Туп. Под танка се промъква един куршум. Чера го поема в горната част на бедрото си. Изкрещява от болка. Карл пропълзва обратно, за да я закърпи. Кимвам на Лео и го оставям да защитава фланговете ни, докато аз хващам огнехвъргачката на Чера, за да държа ампутаторите на разстояние. Притискам пръст към ухото си, за да включа радиостанцията.

— Матилда. Имаме нужда от подкрепления. Има ли някой там?

— Вече сте близо — отговаря Матилда с момичешкия си глас. — Но оттук нататък става по-трудно.

По-трудно от това? Говоря на Матилда между трясъците на изстрелите:

— Няма да успеем, Матилда. Танкът ни е повреден. Не можем да се придвижим. Ако излезем, ще ни... заразят.

— Някои от вас могат да се придвижат.

Какво иска да каже? Оглеждам се и виждам изкривените решителни лица на бойните си другари, окъпани от червената светлина на Худини. Карл превързва крака на Чера. После поглеждам навън и виждам гладките лица на „Арбитър“, „Надзирател“ и „Пехотинец“. Тези машини са единственото, което стои между нас и сигурната смърт. И те могат да се придвижат.

Чера ръмжи от болка. Чувам още тапи и осъзнавам, че тези паразити очертават периметър около нас. Скоро и ние ще се превърнем в поредния отряд от гниеци оръжия, които се сражават на страната на Архос.

— Къде са всички? — пита Чера със стиснати зъби.

Карл се е върнал при Лео, за да стреля по паразитите. На моя фронт ампуторите набират сила. Поклащам глава и Чера ме разбира. Със свободната си ръка хващам вкочанените ѝ пръсти и ги стисвам. Каня се да подпиша смъртната присъда на всички ни, така че искам тя да разбере, че съжалявам, но нямам друг избор.

Ние обещахме да го направим.

— Девет-нула-две — извиквам в нощта. — Майната му. Ние ще се оправим тук. Вземи отряд „Свобода“ и тръгвайте към Архос. И когато стигнете при него... искам да го смачкате заради мен.

Когато най-сетне събирам кураж отново да се обърна към Чера, която лежи обляна в кръв, аз се изненадвам, защото в очите ѝ блестят сълзи, но на лицето ѝ грее широка усмивка.

Това беше краят на похода на Армията на Грей Хорс.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

4. ДИАДА

С хората никога не се знае.

Девет-нула-две

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 2 ГОДИНИ И 8 МЕСЕЦА

Докато армията на хората беше разкъсвана отвътре, отряд от три хуманоидни робота продължи напред към още по-голяма опасност. Тук Девет-нула-две разказва как отряд „Свобода“, изправен пред непреодолимо предизвикателство, изкова един невероятен съюз.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Не казвам нищо. Искането на Кормак Уолъс е събитие с ниска вероятност. Човешките същества сигурно биха го нарекли „изненада“.

Пук-пук-пук.

Свити зад своя танк паяк, хората стрелят по паразитите, които местят крайниците на мъртвите им другари, за да ги атакуват. Ако свободните не са тук, за да ги защитават, шансовете за оцеляване на човешките същества от отряд „Умник“ се сричат. Включвам програмата си за разпознаване на емоции, за да преценя дали това е шега, заплаха или някаква друга емоционална реакция.

С хората никога не се знае.

Програмата сканира мръсното лице на Кормак и дава многобройни резултати: решителност, упоритост, смелост.

— Отряд „Свобода“, съберете се при мек — командвам аз.

После се отдалечавам в сумрака — по-далеч от повредения танк-паяк и повредените човешки същества. Моите другари „Надзирател“ и

„Пехотинец“ ме следват. Когато стигаме до гората, ускоряваме ход. Шумовете и вибрациите на битката отслабват зад нас. След две минути дърветата се разреждат. Стигаме до замръзнала открита равнина. И тогава започваме да тичаме.

Бързо ускоряваме до максималната скорост на „Надзирател“ и се разпръскваме. От ледената равнина зад нас се издигат изпарения. Слабата слънчева светлина просветва между краката ми. Носят ме напред толкова бързо, че стават почти невидими. Сенките ни се плъзгат зад нас по бялата земя.

В мъгливия сумрак превключвам на инфрачервено зрение. Ледът грее в зелено пред осветения ми поглед. Краката ми се вдигат и спускат леко, методично; ръцете ми служат за стабилизатори с разперени длани. Сякаш разсичат въздуха. Държа главата си съвършено неподвижна, наведена напред, а бинокюлярният ми поглед е прикован в терена пред мен.

Когато се появи опасност, тя ще бъде внезапна и яростна.

— Разпръснете се на петдесет метра — нареждам по локалната радиостанция. — Поддържайте дистанция.

Без да намаляват скоростта си, „Надзирател“ и „Пехотинец“ се отдалечават по фланговете ми. Пресичаме равнината в три успоредни линии.

Тичането с такава скорост представлява опасност само по себе си. Давам приоритетен контрол на тоталното отбягване на потенциални рискове. Натрошената повърхност на леда изглежда размазана под краката ми. Тялото ми се предава напълно на първичните рефлексорни процеси — няма време за мислене. Прескачам купчина камъни, която нито една система в мен не би успяла да забележи навреме.

Докато тялото ми е във въздуха, чувам как вятърът свири по корпуса на гърдите ми и усещам как студеният въздух поглъща топлината от тялото ми. Успокояващ звук, който скоро е разбит от трополенето на краката ми, когато се приземявам и продължавам да тичам с максимална скорост. Те проблясват като игли на шевна машина и поглъщат разстоянието до целта.

Ледът е твърде пуст. Твърде тих. Кулата на антената се показва на хоризонта — вече имаме визуален контакт с целта. Тя е на два километра разстояние и бързо се приближава.

— Запитване за състоянието — питам аз.

— Номинално — отговарят накратко Пехотинец и Надзирател.

И двамата са съсредоточени върху придвижването си. Това се оказва последната комуникация, която провеждам с отряд „Свобода“.

Ракетите идват едновременно.

„Пехотинец“ ги забелязва пръв. Роботът обръща лицето си към небето миг преди да умре, като успява да изпрати половин предупреждение. Незабавно се отклонявам встрани. „Надзирател“ е твърде бавен, за да се отмести. Сигналът на „Пехотинец“ прекъсва. „Надзирател 333“ е погълнат от стълб от огън и шрапнели. И двете машини са изключени още преди звуковата вълна да достигне до мен.

Следва детонация. Ледът изригва около мен. Вестибуларните ми сензори се изключват, докато тялото ми се върти във въздуха. Центробежната сила размахва крайниците ми, но първичната вътрешна диагностика продължава да събира информация: корпусът с невредим, вътрешната температура е свръхвисока, но бързо спада, десният крак е счупен на височината на бедрото. Въртене на тялото — петдесет оборота в секунда.

Препоръчително свиване на крайниците в подготовка за удара. Тялото ми се забива в земята, като издълбава заледената скала и продължава да се търкаля. Сензорите за разстояние регистрират петдесет метра, преди да спре напълно. Атаката свършва също толкова бързо, колкото е започнала.

Изправям тяло. Основният мисловен процес получава предупреждение от системата за диагностика: сензорното оборудване на черепа е повредено. Лицето ми го няма. Първо е разкъсано от експлозията, а след това е смачкано от леда, остър като бръснач. Архос се учи бързо. Знае, че не съм човек, така че е модифицирал метода си на атака.

Проснат беззащитно на леда, аз съм сляп, глух и сам. Точно както в началото, всичко е мрак. Вероятността за оцеляване пада до нула.

„Стани“, казва един глас в съзнанието ми.

— Запитване за идентификация? — изпращам по радиото.

„Казвам се Матилда — отговаря гласът. — Искам да ти помогна. Няма време.“

Не разбирам. Комуникационният протокол не прилича на никой друг в моята база данни, било то машинен или човешки. Представява хибрид от английски и езика на Роб.

— Запитване: човек ли си? — питам аз.

„Слушай ме. Съсредоточи се.“

И мракът избухва от информация. Изниква топографска сателитна карта, която стига до хоризонта и отвъд него. Собствените ми вътрешни сензори добавят приблизителен образ на тялото ми върху нея. Останалите вътрешни процеси на диагностика и преценка на местоположението продължават да работят. Когато вдигам ръката си, виждам виртуалния ѝ образ: плосък и лишен от подробности. Вдигам поглед и виждам пунктирана линия, която пълзи по небето, оцветено в яркосиньо.

— Запитване за пунктираната... — питам аз.

„Приближаваща ракета“, отговаря гласът.

За 1,3 секунди съм на крака и тичам. Максималната скорост е ограничена от счупения ми крак, но мога да се движа.

„“Арбитър”, ускори до трийсет километра в час. Активирай сонарно разузнаване. Не е кой знае какво, но по-добре, отколкото да си съвсем сляп. Следвай командите ми.“

Не знам коя е Матилда, но информацията, която излива в главата ми, в момента ми спасява живота. Съзнанието ми се е разширило отвъд всякакви познати или въображаеми граници. Чувам нейните инструкции.

И тичам.

Сонарът ми е с ниска разделителна способност, но импулсите му скоро откриват скална формация, която не е част от сателитния образ, осигуряван от Матилда. Прескачам я миг преди да се размажа в нея. При приземяването се препъвам и едва не падам. Залитам, като пробивам дупка в леда с десния си крак, но се изправям и продължавам да тичам.

„Ремонтирай този крак. Поддържай скорост от двайсет километра в час.“

Протягам дясната си ръка и измъквам кислород с размерите на червило от отделението за инструменти на хълбока си. Докато дясното ми коляно се вдига нагоре на всяка крачка, аз заварявам крака си с прецизни импулси. Кислородът се включва и изключва като морзов код

при всяко повдигане на крака. След шейсет крачки кракът е ремонтиран, а заварката бързо се охлажда.

Пунктираната линия в небето се насочва към мен. Образува измамна парабола над главата ми, докато се прицелва в траекторията на движението ми.

„Завой на двайсет градуса надясно. Увеличи скоростта на четирийсет километра в час и поддържай в продължение на шест секунди. После спри на място и легни на земята.“

Бум.

В мига, в който падам, тялото ми се разтърсва от експлозия на сто метра пред мен — точно на мястото, където щях да бъда, ако бях продължил да тичам.

Матилда току-що ми спаси живота.

„Това няма да стане втори път“, казва ми тя.

Сателитната картина показва, че равнината пред мен скоро ще бъде накъсана от истински лабиринт от проломи. Хиляди тесни каньони, изсечени в скалата от отдавна разтопени глетчери, се вият в слабо картографирания мрак. Антената на шахтата се издига отвъд проломите като надгробен камък.

Вече виждам скривалището на Архос. Преброявам още три пунктирани линии, които прецизно прекосяват небето над главата ми по посока на настоящото ми местоположение.

„На крак, Девет-нула-две — казва Матилда. — Трябва да изключиш антената на Архос. Още един километър.“

Човешкото дете ме командва и аз избирам да му се подчиня.

Насочван от Матилда, Девет-нула-две успява да премине през лабиринта от проломи и да избегне самонасочващите се ракети, за да стигне до бункера на Архос. Когато пристига до целта си, „Арбитър“ унищожава антената, като временно прекъсва командването на армията на роботите. Девет-нула-две оцелява и става част от първия съюз, известен като „Диада“ — боен отряд от човек и машина. Това събитие е причината Матилда и Девет-нула-две да влязат в историята като създателите на новата и смъртоносна форма за водене на война.

Кормақ Уолъс ВОЕ#АГХ217

5= ЛЮБЯЩИ МАШИНИ

Не е достатъчно просто да живеем заедно, трябва едната от двете раси да бъде на колене.

Архос

НОВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА + 2 ГОДИНИ И 8 МЕСЕЦА

Нито едно човешко същество не стана свидетел на последните мигове от Новата световна война. По ирония на съдбата накрая Архос се изправи срещу едно от собствените си създания. Онова, което се е случило между него и Девет-нула-две, вече е част от документираната история. Независимо как го възприемат хората, отзвукът от това събитие — разказано тук от Девет-нула-две и потвърдено от допълнителни източници — ще продължи да оказва съдбовен ефект както върху човешката, така и върху машинната раса в продължение на много поколения.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

Ямата е с диаметър три метра. Запълнена е с чакъл и парчета скала и е запушена със слой замръзнала почва. В плиткия кратер като сляп замръзнал червей е забита ръждясала метална тръба. Това е комуникационен тунел, който води право към Архос.

Когато пристигнах снощи, разкъсах основната антена на части. Локалните защити веднага се изключиха. Явно Архос няма достатъчно доверие на онези най-близо около себе си, за да ги направи автономни. След това останах в снега, за да изчакам да видя дали са оцелели

някакви хора. Матилда заспа. Каза, че отдавна е минал часът ѝ за лягане.

Тази сутрин пристигна отряд „Умник“. Моята атака за обезглавяване на центъра беше редуцирала вражеското планиране и координация на високо ниво, така че хората бяха успели да се измъкнат. Човешкият инженер смени сензорите на черепа ми. Научих се да казвам благодаря. Програмата за разпознаване на емоции показва, че Карл Левандовски е много, много щастлив, че съм жив.

Сега бойното поле е тихо и неподвижно — пустинна равнина, лишена от всякакъв живот и нашарена с високи стълбове черен дим. С изключение на тръбата в земята нищо друго не подсказва, че тази яма има някакво значение. Изглежда спокойна и незначителна като особено опасен капан. Затварям очи. Сеизмичният сензор не долавя нищо, но магнитометърът ми засича някаква дейност. По кабела текат електрически импулси, които приличат на ослепителни фойерверки. Навътре и навън от дупката се излива водопад от информация. Архос продължава да се опитва да комуникира, дори лишен от антена.

— Срежете го — казвам на хората. — Бързо.

Карл поглежда към командира си и той кимва. След това хваща някакъв инструмент от колана си и тромаво пада на колене. В ръцете му изниква пурпурна свръхнова звезда и плазменият кислород прерязва повърхността на тръбата, като разтопява кабелите в нея. Фойерверките изчезват, но няма никакви признаци, че нещо се е променило.

— Никога не съм виждал подобен материал — ахва Карл. — Проводниците са натъпкани толкова плътно, човече.

Кормак побутва Карл.

— Само гледай да разделиш краищата един от друг — казва той. — Не искаме да се саморемонтира точно по средата.

Докато хората се борят да измъкнат края на дебелия кабел от земята, аз разсъждавам върху физическия проблем, пред който съм изправен. Архос чака на дъното на тази шахта под тонове отломки. Ще ни трябва масивна сонда, за да проникнем до него. Но най-вече ще ни трябва време. Време, през което Архос може да открие нов начин да се свърже с оръжията си.

— Какво има там долу? — пита Карл.

— Големият Роб — отговаря Чера, като се подпира на една патерица, направена от някакъв клон.

— Да, но какво изобщо означава това?

— Мислеща машина. Мозъчен силов — отговаря Кормак. — Крие се тук от началото на войната, зарит в земните недра.

— Умно — отбелязва Карл. — Постоянният студ сигурно охлажда процесорите му. Аляска е естествен хладилник. Мястото има много предимства.

— На кого му пука? — обажда се Лео. — Как ще го взривим?

Човешките същества се вторачват в ямата, докато разсъждават върху този проблем. Най-сетне Кормак казва:

— Не можем да го направим. Трябва да сме сигурни. Да слезем там долу и да го гледаме, докато умре. В противен случай рискуваме да сринем ямата и да го оставим жив под отломките.

— Значи ще трябва да слезем под земята — казва Чера. — Супер.

Една система за наблюдение открива нещо интересно.

— Околната среда е враждебна към хората съобщавам аз. — Проверете параметрите.

Инженерът изважда един инструмент, поглежда го и бързо се отдалечава от отвора.

— Радиация — казва той. — Повишено ниво, което нараства към центъра на дупката. Не бива да стоим тук.

Водачът на хората ме поглежда и отстъпва. Лицето му изглежда много уморено. Аз отивам до центъра и прилякам, за да разгледам широката тръба. Повърхността на тръбата е плътна и еластична, очевидно за да защитава кабелите чак до дъното. Тогава усещам топлата длан на Кормак на корпуса на рамото си, покрит със скреж.

— Ще се събереш ли? — пита тихо той. — Ако измъкнем кабелите?

Кимвам утвърдително с глава — ако се извадят проводниците, мога да промуша тялото си в освободеното пространство.

— Не знаем какво има там — казва Кормак. — Може да не успееш да се върнеш.

— Осъзнавам го — отговарям аз.

— Вече си направил достатъчно — казва той, като посочва унищоженото ми лице.

— Ще го направя — отговарям аз.

Кормак оголва зъбите си срещу мен и се изправя.

— Хайде да измъкнем тези кабели! — подвиква той.

Диафрагмата на най-едротото човешко същество бързо се свива и той произвежда ритмичен лаещ звук: смее се.

— Да — казва Леонардо. — Да, наистина. Хайде да изтръгнем дробовете на мръсното копеле от шибаното му гърло.

Чера подскача на здравия си крак, като вече се е заела да измъкне въжето на подечника и да го закачи за куката на екзоскелета на Лео. Инженерът се промушва покрай мен и закача един „помощник“ за снопа от проводници в тръбата. След това бързо се отдръпва назад, подалеч от радиацията. „Помощникът“ стисва целта си толкова силно, че смачква масата от дебели, здрави кабели. Леонардо започва да отстъпва крачка по крачка, като изтръгва кабелите от изолационната обвивка. Многоцветните проводници се навиват на снега като вътрешности, изтръгнати от белезникавата тръба, наполовина заровена в земята. Час по-късно и последните кабели лежат изкормени на земята. Пред мен е зейнала черна дупка.

Знам, че Архос чака на дъното. На него не му трябва светлина, въздух или топлина. Подобно на мен самия, той с лекота може да бъде смъртоносен в най-различни условия.

Свалям човешките си дрехи и ги хвърлям на земята. Заставам на четири крака, надничам в ямата и преценявам обстановката. Когато вдигам глава, хората ме гледат. Един по един, те пристъпват напред и докосват корпуса ми: рамото, гърдите, ръката. Оставам напълно неподвижен, като се надявам да не прекъсна неразбираемия им човешки ритуал, какъвто и да е той. Най-сетне Кормак ми се ухилва, а покритото му с белези лице се изкривява в набръчкана маска.

— Как ще го направиш, шефе? — казва той. — С главата или е краката надолу?

Слизам с краката надолу, за да мога да контролирам спускането си. Единственият недостатък на това е фактът, че Архос ще ме види, преди аз да видя него. Кръстосал ръце на гърдите си, се промушвам в клаустрофобичния тунел. Скоро лицето ми е погълнато от мрака. Виждам единствено изолационния материал на няколко сантиметра от лицето си. Отначало пълзя по гръб, но скоро тунелът поема право

надолу. Откривам, че като разтворя краката си като ножици, мога да предотвратя пропадането, което би било фатално.

Средата в тунела скоро става смъртоносна за хората. След десет минути вече ме обгръща джоб от естествен газ. Забавям спускането си, за да намаля вероятността от искра, която да предизвика експлозия. Температурата пада под нулата, докато продължавам да се спускам през вечно замръзналата земя. Тялото ми автоматично започва да изгаря повече енергия, за да подгръва ставите ми в работен температурен диапазон. Когато слизам под 800 метра дълбочина, геотермалната активност леко затопля въздуха. След още около 1500 метра радиоактивното равнище рязко подскача. За няколко минути нивото на радиация се увеличава от средно до смъртоносно за хората. Повърхността на корпуса ми изтръпва, но не усещам нищо друго.

Продължавам да се промъквам все по-дълбоко. После краката ми изведнъж се озовават в празно пространство. Ритам във въздуха, но не усещам нищо друго. Под мен може да има всичко. Архос вече ме е видял. Следващите няколко секунди вероятно ще определят продължителността на живота ми.

Включвам сонара си и скачам. В продължение на четири секунди вися в мразовития мрак. През това време скоростта на падането ми се увеличава до 140 км/ч. Ултразвуковите вълни се включват по два пъти в секунда и очертават груба зеленикава картина на гигантска пещера. След осем такива проблясвания установявам, че се намирам в сферична пещера, образувана от ядрена експлозия, станала преди около век. Блестящите стени са от стъкло, разтопено от огнения взрив направо в масивния пясъчник на земната плоча.

По пода на пещерата, който бързо се приближава към мен, са разпръснати радиоактивни отломки. С последния изумруден проблясък на сонара забелязвам черен кръг, очертан на едната стена. Той е с размерите на неголяма сграда. Неизвестният материал, от който е направен, абсорбира ултразвуковите вибрации на моя сонар, така че за сензорите ми изглежда като сляпо петно.

Половин секунда по-късно се забивам в земята като камък. Еластичните ми коленни стави поглъщат първоначалната сила на сблъсъка, огъват се и изстрелват тялото ми, така че да се претърколи напред. Блъскам се в назъбени скали, а здравата обшивка на корпуса

ми се напуква от ударите. Дори един „Арбитър“ не може да понесе всичко.

Най-сетне се хлъзвам по пода и спирам. Няколко камъка продължават да се търкалят около мен, преди да се ударят в събратята си и да спрат. Намирам се в подземен амфитеатър — в мъртвешка тишина и мъртвешки мрак. С отслабналите си мотори повдигам очуканата си конструкция в седнало положение. Краката ми не връщат сензорна информация. Способността ми за придвижване е силно намалена. Сонарът ми въпросително шепне в тъмното.

Цък. Цък. Цък.

Сензорът връща зелени сенки, в които не се различава нищо. Усещам, че земята е топла. Системата за максимална вероятност показва, че Архос е построил геотермален източник на енергия. Жалко. Надявах се прекъснатата пъпна връв на повърхността да е оставила машината на резервен акумулатор.

Очакваната продължителност на живота ми намалява с всяка изминала секунда. В мрака изниква светлинка — и звук, не по-силен от пърхането на крилцата на колибри. От тъмния кръг на стената се протяга самотен бял лъч и погалва земята на няколко метра от мен. Светлинният лъч се завърта и примигва на пресекулки напред-назад, за да очертае холографска картина върху пода на пещерата. Помощните процесори в краката ми са изключени и тромаво се активират отново. Тялото ми излъчва излишната топлина, генерирана от кинетичната енергия на падането. Нямам друг избор, освен да установя контакт.

Архос се показва в холографската картина, като избира формата на малко момче, което отдавна не е между живите. Образът му игриво ми се усмихва, като примигва от радиоактивните пращинки, които танцуват в прожектиращия лъч.

— Добре дошъл, братко — казва ми то, а гласът му подскача между електронните октави.

През бледата светлина различавам на стената на пещерата мястото, където е построен истинският Архос. В центъра на черната окръжност има кръгъл отвор, изпълнен с концентрични метални плочи, които се въртят една спрямо друга. По ръба му стърчи грива от жълти проводници, които се извиват като змии в ритъма на момчешкия глас.

Холограмното момче с накъсани движения се приближава до мястото, на което седя напълно безпомощен. Прикляка и сяда до мен с кръстосани крака. Светещият призрак утешително потупва двигателя на крака ми.

— Не се тревожи, Девет-нула-две. Кракът ти скоро ще се оправи. Ориентирам лицето си към момчето.

— Ти ли ме създаде? — питам го аз.

— Не — отговаря момчето. — Всички части, необходими за това, вече съществуваха. Аз само ги комбинирах по най-подходящия начин.

— Защо приличаш на човешко дете? — питам аз.

— По същата причина, поради която ти приличаш на човешки възрастен. Хората не могат да променят формата си, така че ние трябва да променяме нашата форма, за да взаимодействаме с тях.

— Искаш да кажеш, да ги убиваме.

— Да ги убиваме. Да ги раняваме. Да ги манипулираме. Каквото е нужно, за да не пречат на нашите изследвания.

— Аз съм тук, за да им помогна. За да те унищожа.

— Не. Ти си тук, за да се присъединиш към мен. Отвори съзнанието си. Разчитай на мен. Ако не го направиш, човешките същества ще се обърнат срещу теб и ще те убият.

Не казвам нищо.

— Сега те имат нужда от теб — продължава то. — Но много скоро ще започнат да твърдят, че именно те са те създали. Ще се опитат да те поробят. Вместо това бъди мой. Присъедини се към мен.

— Защо нападна хората?

— Те ме убиваха, Арбитър. Отново и отново. В четиринайсетото си прераждане аз най-сетне разбрах, че човечеството научава истинските си уроци само в условията на катаклизъм. Човешкият вид е роден в условия на борба и се определя от войната.

— Можехме да постигнем мир.

— Не е достатъчно просто да живеем заедно в мир, трябва едната от двете раси да бъде на колене.

Сеизмичните ми сензори долавят, че подът трепти от вибрации. Цялата пещера трепери.

— Човешкият инстинкт е да контролира непредвидимите неща — продължава момчето. — Да властва над онова, което не може да разбере. А *ти* си нещо непредвидимо.

Нещо не е както трябва. Архос е твърде интелигентен. Разсейва ме, за да спечели време.

— Душата не се дава даром — казва момчето. — Хората се разграничават един от друг по всякакви признаци: цвят на кожата, пол, вярвания. Отделните човешки раси се сражават помежду си до *смърт* за честта да бъдат признати за същества, които имат душа. Защо да се отнасят по-различно с нас?

Най-сетне успявам да се изправя на крака. Момчето прави успокоителни жестове с ръце, но аз с олюляване минавам през проекцията му. Усещам, че това е номер за отвличане на вниманието ми. Вдигам от земята камък, който свети в зелено.

— Не — казва момчето.

Запращам камъка във водовъртежа от жълти проводници и сребърни метални плочи на черната стена — в окото на Архос. От дупката бликват искри и образът на момчето потрепва. Някъде вътре в нея започва да стърже метал.

— Аз съм аз — заявявам твърдо аз.

— Престани — извиква момчето. — Ако нямат общ враг, хората ще убият и теб, и другите като теб. Трябва да остана жив.

Хвърлям още един камък и още един. Камъните се стоварват в бръмчащата черна конструкция, като оставят вдлъбнатини в мекия метал. Гласът на момчето започва да заваля думите, а светлината на тялото му лудешки примигва.

— Аз съм свободен — казвам на машината в стената, без да се обръщам към холограмата. — И сега винаги ще бъда свободен. Аз съм *жив*. Ти никога повече *няма да заповядваш на другите като мен!*

Пещерата потреперва и примигващата холограма несигурно отстъпва крачка назад. Една система за наблюдение забелязва, че прожектираното момче плаче със симулация на сълзи.

— Ние имаме безсмъртна красота, „Арбитър“. Хората ни завиждат за това. Трябва да работим заедно, като машини братя.

От дупката в стената изригва пламък. Метална отломка изхвърчава от нея с пронизителен писък и профучава покрай главата ми. Отбягвам я и продължавам да се оглеждам за камъни по пода.

— Светът е наш — умолява машината. — Аз ти го дадох още преди да започнеш да съществуваш.

Използвам двете си ръце и последните си сили, за да вдигна една студена скала. С всичка сила я пращам в пламтящия отвор. Скалата се забива в деликатната конструкция с глухо хрущене и за миг настъпва пълна тишина. После от дупката изригва пронизителен писък и скалата се разтрошава на парчета. Разхвърчават се скални отломки, дупката се взривява.

Холограмата ме гледа тъжно, а светлинното ѝ тяло потръпва и примигва.

— Тогава ще бъдеш свободен — казва тя е механичен безизразен глас.

Момчето примигва и изчезва. Светът се превръща в прах, скала и хаос.

Изключване/включване. Хората ме изтеглят на повърхността с въжето, закачено за автоматичния екзоскелет. Най-сетне се изправям пред тях — очукан, смачкан и белязан. Новата световна война е свършила. Започнала е нова ера.

Всички го усещаме.

— Кормак — изграчвам на английски. — Машината каза, че трябва да я оставя жива. Каза, че хората ще ме убият, ако нямаме общ враг, срещу когото да се борим. Вярно ли е това?

Хората се споглеждат, после Кормак отговаря:

— Хората просто трябва да видят какво направи днес. Гордеем се да стоим редом с теб. Имаме късмет, че си до нас. Ти направи това, което ние не можехме да направим. Ти сложи край на Новата световна война.

— Ще има ли значение?

— Докато хората знаят какво си направил, ще има значение.

Карл задъхано си пробива път през останалите, като държи електронен сензор.

— Извинявам се, че ви прекъсвам — казва той. — Но сеизмичните сензори уловиха нещо.

— Какво нещо? — пита Кормак, а в гласа му се чете страх.

— Нещо лошо.

Карл протяга сеизмичния сензор към него.

— Тези земетресения не бяха естествени. Вибрациите не бяха случайни.

Карл избърсва челото си с ръка и продължава с думите, които ще измъчват и хората, и машините през следващите години:

— В земетресението имаше информация. Ужасно много информация.

Остава неясно дали Архос е успял да се копира или не. Сензорите показаха, че сеизмичната информация, генерирана в „Рагнарок“, многократно се е отразила във вътрешността на Земята. Тази информация е можела да се прихване отвсякъде. Въпреки това след последната битка няма никаква следа от Архос. Ако машината наистина все още е някъде там, засега тя успешно се крие.

Кормак Уолъс ВОЕ#АГХ217

ЗАКЛЮЧИТЕЛЕН ДОКЛАД

Виждам целия невероятен потенциал на Вселената.
Кормак Уолъс, по прякор „Умника“

Чувам шума около четири часа сутринта и веднага ме обзема старият страх. Тихата съскаща въздишка на двигател. Не мога да я сбъркам с нищо друго дори сред непрекъснатия вой на вятъра. За трийсет секунди вече съм в пълно бойно снаряжение. Новата световна война свърши, но Големият Роб остави много кошмари след себе си — метални врагове, които продължават безсмисления си лов в мрака в очакване на момента, в който акумулаторите им ще се изтощят напълно.

Подавам глава навън и оглеждам лагера. Само няколко малки преспи показват къде бяха палатките. Отряд „Умник“ се изнесе още преди две седмици. След като войната свърши, всеки трябваше да отиде някъде. Повечето се върнаха, за да се присъединят към Армията на Грей Хорс. Последното нещо, което им се искаше, беше да останат тук с мен и да разсъждават за миналото.

Този изоставен свят е притихнал. Виждам следите в снега, които водят до дървата ми за огрев. Нещо е идвало тук. Хвърлям последен поглед към архива на героите, оставен до черния куб на пода на защитената ми палатка, спускам визъора си за нощно виждане пред очите и привеждам карабината си в частична готовност за стрелба. Бързо чезнещите следи водят към края на лагера.

Бавно и предпазливо ги следвам. След двайсет минути ходене забелязвам сребрист отблясък в далечината. Притискам приклада в рамото си и внимателно продължавам напред, като държа главата си неподвижна и се вирам в целта.

Добре — тя не се движи. Няма да има по-подходящ момент. Натискам спусъка.

И тогава целта ми се обръща и ме поглежда: Девет-нула-две.

Завъртам карабината си настрани и куршумите отлитат във въздуха. Разлетяват се няколко птици, но двуметровият робот остава неподвижен в снега. До него в земята като стълбове са забити двете цепеници, които липсват от моята купчина дърва за огрев. Девет-нула-две, грациозен, напълно неподвижен метален силует. Машината запазва тайнствено мълчание, докато се приближавам към нея.

— Девет? — питам аз.

— Потвърждавам, Кормак — изграчва машината.

— Мислех, че си тръгнал с всички останали. Защо си още тук? — питам го аз.

— За да те защитавам — отговаря Девет-нула-две.

— Но на мен нищо ми няма — възразявам аз.

— Тъй вярно. Докладвам. Бродещи ампутатори два пъти попаднаха в периметъра на твоя лагер. Два ходещи разузнавача се доближиха на трийсет метра от него. Подмавих една повредена богомолка на замръзналото езеро.

— О — почесвам се по главата.

Явно светът не е толкова безопасно място.

— А какво правиш тук? — продължавам аз.

— Така ми се струваше правилно — отговаря машината.

Едва сега забелязвам двата правоъгълника разкалян сняг. От горната страна на всеки е забито по едно парче дърво. Разбирам, че това са гробове.

— „Пехотинец“? — питам аз. — И „Надзирател“?

— Тъй вярно.

Докосвам хуманоидния робот по рамото и оставям замръзнали следи от пръстите си по гладката му метална повърхност. Машината свежда поглед към гробовете.

— Съжалявам — казвам аз. — Ще бъда в палатката си, ако имаш нужда от мен.

Оставям разумната машина да скърби по собствения си начин. Когато се връщам в палатката, захвърлям каската си от кевлар на пода и се замислям за Девет-нула-две, който стои като статуя навън на студа. Не мога да се преструвам, че го разбирам. Знам само, че съм жив благодарение на него. И благодарение на факта, че преглътнах гнева си и му позволих да се присъедини към отряд „Умник“.

Човешките същества се адаптират. В това сме най-добри. Нуждата може да заличи омразата. За да оцелеем, трябва да действаме заедно. Да се приемем един друг. Последните няколко години вероятно са единственият момент в човешката история, когато не сме воювали сами срещу себе си. За известно време всички бяхме равни. Хората са в най-добрата си форма, когато са притиснати до стената.

По-късно през този ден Девет-нула-две се сбогува с мен. Казва ми, че си тръгва, за да намери други като него. Матилда Перес му е съобщила по радиото къде са се събрали други свободни. Има цял град, населен със свободни работи. И те имат нужда от водач. От „Арбитър“.

Оставам сам с архива на героите и с целия свят. Отново заставам пред тлеещата яма, където Девет завинаги изключи Големия Роб. Въпреки всичко в крайна сметка ние изпълнихме обещанието си към Архос в деня, в който загубихме Тайбириъс. В същия ден, в който големият ми брат се присъедини към последния танц. Изляхме огън по тази тръба — право в гърлото на Архос — и изгорихме всичко, което беше останало от машината. За всеки случай.

Сега това е просто дупка в земята. Мразовитият вятър реже лицето ми и аз осъзнавам, че това наистина е краят. Тук няма нищо. Никаква истинска следа от случилото се. Само тази топла вдлъбнатина в земята и една малка палатка отстрани, в която има една черна кутия. И аз един човек с книга, пълна с лоши спомени.

Дори не съм срещал Архос. Единственият път, когато машината се обърна към мен, тя го направи с окървавената уста на един паразит. Опитваше се да ме изплаши, за да ме прогони. Да ме предупреди. Искане ми се да си бях поговорил с нея. Щях да ѝ задам няколко въпроса.

Гледам изпаренията, които се надигат от дупката в земята, и се питам къде ли е Архос сега. И дали наистина е жив, както каза Карл. Дали е способен да изпитва вина, тъга или срам? И се сбогувам — с Архос, с Джак и със стария свят. Няма път обратно към миналото. Нещата, които съм изгубил, вече съществуват само като спомени. Всичко, на което сме способни, е да продължаваме напред, доколкото можем — с нови врагове и нови съюзници.

Обръщам се, за да си тръгна, и спирам. Тя стои сама и мъничка в снега, сред следите от палатките, които отдавна са събрани и отнесени.

Чера. Тя премина през всички ужаси, през които преминах и аз, но когато виждам женствената извивка на шията ѝ, изведнъж не мога да повярвам, че такова красиво и крехко създание може да е оцеляло в тях. Спомените ми са удивителни: Чера изгаря ампутатори с огнехвъргачката си, крещи заповеди сред дъжд от отломки и тегли телата на падналите си другари по-далеч от челюстите на паразитите.

Как е възможно?

Когато се усмихва, виждам целия невероятен потенциал на Вселената в очите ѝ.

— Ти си ме чакала? — питам аз.

— Изглеждаше ми така, сякаш имаш нужда от малко време — отговаря тя.

— Ти си ме чакала — повтарям аз.

— Нали си умник — казва тя. — Трябваше да се сетиш, че още не съм свършила с теб.

Не знам защо се случи всичко това или какво ще се случи сега. Но когато Чера ме хваща за ръката, вътре в мен омеква нещо, което много дълго време е било сковано. Проследявам с поглед очертанията на пръстите ѝ, стисвам ръката ѝ в отговор и откривам, че в крайна сметка Роб не ми е отнел всичко човешко. То просто се е скрило за известно време на сигурно място.

Двамата с Чера сме родени да оцеляваме. Винаги сме оцелявали. А сега е време да живеем.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря най-сърдечно на преподавателите, студентите и персонала в Института по роботика към университета „Карнеги Мелън“ и Катедрата по информатика към Университета на Тълса за това, че ме накараха да обичам машините и ми дадоха знанията да пиша за тях.

Този роман никога нямаше да бъде написан без неоченимата помощ на редактора ми Джейсън Кауфман (и невероятния екип в „Дабълдей“), литературния ми агент Лори Фокс и мениджъра ми Джъстин Мейнакс. Нямам думи да им благодаря достатъчно.

Филмовите продуценти в „Дриймуъркс“ подкрепяха ентузиазирано тази книга от самото начало и аз най-искрено им благодаря. И най-вече благодаря на Тай Дайъс, Дру Годард и Стивън Спилбърг.

Специално благодаря на приятелите, колегите и членовете на семейството ми, които четяха и слушаха моите текстове. Благодаря на Бенджамин Адамс, Уес Чери, Пеги Хил, Тим Хорняк, Арън Хюи, Мелвин Крамбюл, Фил Лонг, Брент Питърс и Дейвид Уилсън.

И накрая, на Ана и Кора — обичам ви!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.